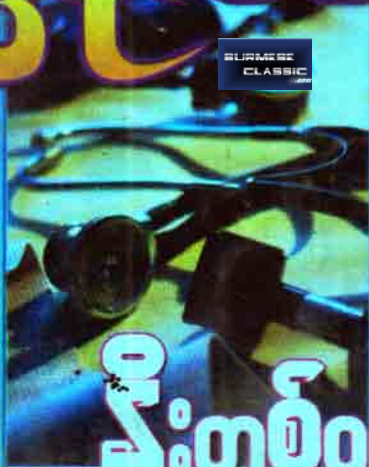

ကော့စ်

မြေပဲလဲခင်

BURMESE CLASSIC

ဒိုးတစ်ဝက် အိပ်မက်

ဇ/နု လှိုင်အိန္ဒိယ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ

တွန်းပျံတာ

ပထမအကြိမ်

လူလိုင်လ

အုပ်ရေး

အန်ဖိုး

၅၅၀၀၇၈၂၉၀၆

၅၅၀၇၅၁၆၆၀၇

၆၆၆

Asia Gilary

၀၆၁၀

၂၃၀၇၅၀

၂၃၀၇၅၀

၂၃၀၇၅၀

ဒို့တာဝန်အရေးလုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျက်ကွဲရေး၊ ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာပျက်ကွဲရေး၊ ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး၊ ဒို့အရေး
“နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါက်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျ်သော တာဝန်ဖြစ်သည်”

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆီးမြင်ငါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို မှောင့်ယှက်
ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ
နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရေးမူနှုံးကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

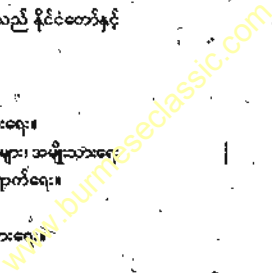
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ စုစည်းရေး၊ သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ သတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်ပန်းရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် သူညီအကျွေးမှုအစွမ်းများ၊ အမျိုးသားရေး
လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝိညာဏ်ပြည့်မားရေး။

မြန်မာ့

မြန်မာ့ အိမ်

၅

အိမ် - အိမ်

မြန်မာ့ အိမ်

မြန်မာ့

မြန်မာ့

အခန်း(တစ်)

'မမကြီး သတိုးကို မမကြီးပဲ ကျောင်းပို့မှာလား'
အဖြူထည်သည် ပင်ကိုယ်က ခပ်အေးအေးဖြစ်၍ အနု
ဖြူခေတ်၌ မွေးဖွားလာသော မောင်အငယ်ဆုံး၏ ခြေလှမ်းကို
လိုက်မမီအောင်ဖြစ်ရလေသည်။ အစ်မဖြစ်သူကိုသာ အကူအ
ညီတောင်းလိုက်သည်။

'အေးလေ ဈေးသွားရင်း ဝင်ပို့လိုက်မယ်'
'မမကြီးမိုးမြင့်ထည်ကတော့ ထောင်းတီ မောင်းတီနှင့်
စားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ကျားကျားယားယားနှင့်ယောက်ျား
တစ်ဦးပမာအားကိုးရလေသည်။

'သတိုး ပြီးပြီလား'
'မပြီးသေးဘူး မမကြီးရေ ဒီမှာ သနပ်ခါးလိမ်းပေးလို့
လည်း မရဘူး'
အဖြူထည်၏ခပ်ပျော့ပျော့လေသံလေးကြောင့် မိုးမြင့်

ထည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

ထားခဲ့လိုက် ငါ့လာမယ် နှင် ဒီမှာထမင်းချိုင့်လာထည့်
ဇနီးလိုက်တော့

'ဟုတ်ကဲ့'

အဖြူသည် ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျဉ်းထဲ ကျပ်ထဲထဲ
လွတ်မြောက်သွားသလိုမျိုး သတိုးကို မျက်စောင်းထိုးကာ

'ကောင်းတယ် မကြီးနဲ့မှ နင်သိမယ်'

သထိုးဝင့်ထည်က မမူသည်ဟန်မျိုး မျက်နှာချိုကာ

'မကြီးနဲ့သားက အမြဲတွေ့နေတာပဲဟာ'

'ဟင်း မကြီးကို မကြောက်ဘူးလား'

'ဟင်းဆိုရင် ထမင်းနဲ့တွေ့သွားမှာ'

အဖြူထည် သတိုးဝင့်ထည်ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်မိလေ
သည်။

'မကြီးကိုလာခိုင်းရမလား မင်း မမလေးလိမ်းပေးတာ
လက်ခံမလား'

'မမလေးပဲ လိမ်းပေးပါ မကြီးလိမ်းပေးရင် ကျားကျား
ကြီး'

အဖြူထည် သတိုးဝင့်ထည်နှင့် နားလည်မှုရသွားလေ
ပြီ။ ဒီကောင်က ဒီလိုပင်။ အနည်းငယ်တော့ ချီတိုက်လိုက်ရမှ

သူ့ကိုနှိုင်းတာ မမကြီး တစ်ယောက်တည်းရှိလေသည်။

'ရပြီ မမကြီး ဖြူပဲ လိမ်းပေးလိုက်တော့မယ်'

'အေး အေး ငါ ကားထုတ်ထားလိုက်တော့မယ် သတိုး'

အမြန်ဆုံး ဆင်းလာခဲ့နော် ကိုယ့်ခြင်းတောင်း ကိုယ်ဆွဲ၊ ကိုယ့်
လွယ်အိတ်ကိုယ်လွယ်ခဲ့ ကြားလား သတိုး'

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ'

သတိုးဝင့်ထည်က လူကြီးလေသံနှင့် လှမ်းဖြေလိုက်၏။
သတိုးဝင့်ထည်က ခုမှခြောက်နှစ်သားသာရှိသေးသည်။ အသက်

အရွယ်အားဖြင့် သူတို့ မောင်နှမ (၃)ယောက် သိပ်ကွာခြားနေ
သည်။ မမကြီးမိုးမြင့်ထည်က အသက် (၃၂)နှစ်၊ အဖြူထည်က

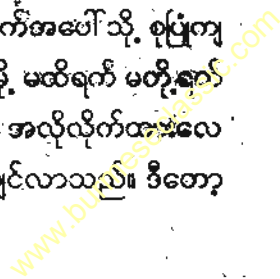
(၂၇)နှစ်၊ မောင် နီဝင့်ထည်က (၂၄)နှစ်ရှိပြီးမှ မိခင်ဒေါ်သက်
သက်မာက သွေးဆုံးသားဆုံးဆိုသလို (နှွေးအိုနောက်ကျသား)

သတိုးဝင့်ထည်ကိုမွေးပြီး နှစ်ခါလည်၌ မြန်မာအယူ နှလုံးလေ
ဖြတ်၊ အင်္ဂလိပ်အယူ ဟတ်အတက်ခံနှင့် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်

သွားခဲ့လေတော့ သတိုးဝင့်ထည်၏တာဝန်သည် မခင်ကြီးဦးဝင့်
ထည်နှင့် အဖြူထည်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်အပေါ် သို့ စုပုံကျ

ရောက်လာလေတော့သည်။ မိတဆိုးခလေးမို့ မထိရက် မတို့ရက်
မရိုက်ရက်။ အားလုံးက ဝိုင်းပြီးချစ်ခင်ကာ အလိုလိုက်ထားလေ

တော့ သတိုးဝင့်ထည်က အနည်းငယ်ဆိုးချင်လာသည်။ ဒီတော့
လိုင်စင်

မမကြီးက အစ်မကြီးအမိအရာဝီခေါင်းခံကာ အမာခံလုပ်ကာ
ခပ်တင်းတင်းခပ်တည်တည် ဆက်ဆံရလေသည်။ ဒီလိုမှ မလုပ်
လျှင်လည်း မဖြစ်တော့။ ယောက်ျားကလေးများကို ငယ်စဉ်က
တည်းက နိုင်နိုင်နင်းနင်းအုပ်ချုပ်ထားနိုင်ကာမှ တန်ကာကျလေ
သည်။ အဖြူထည်က သတိုးဝင့်ထည်ကို သနပ်ခါး လူးပေးရင်
သတိုးအကြောင်းကိုတွေးနေမိသည်။

‘မမလေး သွားပွတ်တံလေးနဲ့ ခြစ်ရပေးဦးလေ’

‘အေးပါ’

‘ဆရာမက သားကို ပါးကွက်ကလေးနဲ့ သိပ်ချစ်စရာ
ကောင်းတယ်တဲ့ ဘယ်သူလိမ်းပေးတာလဲ မေမေလားတဲ့’

အဖြူထည်ရင်၌ နင့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ သတိုးဝင့်ထည်
မိခင်အကြောင်းမေးလာလေတိုင်း အဖြူထည်၏ရင်မှာ နင့်ကနဲ
နေရာအင်္ဂါ နာကျင်တတ်လေသည်။

‘ဒီတော့ သားက ဘာပြောလိုက်သလဲ’

‘မေမေသေသွားပြီလို့’

သတိုးဝင့်ထည်ကို ဖခင်က အမှန်တရားနှင့်လောကစံ
အကြောင်းသိစေရန်ဟုဆိုကာ တောင်းစတက်ခါနီးကတည်းက
သင်ကြားပေးထားသည်။

သတိုးကလည်း သင်လျှင် သင်သကဲ့သို့ လိုက်နာနိုင်၏။

‘သား ကဖေနာမည်မေးရင် ဘာပြောရမလဲ သား’
‘ဦးဝင့်ထည်’

‘အမေနာမည်မေးရင်ကော’

‘ဒေါ်သက်သက်မာ’

‘ဖခင်က ဘာလုပ်သလဲ’

‘ပွဲခုံလုပ်တယ်’

‘အဲဒါကော’

‘အမေက သေသွားပါပြီ’

‘ဟုတ်ပြီ ဘယ်တုန်းကဆုံးသွားသလဲ’

‘သားကိုမွေးကတည်းကလို့ ပြောပါမယ် ဖေဖေ’

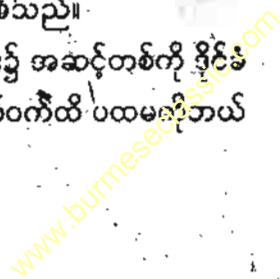
‘အေး အေး’

‘သားလိပ်စာကိုမေးရင်ကော’

‘-----’

သတိုးဝင့်ထည်သည် သင်လျှင်သင်ကြားပေးသလောက်
နာခံလွယ်၊ တတ်လွယ်သောကလေးဖြစ်သည်။

ကျောင်းမှာလည်း သူငယ်တန်း၌ အဆင့်တစ်ကို ဒိုင်ခံ
ယူထားသကဲ့သို့ ပထမတန်း၌လည်း နှစ်ဝက်ထိ ပထမလိုဘယ်
သူမှမပေးသေးသူ ဖြစ်သည်။

'ဟိုမောင်နှမ မပြီးသေးဘူးလား'

မမကြီးမိုးမြင့်ထည်၏ အထံသည် အိမ်အောက်ထပ်မှ

နေ၍ ဟိန်းထွက်လာလေသည်ဖြစ်ရာ အဖြူထည်က

'ပြီးပြီပါပြီ မမကြီး'

'လာပါပြီ မမကြီး'

မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အသံပြုလိုက်ကြသည်။

အဖြူထည်က သတိုးဝင့်ထည်၏ ကော်လံကလေးကို

ခေါက်ခွံအတိုင်းခွံပေးလိုက်ပြီးနောက် သတိုးဝင့်ထည်၏လက်ကိုဆွဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း(၂)

သတိုးဝင့်ထည် ကျောင်းသွားသည်နှင့် သူတို့အိမ်ကြီးသည် မျှင်းရိခြောက်သွေ့ခြင်းနှင့် ကြီးမီးသွေးခဲ့လေသည်။ စခန်းသာမြို့၏ စီးပွားရေးက နယ်စပ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးအချက်အချာကျလှသည်။ ထိုပြင် လှပသောတောတောင် သဘာဝရှုခင်းများနှင့် ဥယျာဉ်ခြံလုပ်ငန်းများကလည်း ရှိနေသဖြင့် နေပျော်သောမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ရပြီးဖြစ်သော အစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက မုခင်စီးပွားရေး၌ကူညီသည်။ နောက် မောင်တစ်ယောက်ကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေသည်။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းပြီး ကျရာဒေသ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်မည်ဟုဆိုသော်လည်း သူတို့စခန်းသာမြို့ကိုတော့ ဦးစားပေးလျှောက်ထားသည်။ စခန်းသာသည် သူတို့ဇာတိမြို့မဟုတ်။ စီးပွားရေးအတွက်အခြေချပြီး အိမ်ဝယ်၊ ခြေဝယ်၊ ဥယျာဉ်ဝယ်နှင့် ပွဲရုံလုပ်ငန်းအခြေစာည်ကာ စားချဲ့နေထိုင်သည်မှာ သတိုး

တစ်သက်ဖြစ်သည်။ အဖြူသည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မေ့နေသည်။ သူ မန္တလေးမှာ ဒုတိယနှစ်အဝေးသင်ပြန်တက်သည်။ ဘွဲ့တစ်ခုရခဲ့သည်။ ငါ့ကိုတော့ မှတ်မိသည်။

'မမလေး အိမ်ရှေ့မှာဧည့်သည်ရောက်နေတယ်'
'ဘယ်ကလဲ'

ဖခင်က အိမ်ကို လူအဝင်အထွက်များတာကို မကြိုက်ချေ။ ပွဲရုံထိုးလည်း အဖြူသည်ကို မခေါ်။ အဖြူသည်ကို အိမ်မှုကိစ္စဗဟုဝယ်လောက်ကိသာ လုပ်စေသည်။ သတိုးကို စာသင်ပေး။ ဤမျှလောက်ပင်။

'ရန်ကုန်ကတဲ့'

အဖြူသည် ရွှေမိနှင့်အတူ ခြံစည်းခိုးတံခါး ရွှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ ခြံတံခါးဝတွင် စုပါရုမ် ဗင်ကားတစ်စီး ရပ်ထားပြီး ကားနံဘေးကို မိုကာ သူတို့ထွက်လာကို စောင့်ဆိုင်းနေပုံရသောလူတစ်ဦးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

အဖြူသည်က သင်းသင်းကို တံခါးဖွင့်ခိုင်းလိုက်သည်။ အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ခန့်ညားသောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူကလည်း အဖြူသည်ကို ဇူးဇူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

'ဦးဝင့်ထည်တို့အိမ် ဟုတ်ပါတယ်ဦးနော်'

ထိုသူက တဖက်အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး စကား အရင်ဆိုက်သည်။

'ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

'ဦးဝင့်ထည်မို့ပါသလား'

'ဖေဖေ ခရီးသွားပါတယ်ရှင်'

'ကျွန်တော့်ကို နီဝင့်ထည်လွတ်လိုက်လို့ပါ စာနဲ့ ပစ္စည်းဦး ပေးရင်းပါ'

လူပုံစံကြည့်ရသည်မှာ လူကြီးလူကောင်းပုံစံပေါက်နေသည်။ လူဆိုးကျပိုးပုံမှမဟုတ်လေဘဲ။

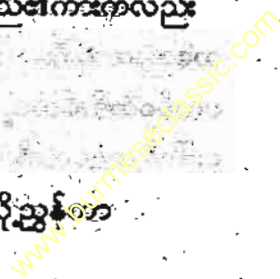
'အိမ်ထဲဝင်ပါရှင်'

အဖြူသည်က သင်းသင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သင်းသင်းက ကားဝင်နိုင်စေရန် ဘီးတပ် ခြံတံခါးကို နီးဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ အဖြူသည် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ချွတ်ခဲ့လေသည်။ တပြိုင်နက်ဆိုသလိုပင် အဖြူသည်လည်း မိချွေပေါ်တီကိုအောက်အရောက် ဧည့်သည်၏ကားကလည်း အရောက်နှင့်ဆုံဆည်းမိကြသည်။

'အိမ်ထဲကြပါရှင်'

'ဟုတ်ကဲ့'

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာဆက်တီသို့ ညွှန်တာ

ထိုင်ပါရှင်'

ဧည့်သည်ရှားပါးသောအိမ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အဖြူထည် အတွက် ဧည့်သည်ကိုမည်ကဲ့သို့ ဧည့်ခံရမည်ကို မသိအောင်ဖြစ် မိသကဲ့သို့ အဖေဆုမှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိလေသည်။ မမကြီး မိုးမြင့်ထည်ကလည်း တော်တော်နှင့် ပြန်လာဦးမည်မဟုတ်။

ကျွန်တော်က ဒေါက်တာ့စေယံဝွန်ပါ။ စခန်းသားဆေး ရုံကို ဆေးရုံအုပ်အနေနဲ့ ခပြောင်းလာတာပါ နီဝင့်ထည်က ကျွန် တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုလိုခင်တဲ့သူပါ နီဝင့်ထည်က စာပေးလိုက်ပါ တယ်'

ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ အားနာလိုက်တာ မျက်နှာ စိမ်းဧည့်သည်ဖြစ်နေပြီး အိမ်မှာကလည်း မိန်းမသားချည်းပဲဆို တော့'

ပြဿနာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် ဒီမှာက နီဝင့်ထည်ပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေပါ'

ရည်မွန်သောဒေါက်တာဝေယံဝွန်က အပြုံးကလေးဖြင့် သဘောထားကြီးကြောင်းပြသကာ ပြောလိုက်လေသည်။ နောက် ပလပ်စတစ်အိတ်ထူနှင့်ထည့်ထားသော ပစ္စည်းထုတ်တို စားပွဲ ပေါ်သို့တင်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဆေးရုံကို သင်္ဘောစီးခွင့်ရပြီးလိုက်ပါဦးမယ်

'ဟင် ဆေးရုံတောင်မသွားရသေး ဘူးလား' အဖြူထည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ဒေါက်တာဝေယံဝွန်က ပြုံးကာ ဒေါက်တာဝေယံဝွန်က ပြုံးကာ 'ဒီကိုပဲ တန်းလာခဲ့တာပါ'

အဖြူထည်မှာ ဘာမှဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ ဖခင် ဦးဝင့် ထည်သည် အိမ်သို့ဧည့်သည်များခေါ်လာလေ့မရှိသကဲ့သို့ သား သမီးများကိုလည်း ဧည့်ခံခိုင်းခြင်းမရှိချေ။

အလုပ်ကိစ္စအတွက် ပြည်တွင်းပြည်ပဧည့်သည်များကို အသောက်ဆိုင်၌သာ လိုက်လံတည်ခင်းဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ့ရှိ သကဲ့သို့ ညအိပ်ရန်အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သည့်ဧည့်သည်မျိုးကို သည်းသူ့အဆင့်အလိုက်သူ တည်းခိုခန်း၊ ဟိုတယ်တို့၌တည်း စေနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးသူဖြစ်သည်။

'ဒေါက်တာ ဘရိတ်ဖတ်စ် သုံးဆောင်ပြီးမှ သွားပါလား နှင် ကျွန်မ အခု ချက်ချင်းပြင်ဆင်လိုက်ပါမယ်'

အဖြူထည်က အားနာစွာဖြင့်ပြောလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှထ ထန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအတူ ဧည့်သည်ကပါ လိုက်ထပြီး

'နေပါစေ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ အဖြူထည် ကျွန်တော် လမ်းမာ သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ ခွင့်ပြုပါ ကျန်းမာရေးအတွက် အကူအညီလို အပ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုအချိန်မရွေးဆက်သွယ်နိုင်ကြောင်း အဖြူ

ထည်ရဲ့ဖခင်ကိုပြောပေးပါ ကျွန်တော်လည်း အားရင်လာတွေ
ပါဦးမယ်'

အဖြူထည် အားနဲ့စွာဖြင့် ခေါင်းကိုညိတ်ကာ

'ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေတို့ ဒေါက်တာကိုလာတွေ့မှာပါ'

'ရပါတယ်ခင်ဗျာ လူကြီးနဲ့လူငယ် တွန်တော်ကပဲ လာ
တွေ့ရမှာပါ'

'ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ ဒေါက်တာရယ် ကျွန်မတို့က ဒေသ
တွေပဲ။ ဒေါက်တာက ကျွန်မတို့ဒေသခံတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး
တာဝန်လာလူပေးတဲ့နည်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့ဘက်က တာဝန်
ကျေသင့်ပါတယ်'

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်ကို အားနာစွာဖြင့် အဖြူထည်
လေးပြေလေးသွေးလိုက်သည်။

'အချိန်တွေရှိပါသေးတယ် အဖြူထည် ကျွန်တော် ဒီ
သမှာ အနည်းဆုံးနှစ်နှစ်တော့ကြာဦးမှာပါ'

ယခုမှ သတိပြုမိလိုက်သည်။ 'အဖြူထည်'ဟု မည်သူ
မိတ်ဆက်မပေးပါဘဲလျက် ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က သုံးစွဲသွား
လေသည်။

'ကျွန်မကိုဖေဖြူထည်မှန်း ဒေါက်တာက သိတယ်'

'နီဝင့်ထည်မှာ မိသားစုဓာတ်ပုံရှိနေတယ်မှတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'နီဝင့်ထည် ပြထားလို့ ဓာတ်ပုံထဲက အဖြူထည်တို့မိ

အစုနဲ့ကျွန်တော် ရင်းနှီးနေပြီးသားပါ'

'ဪ ဟုတ်လား'

သွားတက်ကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးပြီးစကားပြော
တတ်သောဒေါက်တာဝေယံဇွန်ကိုကြည့်ပြီး အဖြူထည်၏ရင်ထဲ
ရင်းနှီးသလိုခံစားလိုက်ရလေသည်။

'မြင်ဖူးသလိုလိုပါပဲ ဘယ်မှာပါလိမ့်'ဟု။

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ် ပြန်
တက် ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ သူ့အားလက်တစ်ဖက်ပြကာထွက်
သွားသည်ကို မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သည်အထိမျက်စိတစ်
ငေးကြည့်ပြီး အဖြူထည်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ဖခင်သိလျှင်
ပြောဦးမည်မသိ။ လောလောဆယ် မမကြီး ပြန်လာလျှင်
အဖြူထည်အရင်ပြန်ပြောရမည်။ အဖြူထည် အရေးမှနေည့်သည်
ဦးကို ဖော်ရွေစွာနေည့်ခံမိခြင်းသည် အမှားတစ်ခုကိုကျူးလွန်
ခဲ့ဟုတ်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။

*

အခန်း(၃)

'ညီမမများပါဘူး နီကလည်း တော်ရုံလူတိုအိမ်ကိုလွတ်
ရှာမဟုတ်ဘူးလေ ဖေဖေအကြောင်း သူ့သိနေတာပဲဟာ'

မမကြီးမိုးမြင့်ထည်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရမှ အဖြူ
ထည် သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်သည်။ ရင်ထဲမှ ပူပန်မှု အလုံးကြီး
ထည်း လျော့ပါးသွားလေသည်။

'ရုပ်ရည်ကကော'

'ချောတယ် ဆိုရမလား... ယောက်ျားပီသပြီး ခန့်ညား
တယ်ဆိုရမလား မသိဘူး တော်တော်ကြည့်ကောင်းတယ် မမ
ကြီး'

'အဲသက်အရွယ်ကကော'

'မမကြီးတို့ အရွယ်လောက်ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်'

'အင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'ဪ ဖေဖေနာမည်တပ်ထားတဲ့ နီစာတော့ ခွဲတယ်'

လိင်စာပေ

ဖြူ မဖတ်ရဲဘူး'

'အေးလေ ဖေဖေလာမှပဲပေးလိုက်တာပေါ့ ညီမပဲ သိမ်းထားလိုက် မမကြီးက အလှူစီမံပေးတော့မေ့နေမယ်'

အဖြူထည်က သိမ်းထားသော စာကို ကမ်းပေးလိုက်ရာ မမကြီးမိုးမြင့်ထည်က လှမ်းမယူဘဲ အဖြူထည်ကိုပင် ပြန်သိမ်းထားခိုင်းလိုက်သည်။

'ဖြူလည်း အိမ်မှာနေရတာပျင်းတယ် မမကြီးရာ ပွဲရုံမှာလည်း ဝိုင်းကူစရာမလိုရင် ဆရာမအလုပ် လျှောက်လွှာတင်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်'

အဖြူထည်က မိုးမြင့်ထည် ဝယ်လာသော ဘုရားပန်းများကို အရွက်သင်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

မိုးမြင့်ထည်က ပွဲရုံသို့ ပြန်ထွက်ရန် လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းသည် တုံ့အနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

ညီမဖြစ်သူ အဖြူထည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ထဲ၌ ယူကြားမရသောကရုဏာအိုင်လေးကစီးရစ်လေသဖြင့် သူ့အကြည့်တွင် ကရုဏာရိပ်တို့ ယှက်သန်းသွားလေသည်။

အဖြူထည်သည် တကယ်ကို အဖြူရောင်သစ်သက်။

အမည်နှင့်လိုက်ဖက်ညီစွာပင် အဖြူထည်သက်သက်နှင့် စင်ကြယ်လွန်းသော ညီမအတွက် သာယာချမ်းမြေ့ခြင်းတို့ကို

အေးဆောင်ချင်ပါသည်။ သို့သော် သားသမီးအပေါ် အချစ်ပိုကာ နှိပ်ဖူးသောစာသုငယ်ပမာဖြစ်နေသည့်ဖခင်က အဖြူထည်ဆန္ဒကိုခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဒါကလည်း ဖခင်၏အပြစ် မဟုတ်။ သားသမီးအပေါ် အချစ်ပိုခြင်းကြောင့် မိုးရိမ်စိတ်လွန်ကဲခြင်းသည် အပြစ်မှမဟုတ်သဘာ။

'မမကြီးပြောပေးပါလား'

'ဘာလုပ်မှာလဲ ညီမရယ် တာဝန်ကြီးပါတယ် သတိုးကို

စာသင်ပေး၊ သတိုးတာဝန်ကိုပဲ ညီမိလုပ်ပါ။

'သတိုး ကျောင်းသွားတဲ့အချိန်ဆို ဖြူ သိပ်ပျင်းတာပဲ'

'ဒီလိုဆို ပန်းစိုက်မလား၊ စက်ချစ်မလား'

'ပန်းစိုက်တာ မာလီ ရှိနေတာပဲ စက်ချစ်တာကလည်း

အညောင်းမိပါတယ်'

'အေးပါ ညီမရယ် ဝန်ထမ်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့ တာဝန်ကြီး

ထယ် ဖေဖေကလဲ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး'

'ဖြူ ဘဝကြီးတို့လည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး မမရယ်၊ ရွှေ

အိမ်လောင်ချိုင်ထဲက ငှက်ငယ်လိုဖြစ်မနေဘူးလား အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရ ထွက်ရပြန်တော့လည်း အခြံအရံတွေနဲ့ အဖြူ အစ်ခါတစ်ရံတွေ ကြည့်မိတယ် ဖြူ ဘဝဝင်ကြွေးတ လရင်ဘဝ

က ဘယ်သူ့ကိုများစေ့ကပ်ပိတ်ထား မိလို့လဲလို့ မသိပါဘူး မကြီးရယ်

အခြားအည်က ပြောပြောဆိုဆိုသံတိလာသောအခါ မိုးမြင့်ထည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေပြီ။

ဖခင်၊ ညီမနှင့် မောင်များတာဝန်သည် အစ်မကြီး အာရာဖြစ်ဟော သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံကျရလေသည့်နောက်ပိုင်း အချစ်ရေးသည် သူ့ဘဝ၌ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

မိမိကိုယ်မိမိသနားရမည့်အစား ညီမအဖြူထည်ကိုသာ အသနားပိုနေမိသည်။

လောကကြီး၏အကြောင်းကို ဘာမှ မသိရှာဘဲလမ်းမပျောက်သလိုဖြစ်နေသော ညီမ၏ နောင်ရေးအတွက် သူ့ရင်၌ ရတက်မအေးနိုင်ရှာပေ။

ကဲပါ ညီမရယ် ဘာကိုမှတွေးမနေပါနဲ့ ဖေဖေပြန်လာတဲ့အခါ မမကြီး ညီမခံစားချက်ကိုဖွင့်ပြောပြပြီးခွင့်တောင်းကြည့်ပါဦးဧယ်

ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့သူတစ်ယောက်အတွက် ချောင်ပိတ်အိုင်ကခံရသလိုများဖြစ်နေရာပြီလားဟူသောအတွေးက မိုးမြင့်ထည်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေတိုင်း အဖြူထည်အတွက် ရင်မှာထိရှရလေသည်။

'ခေါင်းထဲ ဘာမှမထည့်ထားနဲ့ ညီမ၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်သွား၊ ဘာကိုမှ ပူပင်ကြောင့်ကြစရာမရှိဘဲနေရတဲ့ ညီမဘဝဟာ စက္ကူဖြူတစ်ချပ်လိုပါပဲ သန့်စင်တာပေါ့နော် ကိုင်း... မမကြီး ပွဲရုံသွားလိုက်ဦးမယ် ကိစ္စရှိရင်ဖုန်းဆက် သတိုးကို မမကြီးပြန်ကြိုလာမှပဲ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဝယ်လာခဲ့တော့မယ်'

မိုးမြင့်ထည်က နှစ်သိမ့်စကားလေးတွေပေးပြီး အိမ်မှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ပွဲရုံသွားတော့မည်။

နံနက် သတိုးကို ကျောင်းပို့တော့လည်း မမကြီး၊ ဈေးသွားတော့လည်း မမကြီး၊ ဈေးခြင်း ပြန်ပို့ပြီး ပွဲရုံပြန်ဖွင့်တော့လည်း မမကြီး၊ သတိုးကျောင်းပြန်ကြိုတော့လည်း မမကြီး၊ ပြီးလျှင် ပွဲရုံပြန်သွား၊ ညနေခြောက်နာရီလောက်မှအိမ်သို့ပြန်လာသည်။

ဒီလောက်တာဝန်တွေ များပြားသော မမကြီးထံမှ သူ့အား အလုပ်တွေမှဝေပေးမည်ဆိုပါက သူလည်း ပျင်းရိပြီးငွေ့စရာမလိုတော့ချေ။

အကြောင်းပြချက်က အဖြူထည်မှာ ဖျတ်ကနဲ မူးသောကား မေ့လဲတတ်သောရောဂါရှိသည်တဲ့။

ထိုရောဂါကြောင့် ပြင်ပအလုပ် မလုပ်စေဘဲ အိမ်ဖော်

နှစ်ယောက်ရှိသောအိမ်၌ ညွှန်ကြားပြီး နေခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်ဖြစ်သည်။

'အန်တီစိန်'

'ဘာလဲ မြူး'

လဲပြီးသားဘုရားပန်းအိုးများကို မိညိုက ယူဆောင်ကာ ဘုရားခန်းသို့ သွားပို့နေစဉ် အဖြူထည်က အိမ်တော်ထိန်းဖြစ် နေသောဒေါ်စိန်အား ချဉ်းကပ်ကာ မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်လိုက်လေသည်။

'အန်တီစိန် ဖေဖေတို့နဲ့ နေတာ ကြာပြီလား'

'မီးမြင့်တစ်သက်ပဲဆိုပါတော့'

ဒါဆိုရင် မြူးတို့အိမ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာ ပေါ့နော်'

'ဟိတာပေါ့'

'ဒါဖြင့် မြူးဘာဖြစ်ခဲ့လို့ ဒီလောက်ထောင်ချုပ်ချယ်နေရ တာလဲ'

'ဟော့တော် မြူးကလည်း အထူးအဆန်းလုပ်နေပြန်ပါ ပြီးမြူးကို အားလုံးက ဝိုင်းချစ်လိုပေါ့ မောင်နှမလေးယောက်ထဲ မှာ မြူးက အလှဆုံး၊ အချောဆုံး ဆရာတလည်း အချစ်ဆုံးမို့လို့ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ ပြင်ပယုပ်ငန်း မခိုင်းတာကို

ချုပ်ချယ်တာမလို မြူးကတွေးမိနေသလား ဆရာသိသွားရင် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်တွေးမနေ ပါနဲ့'

အဖြူထည် ရွှေနေငှားကာမှ ထောင်လုံးလုံးကျရသည့် အဖြစ်မျိုးကြုံနေသည်။

'မြူးကို အရင်က ရန်ကုန်မှာနေခဲ့ပြီး မေမေ ဆုံးတာနဲ့ ဒီကို ရွှေပြောင်းလာတာ ရန်ကုန်ကအိမ်ကြီးကို ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ဟင်'

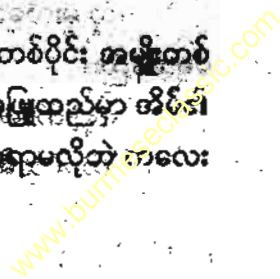
'သံရုံးကိုတေးထားခဲ့တယ်'

ထိုစဉ် ဘုရားပန်းအိုးထားပြီးပြန်လာသော မိညိုနှင့် အဝတ်လှမ်းပြီးဝင်လာသော သန်းသင်းပါ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လာ စရာ ဒေါ်စိန်တ

'ထာ မြူး အပေါ်ထပ်မှာ ဘုရားပန်းသွားကပ်ရအောင်' ဟု ခေါ်ထုတ်လာခဲ့လေသည်။

မိညိုနှင့်သင်းသင်းသည် ဤစခန်းသာဓရာတ်မှ ခေါ် တွေးသော အိမ်တော်များဖြစ်လေသည်။

အမှန်တကယ်ဆို အိမ်တော်ထိန်းတစ်ဝိုင်း အမျိုးတစ် ဝိုင်းလိုဖြစ်နေသော ဒေါ်စိန် နို့နေစာဖြင့် အဖြူထည်မှာ အိမ်ဒါ ဆယ်စွာ အချုပ်ထိခွဲများကိုပင် ညွှန်ကြားအရာမလိုဘဲ ကလေး

တစ်ယောက်လို သူစားချင်ရာ လုပ်ချင်ရာကို ဒေါ်စိန်အား ပြော
လိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။

ဒေါ်စိန်ရဲ့လျှင် အိမ်က ပြည့်စုံနေပြီးသားဖြစ်သည်။

အဖြူထည်မှာ သတိုးဝင့်ထည်ကိုစာပြုပေးရုံသာ ရှိ၏။

ဖြူက အိမ်မှာ လုပ်သက်သက်လို့ဖြစ်နေမယ့်အတူတူ
အပြင်အလုပ်ထွက်လုပ်ချင်တာပေါ့။

‘မလုပ်ချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ လူ့လောကကြီးက အပြော
ကျယ်တဲ့ပင်လယ်ကြီးနဲ့ တူပါတယ် ပရိယာယ်များတယ် အိမ်ထဲ
မှာအေးအေး ငြိမ်းငြိမ်းနေရတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား
ကွယ်’

‘အန်တီစိန် ဖြူမူးလဲစာ ဘယ်နှခါမြင်ဖူးလို့လဲ’

‘ခဏခဏပါပဲ ဒီရောက်တော့မှ မဖြစ်တော့တာ တောင်
ငေါ့သရာသိဥတုက သမီးရောဂါနဲ့ တုံတယ်ထင်ပါရဲ့ ဒီလို
ရောက်မှဖြစ်တော့ဘူး’

‘အော်’

သူ မူးလဲသောရောဂါအကြောင်း သူ့ဘာဖြစ်လို့ ဖူး
မိရသနည်း။

ကျန်တာတွေအားလုံး မှတ်မိနေသည်။

‘ကဲပါ သမီးတွေ့မနေနဲ့တော့ ဘုရားပန်ကပ်လိုက်

မယ် သမီးလည်းကပ်လေ’

ဒေါ်စိန်က ပြောပြောဆိုဆို ဘုရားကို ဦးချလိုက်သဖြင့်
အဖြူထည်ပြောစရာစကားစရာမတွေ့ခင်မှာပင် စကားစ ပြတ်
သွားရလေသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ခိုးလိုးခုလုနှင့်မကျော့မနပ်ဖြစ်လျက်ပင်။

‘ဖေဖေ ဝါ့ကို သိပ်ချုပ်ချယ်တယ် အကြောင်းတော့ ရှိ
ကို ရှိရမယ်’ဟူသောအတွေးက မပြယ်နိုင်သေးပေ။

ငြီးငွေ့တယ် အင်းလေ ဖြစ်တတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ သမီး
တောင်းဆိုတဲ့ ဝန်ထမ်းအလုပ်တွေကိုတော့ ဖေဖေ ခွင့်မပြုနိုင်
ဘူး ဝန်ထမ်းဆိုတာ နိုင်ငံတော်ကပဲ ပိုင်တယ် ဖေဖေ မပိုင်ဘူး
ဒီတော့ မမကြီးနဲ့ဖြစ်စေ ဖေဖေနဲ့ဖြစ်စေ လိုက်ပြီး လုပ်ငန်းမှာ
ကူနိုင်တယ် ကားမောင်းသင်ပေးမယ် သတိုးအကြံအပို့တာဝန်
ကို သမီးယူရမယ်'

အဖြူထည် အံ့အားသင့်ရာမှ ဝမ်းသာသွားလေသည်။
လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော ခွင့်ပြုချက်များ ဖြစ်လေ
သည်။

'ဪ ဖေဖေ မောင်လေးက ဘာတဲ့လဲ'
'ကျန်းမာကြောင်းနဲ့ သူ့ဆရာသမားဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာ
ဝေယံကိုလည်း လိုအပ်တဲ့အကူအညီပေးဖို့ ရှေးထားတာ'

အဖြူထည်အံ့အားသင့်သွားသည်။
ဟိုတစ်နေ့ကတွေ့ရသော ပြည်မမှကိုဇည့်သည်က နီ
ဝင့်ထည်၏ဆရာဟု မပြောခဲ့ပါချေ။

ဂုဏ်ပုဒ်ကို ထုတ်ဖော်မပြောတာက လူတော်တစ်ဦး၏
အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပေလား။

'ဖေဖေ သွားတွေ့ပြီး တစ်ရက်တော့ ထမင်းစား ဖိတ်
လိုက်မယ် အိမ်သားအားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး သူ့လိုအပ်တဲ့

အကူအညီတွေလည်း ပေးရတာပေါ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့
ငင်းနှိုးထားတာ မိသားစုရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ချရတယ်
အနွဲ့မရှိပါဘူး'

ဖခင်သည် စီးပွားရေးသမားပီပီ လူမှုရေးဆက်နွယ်မှု
အပါ ဈေးတွက်တွက်နေသလားဟုပင် အဖြူထည်က တွေးလိုက်
ခဲ့လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ အဖြူထည်တို့၏အိမ်ဆီသို့ ဝထမ
နဲ့ဆုံး ထမင်းဖိတ်ကျွေးခြင်းခံရသောဧည့်သည်တော်မှာ ဒေါက်
တာဝေယံနှင့် ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ အဖြူထည် ကောင်းစွာသတိ
ပြုခဲ့လေသည်။

'ဒီလိုဆို ဒီလာမယ့် ပြပုသ်ပိတ်ရက်မှာပဲ ကျွေးလိုက်ရ
အောင် ဖေဖေ၊ မနက်စာလား၊ ညစာလား'

'ညစာပဲ ကောင်းပါတယ် ဆရာဝန်ဆိုတော့ နေ့လည်
အခင်းအလုပ်များနိုင်တယ် ဖေဖေ မနက်ဖြန်ပဲသွားတွေ့လိုက်
မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ'
'ဖြူကို ကားမောင်းပြန်ကျင့်ပေးလိုက် သတိုးကော'
'အိပ်ပြီ ဖေဖေ'

ဖခင်၏စကားသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် ထမင်းစားပိုင်းမှာ

တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။ ထမင်း စားသောက်ပြီးချိန်၌
ဖခင်နှင့်မမကြီးတို့က စီးပွားရေးအကြောင်းပြောနေသောအခါ
အဖြူထည်က ဖျင်းလာလေသည်။

‘ညီမ စိတ်ဝင်စားရဲ့လား’

အမှန်တော့ ငိုက်မြည်းစပင်ပြုနေသောအဖြူထည်သည်
အစ်မဖြစ်သူ၏မေးခွန်းကြောင့် ရုတ်တရက် မျက်လုံးကျယ်သွား
ပြီးနောက်

‘ဟင့်အင်း’

ဟုဖြေလိုက်ရာ ဖခင်နှင့်အစ်မဖြစ်သူက အနိုးခံမလေး
အဖြူထည်ကိုကြည့်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

‘ပွဲရက်စွဲကော ဝါသနာပါရဲ့လား အိမ်ပြင်ထွက်ချင်တာ
သက်သက်လားဖြူ’

ဟု ဖခင်က မေးလိုက်သောအခါ အဖြူထည်က ရုတ်ပြု
လေးပြုံးကာ

‘နောက်တော့ စိတ်ဝင်စားလာမှာပါ’

ဦးဝင့်ထည်သည် အဖြူထည်ကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမော
တစ်ခုကိုချလိုက်လေသည်။

အဖြူထည်အတွက် အဖြူထည်၏အနာဂတ်အတွက်

မသေခင် အစီအစဉ်တစ်ခုခုတော့ ချမှတ်သွားသင့်မြို့ဟု သူ့ယူ
ဆမိလေသည်။

‘က အိပ်ချင်သွားအိပ်တော့ ညီမ’

‘ဟုတ်’

အဖြူထည်က ဇောင်းမှလွတ်သောမြင်းတစ်ကောင်နယ်
ဧည့်ခန်းမှထွက်သွားလေတော့သည်။

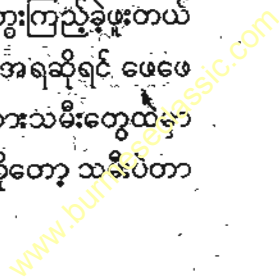
ဦးဝင့်ထည်က သူ့ အားအထားရဆုံးနှင့် ယုံကြည်စိတ်
ချရဆုံးသော သမီးကြီးမိုးမြင့်ထည်ကို ကြည့်ကာ

‘သမီးညီမအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ့် အကြံ
ဉာဏ်ရှိရင် ဖေဖေ့ကို ရဲရဲတင်းတင်းသာပြောသမီး’

‘လောဓာကို ရှောင်ပုန်းခြင်းနဲ့ပဲ သေတဲ့အထိ နေသွား
စေမယ်ဆိုရင် ဖြူအပေါ်ထားရှိတဲ့စေတနာဟာ မှန်ကန်ပါမလား
လို့ သမီးတစ်ခါတစ်ရံတွေးမိတယ် ဖေဖေ’

မိုးမြင့်ထည်က ချင့်ချင်ချိန်ချိန်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။
ဖခင်ဝေဒနာရသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်လေသည်။

‘ဖေဖေလည်း သမီး တွေးသလိုပဲ တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်
ကံတရားရဲ့စီမံချက်အတိုင်းပဲပေါ့ သက်တမ်းအရဆိုရင် ဖေဖေ
လည်း သေရက်ကို ဟဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ သားသမီးတွေထဲမှာ
ဖြူအတွက်ပဲ နောက်ဆဲတင်းရတယ် သတိုးကိုတော့ သမီးပဲတာ

ဝန်ယူသွားရလိမ့်မယ်ထင်တယ်'

'ဖေဖေကလဲ ခုမှ ဖေဖေအံ့သက်က ငါ့ထဲ ဝင်ကာ မှီ
သေးတယ် သေစကားမပြောပါနဲ့ဦး'

မိုးမြင့်ထည်က ရင်ထဲထိခိုက်လာသဖြင့် ဖခင်အား ဟန်
တားလိုက်မိလေသည်။

'ဪ လူဆိုတာ ဆန်သောလက်မကွေးမိ ကွေးသော
လက်မဆန်မိ သေသွားတတ်တာမျိုး ဖြစ်တဲ့အတွက် သေခြင်း
တရားအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရတယ် ရော့ သမီးမောင်
လေးရေးလိုက်တဲ့စာ ဖတ်ပြီး သိမ်းထားလိုက်တော့'

ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့လက်ထဲသို့ စာတစ်စောင်ထည့်ပေး
ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေတော့သည်။ မိုးမြင့်ထည်က
ဖခင်နောက်ကြောပြင်ကိုငေးကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိလေ
သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ချစ်ဇနီး ဆုံးသွားကတည်းက အပြုံး
အရယ်တို့ ပျောက်ဆုံးကာ အလုပ်ထဲ၌သာ အာရုံနှစ်ထားလေ
သည်။ လူ့ဘဝတစ်ခု၏အတိတ်ဆိုတာကို ပြည်ဖုံးကားချထား
လိုက်လို့ မည်မျှတာရှည်အောင် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်မည်နည်း ဆို
တာကို မိုးမြင့်ထည်က တွေးလိုက်မတိုင်း ရင်မှာမောကျပ်လာသကဲ့
သို့ခံစားရလေသည်။ သို့သော် ငေးငိုင်ချိန် တွေးတောချိန် မရ
အောင် သူသည်လည်း အလုပ်များလွန်းသူဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝဆိုတာ အလုပ်လုပ်ဖို့အတွက်ဖြစ်ပေါ်လာတာ
ထားဟုတောင် သူ စိတ်ပေါက်လက်ပေါက်တွေးမိလေသည်။
ဒေါက်တာဝေယံဖွန်တဲ့။

ဒီလူ့ကို နီကလည်း သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်
ဆီခွင့်တောင်းကာ အိမ်ကိုဝင်ထွက်ခွင့်ပေးပါရန် စာရေးတောင်း
ဆိုထားလေသည်။ နီသဘောကျလောက်သောသူဆိုတော့ ဘယ်
လိုလူမျိုးများလဲဟုလည်း တွေ့ချင်လာသည်။ တွေ့ရတော့မှာ
ပါလေဟူသောအတွေး လျှပ်တစ်ပြက်ပေါ်လာပြီးနောက် တစ်
နေ့တာ ငွေစာရင်းရှင်းရန်နှင့် ငွေသိမ်းရန် မီးခံသေတ္တာမို့ရာ
အခန်းသို့ဝင်လိုက်လေတော့သည်။

*

www.burmeseclassic.com

မြို့လင်

အခန်း(၅)

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်၏ အကြည့်က အဖြူထည်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်သွားစဉ် ရင်းနှီးသော အပြုံးရှိလေသည်။ သို့သော် မိုးမြင့်ထည်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်စဉ် အကြည့်က တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

တဒဂ်တော့ စူးစူးစိုက်စိုက်ပင်။

သိပ်ကြာကြာတော့မဟုတ်။ စက္ကန့်အပိုင်းအခြားမျှသာ ဖြစ်သည်။

ရုတ်ချည်းဆိုသလို အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းသွားသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲ မခံစားစဖူး ထူးကဲသောဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုတော့ ခံစားကျန်ရစ်လေသည်။ ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ရင်ဝယ် နာကျင်ထိရမှုကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက်ခံစားရလေသည်။

လှိုင်စာပေ

လှိုင်စာပေ

ထိုထိုရှုမူသည် မိမိအတွက်လား၊

ညီမအဖြူထည်အတွက်လား

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်အတွက်လားဆိုတာကိုတော့ ကိုယ်
တိုင်ပင် ကွဲပြားပြားနားမလည်နိုင်ပါချေ။

'သူက အန်ကယ့်သားအငယ်ဆုံး သတိုးဝင့်ထည်ပဲ'

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်၏အကြည့်က သတိုးဝင့်ထည်ပေါ်
သို့ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကျရောက်သွားသည်။ ချစ်စရာကောင်း

သောကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်ထက်ပိုကာ သူ့ချစ်ခင်မိသဖြင့်

'လာပါဦး သတိုး ဦးဆီလာပါဦး'

သတိုးဝင့်ထည်အကြည့်က မိုးမြင့်ထည်ဆီသို့ ရောက်
သွားရာ မိုးမြင့်ထည်က

'သွားလိုက် သတိုး သွားလိုက်'

ဟူသောခွင့်ပြုချက်ရမှ သတိုးဝင့်ထည်က သူ့အနီးသို့
ရောက်လာသည်။ သတိုးကို ပေါင်ပေါ်ထိုင်စေပြီး

'ကျောင်းနေသလား'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဘယ်နှတန်းရောက်ပြီလဲ'

'ဂရိတ်ဝမ်း ဦးဦး ဘောလုံးကန်တတ်သလား'

'ကန်တတ်တာပေါ့'

သူက ဖြေဆိုသူဖြစ်သွားသည်။

'ဒါဆို သားနဲ့ကစားမလား'

'အားတော့ ကစားမှာပေါ့ကွ'

'ခု အားနေတာပဲ အားလို့ စကားပြောနေတာ မဟုတ်
ဘူးလား'

'ဟတ်ဟား'

သူက သဘောကျစွာပြုံးလိုက်မိစဉ် မိုးမြင့်ထည်က

'သတိုး လာတော့'

ဦးဝင့်ထည်ကလည်း မဟန်တား၊ အဖြူထည်ကတော့
သူ့ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေးရှိနေလေသည်။

'ခဏနေပါဦး ဦးဦးဆီက အဖြေမရသေးဘူး'

'ဟုတ်ပဗျာ ဦး အားတဲ့အချိန်က ခုအချိန်မဟုတ်သေး
ဘူး အားတဲ့အခါမှဦးက လာခေါ်ပေးမယ် သားနဲ့ဦး ကစားကွင်း
တွေ လျှောက်သွားမယ် စကိတ်ကွင်းမှာ စကိတ်လည်း သွားစီး
မယ်'

'ဟာ တကယ်လား ဦး ကတိပေးနော်'

ကလေးက လက်မနှင့်လက်သန်းထောင်ပြုလာသည်။

သိတာပေါ့ ကိုရီးယားကားတွေကြည့်နေတဲ့သူဆိုတော့

သူကလည်း လက်မနှင့်လက်သန်းထောင်ကာ ကလေး၏လက်

သီးဆုပ်သေးသေးလေးနှင့်ထိကပ်လိုက်ချိန်၌ သူ့ရင်ထဲ နွေးထွေးသွားလေသည်။

'ကတိပေးပါတယ်ကွာ'

တကယ်ဆို သူ့အရွယ်၌လည်း ဤသို့ချစ်စရာကောင်းသော သားသားကလေးသော်လည်းကောင်း၊ သမီးလေးသော်လည်းကောင်း ရှိသင့်လေပြီ။

သို့သော်...

'သတိုး လာ၊ မိညိုရေ သတိုးကို ခြံထဲခေါ်သွားစော့မလဲစေနဲ့နော်'

မိုးမြင့်ထည်က သတိုးကိုလှမ်းခေါ်ပြီး အိမ်ဖော်မိန်းကလေးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူ့အား

'ထမင်းသုံးဆောင်လို့ရပါပြီ ဒေါက်တာ ကြွပါ'

'ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ ကျွန်တော်က စားသောက်ဆိုင်မှာလိုက်ကျွေးချင်ပေမယ့် အိမ်သားတွေနဲ့ရင်းနှီးရအောင်ရယ် အပတ်စဉ် ဒေါက်တာအားရက်တိုင်း လာစားနိုင်ဖို့အတွက် ဒီအိမ်ကလက်ရာတွေနဲ့ရင်းနှီးစေဖို့စမ်းသပ်ဖိတ်လိုက်တဲ့သဘောပဲ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အနီတယ်'

ထမင်းစားပိုင်းပြစ်ဆင်ထားသည်မှာ ဟင်းအမယ်စုံလှလေသည်။ စားသောက်ရင်း မိုးမြင့်ထည်ကပင်

'နေရေးထိုင်ရေးစားသောက်ရေးကအစ လိုအပ်သလို အကူအညီပေးဖို့ကို နီဝင့်ထည်ကပြောထားလို့ ဒေါက်တာ အားများအခက်အခဲရှိပါသလဲ'

'နေထိုင်ရေးကတော့ ဆေးရုံဝန်းထဲမှာပဲ ဆေးရုံအုပ်အိမ်ရှိနေတဲ့အတွက် အဆင်ပြေပါတယ် အိမ်သန့်ရှင်းရေး ဒီဘီကိစ္စလည်း ဆေးရုံသန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းတွေရှိနေတော့ အခက်အခဲမရှိလှဘူး စားသောက်ရေးကတော့...'

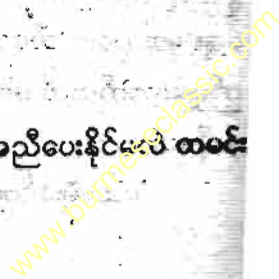
'အခက်အခဲရှိနေတယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လားမောင်ရင်' ဦးဝင့်ထည်ကပင် ကြားဝင်၍သူ့စကားကို ထောက်ပေးလိုက်လေသည်။

'အနည်းအကျဉ်းတော့ရှိပါတယ် ဆီရွဲရွဲ ငရုတ်သီးများများကို ကျွန်တော်မစားတတ်ဘူးဖြစ်နေတယ် ဒါပေမယ့် အစားမရွေးပါဘူး'

'ဒီဆိုဆို သမီးကြီးမိုးမြင့်'

'ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဖေဖေ'

'ဒေါက်တာကို ဘယ်လိုအကူအညီပေးနိုင်မလဲ ထမင်းချိုင့်ပေး...'

သို့ဆိုပြန်တော့လည်း သူ့အားနာသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကြားဖြတ်၍ပင်

'ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ မမိုးမြင့်မှာအလုပ်များရတဲ့အထဲ ကျွန်တော့်အတွက်တာဝန်တွေပိုနေမှာကိုမလိုလားပါဘူး'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဒေါက်တာ သွားရင်း လာရင်း ချိုင့်ပို့ပေးမယ် ညနေစာကို ဒေါက်တာအားရင် အိမ်မှာပဲ လာစားစေချင်တယ် အများနဲ့ဆိုတော့ ပိုပြီးစားဝင်စေချင်လို့ပါ မအားတဲ့နေ့ ဖုန်းကြိုဆက်ပါ လာပို့ပေးပါမယ်'

နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးမြို့ ဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်ကယ်များကလည်း ပေါများလှလေသည်။

'မပို့ခိုင်းပါနဲ့ လာယူခိုင်းရင်ကော'

'ဒါတော့ နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးပါ အိမ်ကိုလူစိမ်းအဝင်အသွယ်သိပ်မခံချင်လို့ပါ'

ဘာကြောင့် လူစိမ်းတွေအဝင်အထွက်မခံဘဲ လျှို့ဝှက်စွာနေကြရသည်ကို ဒေါက်တာဝေယံလွန် နားမလည်နိုင်သေးချေ။ မှားယွင်းတတ်သော လူမှုရေးကိစ္စတစ်ခု ကျွန်လွန်ရုံမျှနှင့် ဤမျှလောက်အထိ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ပစ္စည်း အထီးကျန်နေစရာမလိုပေ။

'ဆော့ရိုခင်ဗျာ ဒါဖြင့် မမိုးမြင့်ရဲ့ အိမ်အိမ်အတိုင်းပါပဲ'

'မစားတဲ့အစားအစာရှိရင်လည်းပြောထားပါ'

'လူဆိုတာ အစုံစားသတ္တဝါလေ သားကြီးသား ဆယ်မျိုးကလွဲရင် အကုန်စားပါတယ်'

ဒေါက်တာဝေယံလွန်က အရွှန်းလေးနှင့် ပြောလိုက်ပြီး သူ့အကြည့်က မိုးမြင့်ထည်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်သွားရပြန်သည်။

'ဟင်'

သူ့ရင်ထဲ အာမေဇိုတ်သံမြည်ဟီးသွားရသည်။

ရော် ခက်နေပြီ။ မျက်လုံးကအစ စူးရှထက်မြက်မှုရှိပြီး ပါးရည်နပ်ရည်ရှိပုံရသော ဤမိန်းမချော၏ မျက်လုံးအကြည့်က သူ့ရင်ကို ဒိန်းတလိန်းနတ်ဖမ်းစားခြင်းကို ခံရစေသည့်အလား လှုပ်ရှားမှုက မူးဝေလောက်အောင် တုန်ခါမြည်ဟီးမြန်ဆန်လွန်းလှသည်မို့ သူကပင် အရင်ဦးအောင် မျက်နှာလွဲလိုက်လေသည်။ အမှန်တကယ် သူ့ပစ်မှတ်က မိုးမြင့်ထည်ထက်ဝယ်သော ဖြူစင်ချောမွတ်သော လျှို့ဝှက်သောအလှရှိသည့် အဖြူထည်ထံသို့သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အကြည့်သည် အဖြူထည်ထံသို့သာ များများရောက်သင့်ပါလျက် မိုးမြင့်ထည်ထံသို့သာ ဘာကြောင့် များ ခဏ ခဏ ဆိုက်ရောက်နေရသနည်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမချမ်းဖြစ်မိလေသည်။

အဖြူထည်ကတော့ အမည်အရ ဆိုလျှင် တကယ့်ကို

အဖြူထည်သက်သက်ပင်။ သူ၏အကြည့်က အဖြူထည်ထံသို့
ရောက်သွားသော်လည်း အဖြူထည်က သူ့ကိုကြည့်မနေ၊ ထမင်း
ကိုသာ အတိုအမြှုပ်ကလေးများနှင့်စားသုံးနေပုံက အပြစ်ကင်း
စင်လွန်းလှသည်။

ဝေယံဂွန် ပင့်သက်မောတစ်ခုကို တိတ်တခိုးလေး ချ
လိုက်မိလေတော့သည်။

အခန်း(၆)

စိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲ၌ စိုးထိတ်မှုတစ်ခုရှိနေသည်။

ဒေါက်တာဝေယံဂွန်၏မျက်လုံးနှင့် မထိတထိအပြုံးကို
မကြိုက်။

လျှို့ဝှက်မှုနိုင်သော အပြုံးဟု သူသိနေသည်။

သူသည် ဘယ်လိုလူစားနည်း။

အသက်၃၀ ကျော်သည်အထိ အိမ်ထောင်မပြုသေး။

ရာထူးဂုဏ်ရှိန်ကလည်း ရှိနေပါလျက်ကယ်နှင့် အိမ်ထောင်မပြု
သေးတာ အကြောင်းရင်းတစ်ခုခုတော့ရှိနေနိုင်သည်။

ထိုမျှမကသေး။

အဖြူထည်ကိုကြည့်ပုံက စူးစမ်းမှုတွေပါဝင်နေသည်။

'သမီး ဒေါက်တာကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ'

အားလုံး အိပ်ယာဝင်ကုန်ကြပြီး ဖခင်နှင့် သူ့သာ နှစ်

ယောက်စည်း ကျန်ရစ်ချိန်တွင် ဖခင်က သူ့အား စတင်ကာ
ဒေါက်တာဝေယံလွန်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆန္ဒခံယူလိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားရသည်။ ရေရာသောအဖြေ
တို့ သူ့ရွာ၍မရသေး။

အခုမှပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ဖူးတဲ့ သူတစ်ယောက်
ကို အကဲခတ်ဖို့ မလွယ်သေးပါဘူး ဖေဖေ

နီစာအရတော့ ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ စာရိတ္တလည်း ပြော
စရာမရှိတဲ့သူတော်လှကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် မမ
ဖြူရဲ့ဘဝလည်း တည်ငြိမ်သွားစေချင်တယ်လို့ပါတယ် ဖေဖေ
စဉ်းစားတယ် ဒီကိစ္စဖြစ်ပါ့မလားလို့

သမီးတွေ့မိတာတစ်ခုတော့ရှိတယ် ဖြူကိုထွက်ပေါက်
တစ်ခုခုကနေလွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးချင်တယ်

သိပ်စိတ်ကူးယဉ်မဆန်ပါနဲ့ သမီး လောကကြီးမှာနေ
သားကျနေပြီဖြစ်တဲ့ပုံစံခွက်ထဲမှာပဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနေ
သွားတာ စိတ်အချရဆုံးပါပဲ

မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲက လက်မခံချင်။

သို့သော် ဖခင်၏ခံစားခဲ့ရသောဇီဝဒနာရပ်ကို သူသာ
လျှင် နားအလည်ဆုံးနှင့်အခံစားရဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖခင်သည် ဆိုးရွားလွန်းသောဝေဒနာဖြစ်ရပ်ကြားမှ ရုန်း

ထွက်လာနိုင်သော်လည်း ထိုဝေဒနာမီး၏လောင်မြိုက်မှုဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်များ၏အနာရွတ်ကတော့ ကျန်ရစ်ဆဲဖြစ်နေမှာ ကျိန်း
သေသည်။

ထို့ကြောင့် မယုတ်မလွန်ပင်

ဒီလိုဆို ဒေါက်တာနဲ့ ဖြူကို ဖေဖေ သဘောမတူဘူး
လား

ဒီလိုလဲမဟုတ်သေးပါဘူး ဒါပေမဲ့ အစ်မကြီးအမိအရာ
ဝဲ ဒီကိစ္စ ဖေဖေ သမီးကြီးကိုပဲလွဲထားလိုက်တော့မယ် ဖုံးကွယ်
သင့်တယ်ထင်ရင် ဖုံးကွယ်မယ် ဖုံးကွယ်ဖို့မသင့်ရင်လည်း ထုတ်
ဖော်နိုင်တယ် သမီးကို ဖေဖေယုံကြည်တယ်

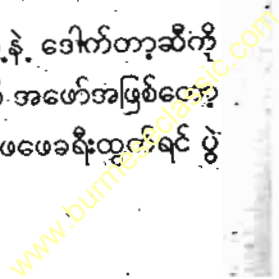
ရင်ထဲ၌

ဟင် အဲဒါမှဒုက္ခပဲ ဟူသော အာမေဋိတ်သံနှင့်အတူ
မိုးမြင့်ထည်ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားရလေသည်။

ဖြူကို ပြင်ပထွက်ခွင့်ဆိုတာကတော့ သမီး ဒီလိုစဉ်း
စားတယ် ဖေဖေ

ဆိုပါဦး သမီး

သတိုးကို ကျောင်းကြို ကျောင်းပို့နဲ့ ဒေါက်တာ့ဆီကို
ထမင်းချိုင့်ပို့ဖို့ကို သူ့ကိုပဲ လွှတ်ပြီးခိုင်းမယ် အဖော်အဖြစ်တော့
သင်းသင်းနဲ့ မိညိုတစ်လဲစီလိုက်စေမယ် ဖေဖေခရီးထွက်ရင် ပွဲ

ရုံကိုလိုက်လာပြီး သူမီးနဲ့ ဝိုင်းကူလုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်'

'သမီးကောင်းသလိုသာစဉ်ပေတော့ ဖေဖေကတော့ အငယ်သုံးယောက်စလုံးရဲ့ ကိစ္စကို သမီးလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ထားလိုက်ပြီ ဟိုကောင် နီ ဒီမှာပို့စတင်ကျရင်ကောင်းမယ် ကိုင်းဖေဖေ သွားအိပ်တော့မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ'

မိုးမြင့်ထည် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူ့အာရုံထဲသို့ ရစ်ဝဲဝင်ရောက်လာသူ၏ ပုံရိပ်မှာ ခေါက်တာဝေယံ့ရွန်ဖြစ်နေသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်အပေါ် ကြည့်သော အကြည့်က ထူးခြားမှုရှိသည်။ အကြည့်ချင်းကွဲပြားခြားနားနေသည်။ ထူးခြားချက်က အဖြူထည်ကိုကြည့်သော အကြည့်က စိမ်းနေသည်ဟု သူ့သတိပြုမိလိုက်သည်။

ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါလေ။ ကိုယ်လိုရာများ ကိုယ်ဆွဲတွေးမိလေပြီလား။

ဒီကြားထဲ နီက ဖေဖေထံရောက်သောစာထဲတွင်

'မမဖြူအတွက်တော့ လုံခြုံ နွေးထွေးနိုင်မယ့် နားခိုရာ တစ်ခုပါပဲလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်လို့ပါဖေဖေ အကယ်၍ မမကြီးအပေါ် နှစ်သက်သွားမယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အားလုံး

လိုင်တေ

အတွက် အစီအစဉ်ကြီးတစ်ခုယောက် တိုးပွားလာတယ်လို့ မှတ်ယူရမှာပေါ့။ မမဖြူနဲ့ မမကြီး နှစ်ယောက်မှာ ယုန်သွင်ယံ့လိမ္မော်နေတဲ့ မမဖြူအတွက် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေကြတယ် မှတ်လား။ အားမာန်အပြည့်နဲ့ ကျားသစ်မတစ်ကောင်လို ရဲရင့်တဲ့မမကြီးအတွက် ကတော့ ဖူးစောက်အကြောင်းတရားကိုပဲ အလေးထားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် မိသားစုအပေါ် ထားတဲ့မေတ္တာတရားနဲ့ စေတနာကို နားလည်လက်ခံတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့ ဆရာအစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ခေါက်တာဝေယံ့ရွန်ကို လက်ခံပေးပြီး သူ့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ကူညီပေးပါလို့ သား တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ'

စသည်ဖြင့် . . .

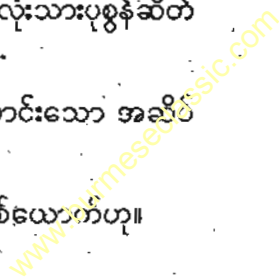
မိုးမြင့်ထည် အလွတ်ရနေသောစာသားများ အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာသည်နှင့်အမျှ ရင်ခုန်သံနှုန်းက မြင့်တက်လာသည်။

'သို့သော် အဖြူထည်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသဖြင့် ပင့်သက်အခါခါရွိုက်ကာ ခုန်နေသော နှလုံးသားပုစွန်ဆိတ်တို့ ဥပေက္ခာပြုလိုက်လေသည်။

ခေါက်တာဝေယံ့ရွန်အား မစားကောင်းသော အဆိပ်သီးကို ပယ်သလိုပင် ပယ်ချလိုက်သည်။

မိမိရင်ခုန်စရာမလိုအပ်သောလူတစ်ယောက်ဟု။

လိုင်တေ

ခက်သည်က မိမိဘဝမှာလည်း ဘယ်သူမိမ်းယောက်ျား
နှင့်မှ ရင်ခုန်ခြင်းတစ်ခါမှမရှိခဲ့လေဘဲ. . ထူးထူးခြားခြားသူနဲ့ ကျ
စွမ်းပါ. . .

ပတ်သက်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ရှောင်နေလိုက်တာက
အကောင်းဆုံးပဲဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

*

အခန်း(၇)

ရက်ရက်စက်စက်လှပသော မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့
တံခါးဝရွေ့၍ ရောက်နေလေပြီ။

'ဒေါက်တာ ထမင်းခိုင်လာပို့တာပါ'

မူဟန်လေးကအပြစ်ကင်းစင်စွာဖြင့် စတီးခိုင့်များထည့်
ထားသောခြင်းတောင်းကို မြှောက်ပြလိုက်သေးသည်။ ဒေါက်
တာဝေယံလွန်က ပြုံးကာ

'မျှော်တုန်းမျှော်ဆဲရောက်လာတာပဲ အတော်ပဲ ဗိုက်ဆာ
နေတာ ခွဲခန်းထဲက ထွက်လာတာ ပင်ပန်းသွားတယ် ကျွန်တော့်
အကျင့်ကလဲဗျာ ပင်ပန်းလေ ဗိုက်ဆာလေပဲ'

အဖြူထည်က ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်
ပြီးမှ ဝေဝဲကာကြည့်ရင်း

'ထမင်းပွဲကော ပြင်ပေးမဲ့သူ ရှိပါသလား ဒေါက်တာ'

www.burmeseclassic.com

ပိတုန်းကအဆိုက် ပန်းက အငိုက် ဖြစ်ချေပြီ။

အကဲခတ်ခွင့်ကြုံလေပြီ။

'ချိုင့်က ပြန်ယူသွားမှာလား'

'စားခဲ့လဲ ရပါတယ်'

'ထားခဲ့ရင် ချိုင့်လိုက်ပါစားလိုက်တော့မယ် ဆေးတာက

သန့်ရှင်းရေးသမား လာဆေးပေးလိမ့်မယ်'

'ဂါဖြင့် ပြုတစ်ခါတည်းပြင်ပေးခဲ့မယ် ချိုင့်လိုက်တော့

မစားနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လှမြင်လို့ မကောင်း

ဘူး'

'သဘောတူပါဗျာ'

'သင်းသင်း ဆင်းနဲ့ဦး'

'ဟုတ်'

တော်တော်ဟုတ်သည် တပည့်ကျော်။ ကားပေါ်ကပင်

မဆင်း။

သင်မက ထိုက်ဆိုင်ချိုင်လာဖို့ ပေးသည်။ ဝါကလည်း

လေးစားသမှုပြုခြင်းဟု နားလည်လိုက်သည်။

အစ်မတော်အား အတော်ပါးလိုက်ပုံရသည်။

သူ့ဘာသာသူဆိုရင် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ချင်မှုပြုလုပ်စေ

မည်။

ဝေယံလွန်၏ မျက်ဝန်းဝယ် စူးရှထက်မြက်မှုရှိသောမျက်
စန်းပိုင်ရှင် မိုးမြင့်ထည်ကို သွားသတ်ရလေသည်။

'ဟင်း'

ပင့်သက်မောကိုချလိုက်ပြီး အဖြူထည်တို့ ဆရာတပည့်
နှစ်ယောက် တောင်းဆိုသောပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ထုတ်
ပေးရန်အတွက် စက္ကူဖာကိုဖြည့်ရလေသည်။

'ဟော့တော် ဒေါက်တာက အခုမှ အထုပ်အပိုးဖြည့်ရ
အယ်'

'ဟုတ်ပါဗျာ ဆိုင်ထမင်း ဟင်းနဲ့ ဖဲ နှစ်ပါးသွားနေသေး
ဘာကိုး'

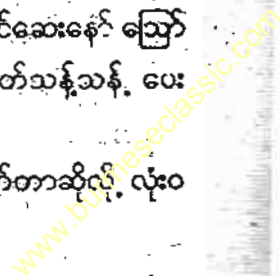
'နေနေ ဒေါက်တာ ကျွန်မတို့ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်'

သူ့အနားသို့ရောက်လာပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို
နှိုင်းထုတ်ပေးစဉ် ကိုယ်သင်းနဲ့ တစ်မျိုးရလိုက်သည်။

အပျိုစင်၏ကိုယ်သင်းရနံ့ မျိုးထင်သည်ဟု သူ သရော်
ဆော်တော်အတွေးမျိုးဝင်ဝင်လိုက်သေးသည်။

'သင်းသင်းဆေးလိုက် ဆပ်ပြာနဲ့ စင်စင်ဆေးနော် ဩော်
အိတ်တာ ပန်းကန် သုတ်ရအောင် အဝတ်စုတ်သန့်သန့် ပေး
ပါလား'

'စွပ်ကျယ်စုတ်တာ ကျွန်တော့်မှာ စုတ်တာဆိုလို့ လုံးဝ

မရှိဘူး

ဘာဖြစ်လို့လဲ

အင်္ကျီက စုတ်ရတယ်လို့မှ မရှိတာ တောင်းတာရှိရင် ပေးပစ်လိုက်ရတာကိုး

အို ဟုတ်လား ဒါဖြင့် လက်သုတ်ပမိနဲ့ပဲ သုတ်တော့မယ် နော်

လုပ်ပါ အဖြူသဘောပါပဲခင်ဗျာ

ဒေါက်တာကလဲ ဖြူက ဒေါက်တာ့ထက် ငယ်တာကို အရိုအသေမလုပ်ပါနဲ့

ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ

လာပြန်ပြီ ဒီခင်ဗျာကြီးက

သူ့ယောင်မယ်လေး၏ဖမ်းစားမှုနောက်သို့ စည်းချက်ညီညီလိုက်ရင်း သူပြုံးမိလေသည်။

သူ့အပြုံးကို ငေးကြည့်နေသူ အဖြူသည်အား သူထူးဆန်းသလိုဖြစ်သွားရသည်။

ဟင် အဖြူ ကျွန်တော့်ကိုဘာဖြစ်လို့ကြည့်တာလဲ

မြင်ဖူးသလားလို့ပါ ဒေါက်တာကကော ဖြူကို မြင်ဖူးသလားဟင်

ဟောဗျာ

စကားတွေကလည်း ထူးဆန်းလှချည်လား။

ဖြူမေးတာ ဖြေပါ

မြင်ဖူးပါဘူး စခန်းသာမြို့ကို စတင်ရောက်မှ မြင်ဖူးတာပါခင်ဗျာ စခန်းသာမြို့မှာ နတ်မိမယ်နူးလောက်အောင်လှတဲ့ လှကညာကိုစတင်မြင်တွေ့ခြင်းပါပဲ

အဖြူထည်မျက်နှာ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

ပါးမို့လွင်ပြင်နှစ်ဘက် စတော်ဗယ်ရီရောင် သန်းသွားသည်ကလည်း အလှပေါ်တွင် အယဉ်ဆင့်ကာ ဂုဏ်တင့်နေပြန်သည်။

သူ့ယောင်မယ်လှတစ်ပါးက ပုရိသတို့၏ နှလုံးသားကို ကော ဦးနှောက်ကိုကော ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးနှင့် ဖောက်စားဦးမှာလဲဟု ရင်တွင်း၌တွေးနေသော်လည်း

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဖြူ ဟင်းတွေက များလိုက်တာဗျာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းဘယ်စားကုန်မှာလဲ တစ်ခါတည်းစားသွားပါလား

မစားတော့ပါဘူး မမကြီးဆီကို ထမင်းသွားပို့ရဦးမယ်

နောက်တောင်ကျနေပြီ သွားပြီနော် ဪ ဒေါက်တာ ဆို

ညနေ လာစားမှာလား ပို့ပေးရမှာလား

'လာစားမှာ'

'ဒါဖြင့် သွားပြီနော်'

မဆေးရသေးသည့် ချိုင့်လွတ်ပါသွားသောခြင်းတောင်း
တိဆွဲကာ ထွက်သွားနှင့်သောသင်းသင်းနောက်သို့ အဖြူ ထည့်
က သုတ်ခြေတင်ကာလိုက်သွားလေသည်။ ဒီပင်စင်နယ် ပိတ်
ရိုက်ပစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ အမှန်တကယ်ဆို 'လာပို့ပေးရင်
ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ကျွန်တော်မအားလို့ပါ' ဟုပြောမည်ဟု ကြို
တင်ရည်ရွယ်ထားပြီးဖြစ်ပါလျက် ယခုတော့...

ညနေရောက်လျှင် စူးစမ်းသောအကြည့်နှင့်ကြည့်တတ်
သည့် မျက်ဝန်းနတ်ပိုင်ရှင် သခင်မတစ်ပါးနှင့် တွေ့ဆုံရမည့်
အရေးအတွက် ရင်ဝယ်လှုပ်ခတ်သွားရလေသည်။

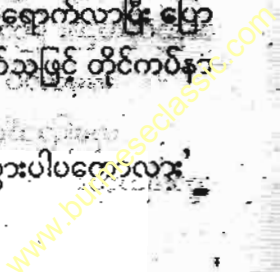
အခန်း(၈)

'ဒေါက်တာက ညနေ ထမင်းလာစားမယ်တဲ့ မမကြီး'
အဖြူထည့်၏သတင်းမို့ မူကို သူ့ ရုထားပြီးကစည်းက
ညနေလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ကြံဖန်စာဖွေလိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်၌ငွေစာရင်းကွာနေသဖြင့် ညနေဘက်
ကောင်တာ၌သွားထိုင်ရင်း စာရင်းပြန်စစ်ရန်ဟု အကြောင်းပြု
မလား။ ကုန်ပစ္စည်းကားတွေရောက်လာမှာမို့ဟူ၍ အကြောင်းပြ
ရမလား။ အတွေးပေါင်းများစွာနှင့် ယောက်ယတ်ခတ်နေသော
မိုးမြင့်ထည်သည် အဖြေရှာမရသေးခင်

'မမကြီး ကျွန်နေသေးတာကိုး'
ပွဲရုံစောင့်ချာတိတ်က သူ့ ဇနီးသို့ရောက်လာပြီး ပြော
လိုက်တော့မှ သူ့နာရီကြည့်ရန် သတိရလိုက်သဖြင့် တိုင်ကပ်န
ရိုက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'မြတ်စွာဘုရား ဖြနာရီတောင်ရှိသွားပါပကော့လား'

ထိုစဉ် သူ၏လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်လာသဖြင့်ကောက်ကိုင်
လိုက်သည်။

'ဟယ်လီ'

'မမကြီး ဒေါက်တာရောက်နေပြီ ထမင်းစားဖို့ မမကြီး
ကိုစောင့်နေဇာယ်'

ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားသည်။

'မစောင့်နဲ့ မမကြီးစားသောက်ဆိုင်ဘက် သွားလိုက်ဦး
မယ် အဲဒီမှာပဲ စားလိုက်တော့မယ် စားနဲ့ကြတော့ သေသေချာ
ချာခူးခပ်ကျွေးနေ ဖေဖေကိုလည်း ဆေးသောက်ဖို့သတိပေးဦး'
နောက်ဆံတင်းသမျှတိစ္စတို့ကို တစ်လက်စတည်း မှာ
ကြားလိုက်ရသည်။

'ဘာတဲ့လဲ အဖြူ'

ခင်၏ လှမ်းမေးလိုက်သံကို ဖုန်းထဲက ကြားလိုက်ရ
သည်။

အဖြူထည်က မိမိပြောသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောပြလိုက်
သည်ကိုလည်း ကြားရရာ

'အတော်ပဲ ဖေဖေကိုပေးစမ်း'

ဟုပြောသံကိုကြားလိုက်ပြန်ရာ မိုးမြင့်သည် ရင်ထိတ်
သွားရသည်။

'မမကြီး ဖေဖေက ပြောမလိုတဲ့'

ဟု အဖြူထည်ထံမှထွက်ပေါ်လာသောအသံနှင့် မရှေး
မနှောင်း၌

'သမီးကြီး'

'ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဖေဖေ'

'အတော်ပဲ... မောင်ဝေယံကို ဖေဖေတို့လုပ်ငန်းတွေ
အကြောင်းရှင်းပြနေတာ ဖေဖေတို့ရဲ့ ရသာမွန်ရက်စ်တော့ရင့်
အကြောင်းရှင်းပြနေတုန်း သမီးကြီးဆီက ဖုန်းလာတာနဲ့ ညနေ
စာ အဲဒီမှာစားမယ် မောင်ဝေယံရယ် ဖေဖေရယ် သမီးကြီးရယ်
ပဲပေါ့။ အဲဒီမှာပြင်ထားလိုက် ခုပဲဖေဖေထွက်လာမယ် ဒါပဲသမီး
အဲဒီမှာပဲစောင့်နေလိုက်တော့'

'ဟင် အိမ်ကဟင်းတွေ'

မိုးမြင့်သည်စကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်နိုင်မီ ဖခင်
ဘက်မှဖုန်းချလိုက်လေသည်။

မိုးမြင့်သည် ဘာမှမဖတ်နိုင်တော့။ နူးခန်းထဲမှထွက်၊
ညစောင့်ကိုမှာစရာရှိတာမှာပြီး ဆိုင်ကယ်နှင့် စခန်းသာမြို့လည်
ဖို့ သူတို့ပိုင် ရသာမွန်စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။
သူ့စိတ်ထဲ ဖခင်အပေါ် သံသယဖြစ်မိသည်က ဖခင်
သည် သူ့အား ဖြူထက်ပို၍ ဒေါက်တာနှင့်ပြေလည်စေချင်ပုံရ

နေတာလားဟူ၍ပင်။

ဖခင်ဖြစ်နေ၍ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမပြောသာ၍သာနေရမည်။

ဖခင်ဆန္ဒကိုခေးမြန်းကြည့်ရမလား။

အို . . . တော်ပါပြီ။ ဘာမှမတွေးတာပဲကောင်းမည်။ သူ့

ထက်စာလျှင် အေးချမ်းသော မျက်နှာလေးနှင့် ချောမော လှပ

သောအဖြူထည်ကိုသာလျှင် ဘယ်စုရိသမဆိုရွေးချယ်မည်ပေါ့။

မာင် ဒီလိုလည်းမဖြစ်သင့်။

မိမိတို့ညီအစ်မသည် အရွေးချယ်ခံ မဟုတ်၊ ရွေးချယ်

သူသာဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာဝေယံနှင့်နှစ်ကျမှ လိုအစွဲဆို

ဝယ်ဖျက်ပစ်ရမလား။

စားသောက်ဆိုင်ဖြစ်သည့်အတွက် အသေခတ်အစား

များနှင့် လူစည်ကားနေသည်။ ကုန်သည်ပွဲစားများ အများစု၏

သောက်စားရာဖြစ်သည်။

မိုးမြင့်ထက်က အတွင်းမိုင်း၌သီးသန့်ရှိနေသော ခုံးခန်း

ကျဉ်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မန်နေဂျာက သူ့စား နေရာ

ပေးလေသည်။

ဖေဖေလော့လီမိုဗယ် ဧည့်သည် မိမယ် ဂရုထောက်စီ

သီးသန့်ဝိုင်းပြင်ပေးပါ ကိုကျော်စော

ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာလယ်ချာတူအုပ်ပါ

ရပါတယ် နောက်မှ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ကိုသဝဋ်ပေး

လိုက်တော့

အမှန်ကတော့ . . . စားသောက်ဆိုင်ကိစ္စတွင်လည်း အ

သောက်အစားဝါသဖြင့် အိမ်ထဲမှနေ၍ သာစီမံခန့်ခွဲပြီး စိတ်ချ

ရသော ယောက်ျားမန်နေဂျာတစ်ဦး၏အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင်

ဒုမန်နေဂျာ ဦး ခန့်ထားပေးလိုက်သည်။ ကျန်ဝန်ထမ်းများကို

သူတို့ကပင်အုပ်ချုပ်သွားသည်။ ဒါတောင် ဖခင်က စားသောက်

ဆိုင်နှင့်တွဲကာ ဟိုတယ်ဖွင့်ချင်သေးသည်။

စီးပွားရွာဖွေမှုအပိုင်း၌ ဖခင်နှင့်သူ့သာ လုပ်နိုင်သည်။

နီကလည်း ဆေးပညာကိုသာဆည်းပူးချင်သည်။ အထူးကိုပါရဂူ

ဖြစ်သည်အထိ ကြိုးပမ်းရင်း သူ့ဘဝကိုကုန်ဆုံးချင်သည်ဟု ဆို

သည်။ ကောင်းသောအလုပ် မွန်မြတ်သောအလုပ်ပဲလေဟု ဆို

ကာ ဖခင်နှင့် သူက လိုလိုလားလားပင် ခွင့်ပြုထားပြီး လိုအပ်

သောငွေကြေးအတိုင်းအတာကို ပံ့ပိုးပေးပြီး ဖေးအေးချမ်းချမ်း

ပင် မညာသင်စေသည်။

ဖခင်က သွေးတိုးရောဂါနှင့် နှလုံးရောဂါ ရှိနေသဖြင့်

အစားအသောက်၊ ဆေးဝါး မှန်မှန်မှီဝဲမှုကအစ သူ ဂရုစိုက်လေး

ရသည်။ အဖြူထည်က ကလေးသာသာအတွေးနှင့် အေးအေး

ချမ်းချမ်းပင်နေသည်။ စီးပွားရေးကိုစိတ်မဝင်စား၊ ပန်ထမ်းလုပ်

ချင်သည်။ လူ့လောကအလည်ထဲကို ဝင်စေဖို့ကို ဖခင်က ခွင့်မပြု။ အဖြူထည်ဆိုသည်အတိုင်း ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါလေသည်ထင်။ စွန်းထင်းလွယ်သည့်အတွက် လူ့လောကထုတ်ခံစားရောင်များ အဖြူထည်ကို မစွန်းထင်းစေချင်။

‘မမိုး ဘာဟင်းလျာတွေပြင်ဆင်ခိုင်းရမလဲ’

‘နေ နေ ကျွန်မပဲ စားဖိုမှူးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါမယ်’

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၌စားဖိုမှူးသည်လည်း မရှိမဖြစ်လိုအပ်သူအရေးကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ပတ်တစ်ခါ သို့မဟုတ် ၃ရက်တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် ကြိုတင်ပြောဆိုထားခြင်းမရှိဘဲ ဆွဲ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်ကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းလေ့ရှိသည်။

မန်နေဂျာကအစ အောက်ခြေ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းအဆုံးသူ တွေဆုံပြီး လိုအပ်ချက်များကို မေးမြန်းလေ့ရှိသည်။ ပင်တော့ ပင်ပန်းသည်။ သို့သော် ဒီလိုမှမလုပ်ကိုင်လျှင်လည်း မိသားစု၏စားဝတ်နေရေးနှင့်သတိုး၏အနာဂတ်အတွက် အရေးကြီးသည်။ Money made everything ဟူသောစကားကို လောလောဆယ်တော့ သူ့ လက်ခံထားသည်။ အရာရာကို ငွေနှင့်ဖြေရှင်းပြီး ဖုံးကွယ်ကာ အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကားချခဲ့ရလေသည်အဖြစ်ကြောင့် ငွေကိုသာ ကုန်းရုန်းရှာခဲ့သည်။

အတိတ်လွင်ပြင်သို့ ပြန်မကြည့်ချင်၊ ကြည့်မိလျှင် မောတိုက်သလို ခံစားရပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲလေသည်။ စားဖိုဆောင်ရောက်ပြီး စားဖိုမှူးနှင့်ဆွေးနွေးနေစဉ်မှာပင်

‘မမိုး အန်ကယ်ကြီးရောက်နေပါပြီ’

‘ဪ အေး လာခဲ့မယ် ချယ်ရီခန်းမှာ ပြင်ထားတယ် မှတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ’

မိုးမြင့်ထည်က သတင်းလာပေးသော ဝိတ်တာ(စားပွဲထိုး)လေး ပြန်ထွက်သွားမှ သူ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် စားဖိုမှူးအားနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး လေးတွဲသောခြေလှမ်းများဖြင့် စားဖိုဆောင်မှပင်မညှို့ဆောင်ဘက်သို့ ကူးလိုက်လေတော့သည်။ ဒေါက်တာဝေယံဝွန်နှင့်ပတ်ဆက် ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကင်းကွာစေရန် သူ့နှလုံးသားကိုကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှဖြစ်မည်ဟု...။

*

အခန်း(၉)

ဝေယံလွန်၏အကြည့်က မိုးမြင့်ထည်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်
သွားသည်နှင့်ရင်ဆဲ၌ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားရပြန်သည်။

‘ဟာကာ’

ဒီပျော့ညံ့တဲ့နုလုံးသားကို သူ ဘယ်လိုနည်းနှင့်များ ပြစ်
ဒဏ်ခတ်ရမည်ကိုမသိအောင်ဖြစ်မိသည်။

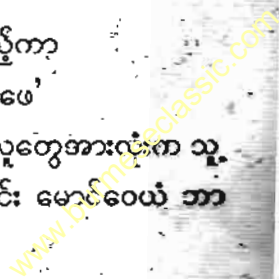
‘လာ သမီးကြီး’

မိုးမြင့်ထည်၏အပြုံးက မျက်လုံးကဲ့သို့ပင် မာကြောနေ
သည်။

သူ့အားပြုံးပြပြီး ဖခင်ဘက်ကြည့်ကာ

‘စားဖိုဆောင်ဘက်ဝင်လို့ပါ ဖေဖေ’

‘ပင်ပန်းပါတယ် သမီးရယ် ဒီကလူတွေအားလုံးက သူ
အဆင့်အလိုက် သူ စိတ်ချရပါတယ် ကိုင်း မောင်ဝေယံ ဘာ

များစားတတ်သလဲ မေးပါဦး'

'သမီး အကောင်းဆုံးဟင်းတွေမှာထားပြီးပါပြီ'

'ဒါဖြင့် ဖေဖေ မောင်ကျော်နဲ့ ခဏသွားတွေ့လိုက်ဦး'

မယ် သမီး မောင်ဝေယံကိုစည့်ခံထားနှင့်ပါဦး'

ဖခင်စကားကြောင့် မိုးမြင့်ထည်၏ မျက်နှာပုံရိပ်ကလေး

က ထူးထူးခြားခြားပြောင်းလဲသွားသည်။

တုန်လှုပ်သွားသည့်မျက်ဝန်း။

'ဟင် ဖေဖေကလဲ ဟင်းတွေရောက်တော့မှာ'

'ဖေဖေသိပါတယ် ဪ မောင်ရင် သောက်တတ်တယ်၊

မဟုတ်လား စားဝင်အိပ်ပျော်ကလေးတော့ ဝမ်းပက် တူးပက်

လောက် လုပ်လိုက်ကြရအောင် အန်ကယ် ချက်ချင်းပြန်လာဖို့

မယ်'

သူ မိုးမြင့်ထည်ကို အားနာသွားသည်။

ရှုတ်တရက် မျက်နှာပြင်စတော်ဗယ်ရီရောင်ပြေးသွားပြီး

မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

မိုးမြင့်ထည်သည် နီဝင့်ထည်ပြောသကဲ့သို့ဖြစ်နိုင်သည်

ဟု သူကောင်းစွာလက်ခံမိလေသည်။

'ကျွန်တော့်မမကြီးက တကယ့်အပျိုကြီးစစ်စစ်ဗျ အချစ်

နဲ့ပတ်သက်လို့ ရင်တောင်ခုန်ဖူးရဲ့လားသိပါဘူးဗျာ စီးပွားရေးနဲ့

'သားစုတာဝန်တွေပိနေတာ'

ဟူသော စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ့ရှေ့၌ အနေကျသလိုခံစားနေရသည့်ဟန်မှာ အပျို

စင်မြီးကောင်ပေါက်လေး၏ အနေအထားမျိုး။

'မမိုးမြင့်'

'ပြောပါ ဒေါက်တာ'

'အဲဒီဒေါက်တာကြီးကိုတော့ ပယ်သင့်ပါပြီ'

'ကောင်းပါပြီ ကိုဝေယံ'

ပါးနပ်ထက်မြက်သူပီသစွာပင် ချက်ချင်းနာမ်စားတစ်

ခုကို လျှပ်တစ်မြက်ရွေးချယ်သုံးစွဲလိုက်နိုင်သည်။

သို့သော် ထို့ထက် ပိုမိုရင်းနှီးသော နာမ်စားတစ်ခုကို

တမ်းတမိသည်။

တစ်ဦးတည်းအတွက် မူပိုင်ခေါ်ဝေါ်ခွင့်လေးဖြစ်သည်။

'မမိုးနဲ့ကျွန်တော်က သက်တူရွယ်တူပဲလို့ နီက ပြော

တယ်'

'နီနဲ့ကိုဝေယံ တော်တော်ရင်းနှီးတယ်ထင်တယ် ကျွန်

မတို့အိမ်သားတွေအကြောင်းကို ကိုဝေယံ တော်တော် သိနေပုံ

ပဲ'

ဟုတ်ကဲ့ သိနေပါတယ် ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားလို့ လိုက်မေးနေတာကိုးဗျ နီကလည်း မိသားစုကိုတော်တော်လေး စိတ်ပုံရွာပါတယ် ဒါပေမဲ့ သူက မိသားစုကိုအထောက်အကူသိပ် မပြုနိုင်ဘူးလို့ ဝမ်းနည်းစကားပြောလေ့ရှိပါတယ်'

'ပြည်သူ့အတွက်ဆရာဝန်ဖြစ်ရင်ပဲ မိသားစုကိုပေးဆပ် တာနဲ့ တူတူပါပဲလို့ ကျွန်မလည်း အားပေးထားပါတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲခံယူတယ် ကျွန် တော်မိသားစု အဲ... မိသားစုဆိုတာ မိဘနှစ်ပါးပေါ့ဗျာ သူတို့ ကိုရန်ကုန်မှာထားခဲ့တယ် လိုအပ်ရင် တော်ပေ့ ဇာတ်ပေ့ ကျွန်မ ကျင်ပါပေ့ဆိုတဲ့ သမားတော်ကြီးတွေနဲ့ အချိန်မရွေးကုသခွင့်ရ အောင်အပ်နဲ့ပေးထားရတယ် ကျွန်တော့်ကို မိဘကျေးဇူးမဆပ် နိုင်တဲ့ကောင်လို့ ပြောလို့ ရမလား'

'ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ နိုင်ငံဝန်ထမ်းဆိုတာ မိဘကလည်း မပိုင်ဘူး သားမယားလည်း မပိုင်ဘူး နိုင်ငံကပဲ ပိုင်စာယ် နိုင်ငံ ရဲ့ ဘယ်ဒေသမဆို သွားရောက်ထမ်းဆောင်နိုင်ရမယ် နိုင်ငံတာ ဝန်ကျေပွန်ပြီး ပြည်သူ့မိဘတွေကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးနိုင် သလို ကိုယ့်မိဘကိုလည်း သူလိုကိုယ်လိုဆရာဝန်တွေကပဲ အပြန် အလှန်သဘော စောင့်ရှောက်မှုပေးနိုင်မယ် ဒီသဘောတရား ကို ဖေဖေကောကျွန်မပါ နားလည်လက်ခံနိုင်ပါတယ် ဒါကြောင့်

နီပညာရေးအတွက် နောက်ဆံမတင်းစေရအောင် ကျွန်မတို့ ကြိုးစားနေရတာပေါ့'

မိုးမြင့်ထည်သည် သူနှင့်သက်တူရွယ်တူဖြစ်သလောက် ရင့်ကျက်မှုက သူ့ ထက်ပိုနေသလား။

ဘာကြောင့်များ ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတခြား ဖြစ်နေရပါ ထိမ့်။

သူ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် ရင်းနှီးမှုပေးရမှာ ထ အဖြူထည် ဖြစ်သင့်ပါလျက် ရာခိုင်နှုန်းထက်ဝက်ကျော်က နီမြင့်ထည်ဖြစ်နေလေသည်။

အသက် ၄၀ကျော် ၅၀ကျော် ယောက်ျားသားကြီးများ နှင့်အပြိုင် စီးပွားရှာနိုင်ရုံမက အိမ်ထောင်မှုရေးရာ၌လည်း အစ်မ ကြီးအမိအရာဆိုသကဲ့သို့ မိခင်ကိုယ်စား အိမ်ရှင်မတစ်ဦးသဖွယ် နီမီးရပြန်သေးသည်။

ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေမှာ သာလွန်နေသော အချက်က ထိုအချက်ပင်။

ယောက်ျားသားကြီးများနှင့်အပြိုင် စီးပွားလည်း တန်း တူ ရင်ပေါင်တန်းရှာဖွေနိုင်သကဲ့သို့ မိသားစု၏ အိမ်ရှင်မတစ်ဦး ခံတာဝန်ကိုလည်း မယိုမဖိတ်ရအောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ဖွဲ့မိ သည်။

နီက ဒါကြောင့်လည်း သူ့မမကြီးအား တော်ကြောင်း တက်ကြောင်း ချီးမွမ်းတတ်သည်ကိုး။

ဒိဋ္ဌတွေ့မြင်ရသောအခါ နီပြောတာတောင် လိုနေသေးသည်။

အချစ်ရေးကလွဲ၍ စွယ်စုံတော်သောမိန်းမဟု သူလက်ခံမိလေသည်။

‘နီ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်ကပဲ မိုးတို့မိသားစုကို ကိုယ့်မိသားစုသဖွယ်စောင့်ရှောက်မှုပေးမှာပေါ့ဗျာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဝေယံ ဖေဖေရဲ့ကျန်းမာရေးကိုသာ စစ်ဆေးပေးပါ’

‘စိတ်ချပါ အန်ကယ်ကို ကျွန်တော်ပြောပါတယ် ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်က သူ ကောင်းနေတာပဲ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးတဲ့ ဖြစ်တော့ပြောပါမယ်တဲ့ဗျာ ကျွန်တော်နားချတာထက် မိုး နားချဖူးရင်ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မလည်း မယ်ဒီကယ်ချက်ကပ် လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းထားပါတယ်’

‘ဒီမှာကတော့ အထူးကုစက်ကြီးတွေ မရှိပေမယ့် အာထရာဆောင်းတို့ အီးစီဂျီတို့တော့ရှိပါတယ် လိုအပ်ရင် တရုတ်ပြည်ထဲသွားပြီး အဲဒီကဆေးရုံတွေမှာ စစ်လည်းရပါတယ် ကျွန်

တော် ကူညီပေးပါမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုဝေယံရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်မတော့

ဖေဖေ၊ ဖြူနဲ့ တိုးတို့ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ချရပါပြီ’

သူ့ရင်ထဲ၌ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

မိုးမြင့်ထည်က သူ့ကိုအားမကိုးတဲ့သဘောပေါ့။

အေးစက်နေသော သူ့နှုတ်ဖျားက ရင်ထဲက အတိုင်းလား။

မဖြစ်နိုင်။

မျက်လုံးများက စိမ်းကားမနေ။

ရှောင်ဖယ်ဖို့ကြိုးစားနေသော နွေးထွေးသည့်မျက်ဝန်း ဖြစ်ပါလျက်...။

‘အဲဒီအထဲ မိုးမပါဘူးလား’

‘ကျွန်မက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ တစ်ခါမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖျားနာဖူးတာမျိုးမရှိခဲ့ဖူးဘူး’

‘လူဆိုတာ သွေးနဲ့သားနဲ့တည်ဆောက်ထားတာပဲ စက်တွေတောင် အသုံးပြုပါများရင် ချွတ်ယွင်းသေးတာပဲ အသွေးအသား အကြောအဇိ အဆစ်အရေတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မွေးဖွားသည်ကနေ သေဆုံးသွားသည်ထိ တသမတ်တည်း ကောင်းသွားတာ ရှိလို့လား’

မိုးမြင့်ထည်က နားမလည်နိုင်သောမျက်ဝန်းကြီးနှင့် သူ့
အား တအိုတကြီး ဖျတ်ကနဲကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝေယံ့ဇွန်ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့် သူ့နှလုံးသားက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်
နေရတာလဲ။ ခံစားမှုအပိုင်းကလည်း ကြည်မွေ့နေသည်။

အချိန်ကုန်ဆုံးသွားမှာစိုးရိမ်သော ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်
နေရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဦးဝင့်ထည်ပြန်ရောက်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို စားစရာ သောက်စရာတို့က
ဆက်တိုက်ရောက်ရှိလာသဖြင့် သူ၏ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်နေမှုတို့ကို
ဥပေက္ခာပြုစေလိုက်ရလေတော့သည်။

မင်း ခက်နေပြီ ဝေယံ့ဇွန် အဖြူထည်ကော မိုးမြင့်ထည်
ပါ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ။ မင်းအလုပ်ကို မင်းလုပ်ရမယ်။ အခု
မင်းအလုပ်ကို သုပ်နေတာလေ နှလုံးသားအနာတရဝေဒနာရှင်တွေ
အတွက် မင်း ရောဂါကိုပျောက်ကင်းအောင်ကုသပေးရမယ် ဟိ
မင်းအလုပ်ပဲ။

ဟု အားတင်းရင်း မိုးမြင့်ထည်ထံသို့ ရောက်ရှိနေသော
တိတ်တခိုးအကြည့်သူခိုးကို ပြန်လည်ပြီး ရုပ်သိမ်းနေရသည်က
လည်း အခါခါပင်။

လိုင်စာမေ

အခန်း(၁၀)

‘အဖြူ အချိန်ရသလား။ ကျွန်တော် စကားနည်းနည်း
ပြောချင်လို့ပါ။’

‘ဟင်’

အဖြူထည်ရင်ထဲ အာမေဋိုတ်သံလေးထွက်သွားရလေ
သည်။

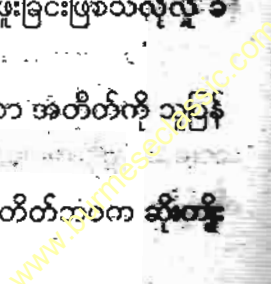
ဒေါက်တာဝေယံ့ဇွန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်ထဲ၌ နွေး
ထွေးသောခံစားမှုတစ်ရပ်တော့ ဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်။

ဤသူ့ကို မြစ်ဖူးသလိုလို့။

မြင်ဖူးတာမှ ရင်းရင်းနှီးနှီးကိုမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သလိုလို့ ခံ
စားနေရသည်။

သို့သော် ဘာဆိုဘာမှမမှတ်မိသော အတိတ်ကို သူ့ပြန်
လည်တူးဖော်ရန် မကြိုးစား။

ဝိုးတဝါးအိပ်မက်တို့က သူ၏ အတိတ်ကဏ္ဍက ဆိုးတို့
လိုင်စာမေ

ကိုသာ လှစ်ဟပြသလိုမျိုးဖြစ်နေသည်ဟု သူယူဆသဖြင့် အဖြူ
ထည် အတိတ်ကိုပြန်လည်တူးဖော်ရန် မကြိုးပမ်းတော့ချေ။

'ဟင်... အချိန်ရသလားလို့ ကျွန်တော် မေးနေတယ်
လေဗျာ'

မမကြီးနှင့်ရွယ်တူဆိုတော့ သူနှင့် ၅နှစ်ခန့်ကြီးပုံရသော
ဤဆရာဝန်ကြီးက မမကြီးလို ရင့်ကျက်ပုံလည်းမရချေ။

လူတွေအကြောင်း တော်တော်စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။
သူ့မျက်ဝန်းက အမြဲ စူးစမ်းလေ့လာနေသောမျက်ဝန်း

မျိုး။

မမကြီးကတော့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကာ ခပ်အေး
အေးပင် နေသွားတတ်သည်။ တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စမျိုး၌လည်း တုန့်
လှုပ်မှုကင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် ထင်ပါသည်။

ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းကာ အလုပ်လုပ်နေ
နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဒေါက်တာ'

မည်သို့ဆိုစေကာမူ အဖေကောမမကြီးကပါ ဦးစားပေး
ထားသော ဤဆရာဝန်ကြီးကို ယုံကြည်စွာနှင့်ပင် လိုက်လျော
လိုက်မိသည်။

'ဧည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရ
အောင်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ မိညို ထမင်းပွဲ သွားပြင်ထားနှင့်လိုက်တော့'
'ဟုတ်ကဲ့ရှင့်'

မိညိုက ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။
သူက ဧည့်ခန်းဆိုတာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ဒေါက်တာဝေ
ယံ့ဇွန်ကို စူးစမ်းသောအကြည့်နှင့်ကြည့်ရင်း ပြောလာမည့်စကား
များကို စိတ်ဝင်စားစွာနားစွင့်လိုက်လေသည်။

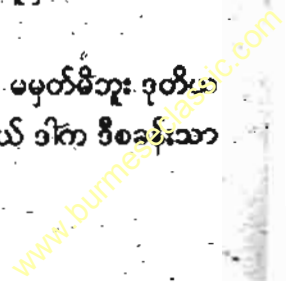
'အဖြူ တက္ကသိုလ်တက်တော့ ဘယ်မှာလဲ အဖြူကိုတွေ့
ဖူးသလိုလိုပဲ'

အဖြူထည်၏မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။
'ဖြူကိုယ် ဖြူလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ ဖြူအထင်
တော့ ရန်ကုန်မှာပဲ ထင်တယ်'

'ဟင်'

ဒီတစ်ခါ အာမေဇိုတ်ထွက်သွားရသူမှာ ဒေါက်တာဝေ
ယံ့ဇွန်ဖြစ်သွားလေသည်။

'ဖြူ ပထမနှစ်အကြောင်းအရာကို မမှတ်မိဘူး ဒုတိယ
နှစ်ကစပြီး အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုယူခဲ့တယ် ဒါက ဒီစခန်းသာ
ရောက်မှပါ အဲဒါပဲ မှတ်မိတယ်'

အဖြူသည်အနေနှင့် မိမိခံစားနေရသော ဝေဒနာကို မခွင်းမချန်ပြောလိုက်မိလေသည်။

အမှန်တကယ်လည်း မိမိခံစားနေရသည့် ဤမေ့လျော့နေမှုကိုစွန့်ပတ်သက်၍ အိမ်သားများနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၍ လည်း မရပါချေ။ သူတို့ပြောသလောက်ကိုသာ သိရှိရသောဘဝ ထက် ကိုယ်တိုင်ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းနတ်မိချင်နေသည်။

ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျလေပြီမို့ ဒေါက်တာဝေယံ ဇွန်ကိုပင် အားကိုးတကြီးဖွင့်ဟတိုင်မင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အံ့အားသင့်သော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းနေသည့် ဒေါက်တာဝေယံဇွန်တို့ ကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဖြူအကြောင်းကို အယာထားပြီး ဒေါက်တာပြောလိုတဲ့ ကိစ္စကို အရင်ပြောပါ ပြီးမှ ဖြူလည်း ဒေါက်တာ့ကိုမေးစရာတွေ ရှိနေပါတယ်’

‘ကျွန်တော်မေးချင်တာက ဖြူအကြောင်းပါ အဖြူ ဘာ မေရာနဲ့ပြီးတာလဲ’

‘ဘော့တနီပါ’

‘မှတ်မိသလောက် အဖြူအကြောင်းတွေကို ပြောပြနိုင်မလား’

‘ဖြူမှတ်မိတာက မြို့လေးတစ်မြို့မှာ မေမေက သံတိုးကို လှိုင်စာပေ

မွေးပြီး ဆုံးသွားတယ် အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ဖြူထိတ်လန့်သွားတယ် နောက် အကြီးအကျယ်ကိုလန့်ဖျားဖျားတော့တာပဲ နောက် သတိရလာတော့ ဘာဆိုဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး မေမေ့ကိုသိရှိလိတာ တောင် မသိလိုက်ဘူး။ လန့်ချိပြီးတော့ ဖျားနေတာလို့ မမကြီးက ပြောတာပဲ’

‘အင်း.. ဖိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ ဆက်ပါဦး’

‘ဖြူ ကောင်းကောင်းကျန်းမာလာတော့ ဒီစခန်းသာကို ရောက်နေပြီ။ အဲဒီတော့မှ ဒုတိယနှစ်ကို အထက်မြန်မာပြည် အဝေးသင်ဌာနကိုပြောင်းပြီးဆက်တက်တာနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်လောက်တော့ အောက်သွားတယ်’

သူ့စကားအဆုံး၌ ဒေါက်တာဝေယံဇွန်၏ ချူးစမ်းသော အကြည့်နှင့်အတူ

‘ဖြူတို့ ပိုဖိတ်ဝင်စားသွားပြီ’

‘ရှင်’

‘ဖြူ ဒီထက်ပိုမပြောနိုင်တော့ဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒီထက်ပိုပြောချင်လို့စဉ်းစားလိုက်တာ ခေါင်းစာ တာအားမူးလာတယ် မခံမရပ်နိုင်အောင်လည်း ဦးခွဲတစ်ခုလုံး နာကျင်လာတယ် အတော်ပဲ ဒေါက်တာရယ် အဲဒါ ဘာစရာဂါထဲဟင် ဖြူကိုကုပေးနိုင်မလား ဒီအကြောင်းတွေ ဖေဖေနဲ့ မမ

ကြီး မသိပါစေနဲ့၊ သူတို့က မြူးအတွက် အစိုးရိမ်လွန်နေကြလို့ပါ

‘စိတ်ချပါ မြူး ကျွန်တော် မြူးဝေဒနာကို သိအောင်ကြိုးစားပေးပါမယ် မြူး သတိပြန်ရစေရမယ်’

ဒေါက်တာဝေယံလွန်က ရဲရဲတင်းတင်းပင် အာမခံလိုက်သဖြင့် အဖြူထည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားရလေသည်။

မြူးဘဝ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးသန်းလာလေပြီ။ နှင်းဇာပါးပုဝါလွမ်းခြုံထားသည့်နှယ် မြူး၏အတိတ်အာရုံဝိုးတမ်းဖုံးကွယ်ထားခံရမှုအောက်က လွတ်ကင်းတော့မည်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒေါက်တာရယ် မြူးဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး ဟော မိညိုလည်း ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသွားပြီ ဒေါက်တာသုံးဆောင်ပါ မြူးကို မမကြီးမျှော်နေလို့မိမယ် ခွင့်ပြုပါဦး’

အဖြူထည်က မိညို ထွက်လာသည်နှင့် နေရာမှထကာ ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝေယံလွန်ကပါ လိုက်ထ၍

‘ကောင်းပြီ၊ မြူးနဲ့ ကျွန်တော် ဒီထက်များပြားတဲ့အချိန်ပေးမှုရရင် မြူးရောဂါဝေဒနာဝစ်မြစ်ကို ကျွန်တော် တူးဖော်နိုင်မှာပါ ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးနိုင်ဖို့ကြိုးစားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ’

အဖြူထည်ရင်ထဲ၌ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်းပြီ။

မိမိအား ခြောက်လှန့်နေခဲ့သော အိပ်မက်ဆိုးကြီးများမှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရတော့ မည်ထင်။

ဒေါက်တာဝေယံလွန်အား ယုံကြည်အားကိုးသော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ပြီး ထွက်ခွာခဲ့လိုက်သည်။

*

အခန်း(၁၁)

ဝေယံဇွန် တွေဝေကာ ဣန်ရစ်ခဲ့သည်။

အဖြူထည်ဟူသောမိန်းမသည် တကယ်ပင် အဖြူရောင်
သက်သက်လေးပေပဲလား။

သူ့ကို အရောင်ဆိုးထားသူများမှာ ဖခင်နှင့် အစ်မသာ
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ထင်သည်။ အစ်မဟုတွေးလိုက်မိသည်နှင့် မိုးမြင့်
ထည်ကို မြင်ယောင်လာသောအခါ ရင်ခုန်သံနှုန်း မြန်ဆန်လာ
သည်။

‘တောက်’

မိမိရင်ခုန်သံနှုန်းမြန်မှုအနေအထားကို သူ မကျေမနပ်
ဖြစ်မိသည်။

ဘာမှမဆိုင်။

အဖြူထည်နှင့် မိမိသာ သက်ဆိုင်သောကိစ္စ၌ မိုးမြင့်

ထည်ကိုလည်း ဝင်ရောက်ခွင့်မပေးနိုင်။ သို့သော် မိုးမြင့်ထည်၏ ပုံရိပ်က သူ့နှလုံးသားကြေးမုံကို အရိပ်ထင်ဟပ်၍နေလေပြီ။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့်ချက်ချင်းပင် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

စခန်းသာမြို့လေးသည် တောင်ပေါ်နယ်စပ်မြို့ကလေးဖြစ်သည်။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပင်ဖြစ်သည့်အတွက် ဆိုင်ကယ်ကိုသာ လွယ်လွယ်ကူကူဝယ်ပြီး နီးနီးဝေးဝေး ဆိုင်ကယ်ပဲ အများနည်းတူသုံးလိုက်သည်။ သို့မှသာ ဆရာဝန်ကြီးဆိုသောဂုဏ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့လိုလိုငါလိုလို ပြည်သူကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ မိမိကို သူ့သဘောကျသည်။

ယခုမှအသက်ဝကျော်ရုံရှိသေးသော သူ့ကိုယ်သူ လူငယ်ဘဝလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးသဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို မိဘတွေ ဘယ်လိုပဲ နားချချ စင်ပေးပေး သူ့လက်မခံခဲ့။

ယောက်ျားတစ်ဦးအတွက် အိမ်ထောင်ပြုရန် အသက်အရွယ်မလိုတု သူ့ခံယူထားသည်။

‘တိုး’ပွဲရုံသို့ သူဝင်ခဲ့လေသည်။

အဖြူထည်ကားကို ပွဲရုံရှေ့၌ မတွေ့ရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသည်။

အဖြူထည်ကို သူ မတွေ့လို။

အဖြူထည်မျက်နှာကလေးနှင့် ဘဝအစိတ်အပိုင်းပုံရိပ်တစ်စွန်းတစ်စကို တွေ့မြင်ခွင့် ကြုံရပြီးနောက်ပိုင်း သူ့ရင်ထဲ၌ အစိုင်အခဲတို့သည် ပြေလျော့လာသည်။

‘ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်’

‘ဒေါ်မိုးမြင့်ထည်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ’

‘ကြွပါရှင် မမမိုး အခန်းထဲမှာရှိပါတယ်’

အဲယားကွန်းတစ်ထားသော ဆီးမှန်တပ်မှန်လုံခန်းသို့

သွန်ပြလိုက်သည်။

သူက ခပ်တည်တည်ပင်ဝင်ချလာခဲ့သည်။

‘ဟင်’

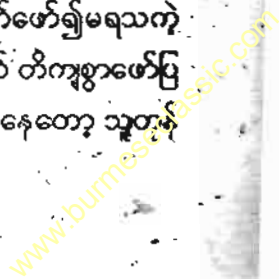
သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မိုးမြင့်ထည်မျက်လုံးက ဝိုင်းစက်သွား၏။ တစ္ဆေသူ့ရဲ့တစ်ကောင်ကိုတွေ့လိုက်သည့်အလားအတူ လိုက်ရသည်။

ဟုတ်သည်။

အချစ်ဆိုတာ တစ္ဆေတစ်ကောင်လိုပါပဲ။

တစ္ဆေကို ပုံသဏ္ဍာန်တိတိကျကျ ထုတ်ဖော်၍မရသကဲ့

အချစ်ကိုလည်း ပုံသဏ္ဍာန်အနက်အဓိပ္ပာယ် တိကျစွာဖော်ပြ၍ မရနိုင်။ အချစ်နှင့်တစ္ဆေအလားသဏ္ဍာန်တူနေတော့ သူတို့နှစ်ဦးက အချစ်ကိုတွေ့ဆုံလိုက်ရ၍လား။

ပြီနော်
'နေကောင်းရဲ့လား မိုး၊ မတွေ့တာ နှစ်ရက်ကျော်သွား

'ကိစ္စရှိလို့ပါလား ဒေါက်တာ'

မိုးမြင့်သည် စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် သူ့မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ သူ့ကိုသာ မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်သည်။

'ရှိတာပေါ့'

'ထိုင်ပါဦး ဒေါက်တာ ထမင်းကော်စားပြီးပြီလား ဖြူစဉ်ပေးတဲ့ဟင်းတွေ စားကောင်းပါရဲ့လား'

ဝေယံဇွန် စိတ်တိုသွားသည်။ အဓိကစကားကို ဘာဖြစ်၍များ ကွယ်ဝှက်ဖို့ကြိုးစားနေရပါလိမ့် မိုးမြင့်ထည်ရယ်။

'ကျွန်တော်မေးတာ မဖြေသေးဘူး'

'ရှင်'

မိုးမြင့်ထည်က မျက်ဝန်းနက်ကြီးနှင့် ဖျတ်ကနဲ သူ့အားကြည့်လိုက်မှုကို ဝေယံဇွန်အသည်းတယားယားဖြစ်သွားရသည်။

'အချင်ဟန်မဆောင်ပါနဲ့ မိုး၊ မိုးဟာ စီးပွားရေးလောကမှာ ဘုရင်မတစ်ပါးလိုပြောင်မြောက်တဲ့လူပါ။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသားပါ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ရှောင်နေတာလဲ'

'နေပါဦး ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာ့ကို ရှောင်ရအောင်

ဒေါက်တာနဲ့ကျွန်မရဲ့ပတ်သက်မှုက ဘာမှမရှိဘူးထင်ပါတယ်။ မိုးမြင့်ထည်က အခွန်းတင် မခံချင်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် ရင်မှဝေဒနာကို ဥပေက္ခာပြုကာ ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် တုန်ပြန်လိုက်သည်။

'မိတ်ဆွေဆိုတဲ့အဆင့်ကိုတောင် လက်မခံဘူးလား..

ဒေါက်တာဆိုတာကြီးကို ပြင်ထားတယ်လေ'

'ကိုဝေယံ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့အဆင့်က နေ့တိုင်းတွေ့ဆုံနေရမယ်ဆိုတဲ့အချက် ပါလို့လား'

ဝေယံဇွန် မိုးမြင့်ထည်၏မျက်ဝန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပင်ကြည့်ကာ အဖြေရှာလိုက်လေသည်။

'ဒီအမျိုးသမီး မလွယ်ဘူးဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

မိုးမြင့်ထည် မျက်လွှာချ၍ မရှောင်လွှဲ။ တန်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့ထားလိုက်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က သူ၏ရွေးချယ်ခံအဖြစ် နေရမှာလား။

ဝေးသေး။

မိုးမြင့်ထည်၏မာနသည် သူနှင့်ကျမှ ခဝါချရမည်ဆိုတာ ရာဇဝင်ရိုင်းပေလိမ့်မည်။

'မိုး ကျွန်တော်မအားတဲ့ကြားက ညနေတိုင်း မိုးကို အိမ်မှာ ထမင်းလာစားတာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား'

'ကျွန်မ မသိချင်ပါဘူး'

'ကျွန်တော်က ပြောချင်တယ် အဲဒါ မိုးကြောင့်ပါပဲ'

မိုးမြင့်ထည် အံ့အားသင့်ဟန်မပြဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ခုန်နေသောရင်အစုံကို ဆုံးမနေလိုက်သည်။ ဒေါက်တာဝေယံခွန်သည် မိမိချစ်သင့်ချစ်ထိုက်သောသူမဟုတ်ဟု။

မိုး'

မိုးမြင့်ထည် မထူး။

'ကျွန်တော် မိုးနဲ့ စကားတွေအများကြီး ပြောချင်တယ် မေးစရာစကားတွေရှိသလို ဆွေး နွေးစရာစကားတွေလည်း ရှိတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မနားထောင်နေပါတယ် ဆွေးနွေးလို့ရပါတယ်'

'တောင်ပေါ် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှာ ဒီညနေ ၅နာရီ ကျွန်တော်တို့တွေ ကြရအောင်လား'

မဖြစ်ဘူး ကိုဝေယံ'

'ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ'

'ဒီမြို့လေးက ကျဉ်းပါတယ် ဒါကြောင့် ကျွန်မနဲ့ ဒေါက်တာတွေ ဆုံမှုက ရိုးသားတယ်ထားဦး ဒီမြို့ရဲ့မြို့ခံလိုဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မက ကျန်ရစ်သူ၊ ဒေါက်တာက ဧည့်သည်၊ ဧည့်သည်က

လိုင်စာပေ

အချိန်တန်ရင်အိမ်ပြန်သွားမှာပဲ အိမ်သည်ကျွန်မပဲ နစ်နာကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာကို ကိုဝေယံတွေ့မိရဲ့လား'

ဝေယံခွန်ရင်ထဲ ထိသွားသန့်သည်။

အစစ အရာရာကို လေးလေးနက်နက်တွေးတတ်သော

မိုးမြင့်ထည်ကို သူ့အရူးပေးရမလိုဖြစ်နေသည်။

'ဆောရီးပဲ မိုးရာ အပြန် ကျွန်တော့်ဆီခဏဝင်ခဲ့ပါလား'

မိုးမြင့်ထည်တွေဝေသွားရသည်။

'သိပ်အရေးကြီးနေလို့လား'

'ဟုတ်ပါတယ် အဖြူနဲ့ ပတ်သက်နေလို့'

'ဟင်'

မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားရသည်။

'ငါ့နယ်နော် သူ့မျက်ဝန်းနက်နဲ့ မထိတထိစကားတွေ

ကြောင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေလိုက်ရတာ ဖြူအတွက်ကိုး ကောင်းပါတယ်လေ ဒါဟာ အဖြစ်သင့်ဆုံးကိစ္စပဲမဟုတ်လား'

ဟုတွေ့မိကာ

'ဒါများ ကိုဝေယံရယ် ဖုန်းဆက်ပြောလည်းရရဲ့သားနဲ့

တကူးတကလာ ပြောရတယ်လို့'

'ကျွန်တော်အလေးအနက်ထားမိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဆီကို လေးလေးစားစား လာတာ ကျွန်တော့်အများ မဟုတ်ဘူး

လိုင်စာပေ

ထင်ဝါတယ် ကိုင်း... မိုး နေ့လည်စာတောင် မစားရသေးဘူး
 ထင်တယ် စားပါ နောက်ကျနေပြီ ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်'
 ဒေါက်တာဝေယံဝွန် ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်ကာ ထ
 ပြန်ခဲ့လေသည်။ မိုးမြင့်ထည် ယောင်ချာချာနှင့်ရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့
 သည်။ ပွဲရုံအပြင်သို့လည်း လိုက်မပို့မိ။ ရင်ဝယ် လစ်ဟာမှု
 ဝေဒနာက ဘာကြောင့်များဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကိုမသိနိုင်သဖြင့်
 မိုးမြင့်ထည် သက်ပြင်းအခါခါချလိုက်မိလေတော့သည်။

*

အခန်း(၁၂)

ဖြူ တိုးကို ထမင်းဂရုစိုက်ပြီးကျွေးလိုက်ဦး သင်းသင်း
 နဲ့ချည်းပဲ လွတ်မထားနဲ့'
 'မကြီးက ဒေါက်တာကိုပဲ ထမင်းချိုင့်သွားပို့ခိုင်းနေပြီး
 တော့ ဖြူမှမအားတာ'
 ဖြူအတွက် ရင်ထဲမှာ ကြိတ်၍မောခဲ့ရသော ဝေဒနာ
 အမောကြောင့် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ပြီး
 'သတိုး နည်းနည်းပိန်သွားတယ် တိုးကို ဂရုစိုက်ပါ ဖြူ
 ဖြူလောကမှာ ငါနဲ့နို့ကို ဂရုမစိုက်ချင်နေ၊ ဖေဖေနဲ့တိုးကိုတော့
 အလေးအနက်ထားပြီး ဂရုစိုက်ပေးပါ ညီမရယ်'
 မိုးမြင့်ထည် ရင်ထဲ၌ အောင်းထားရသော အောင်းလုံး
 ကြီးများကို အခွင့်အခါသင့်ခိုက်တွင် တစ်စွန်းတစ်စိတ်ဖွင့်လာချလိုက်
 သည်။

www.burmeseclassic.com

အဖြူထည်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း အပြစ်ကင်းစင်သော လှန်သူငယ်မျက်လုံးမျိုးနှင့်ကြည့်ကာ

ဖြူ ဖေဖေနဲ့တိုးအပေါ် ဂရုစိုက်မှု လျော့နည်းနေလို့ လားတင် မမကြီး'

ဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သတိုးပြေးဝင်လာပြီး အဖြူထည်ရင်ခွင်ထဲ တိုး

တာ

'မမဖြူ မနက်ဖန် စက်တံကွင်းကို လိုက်ပို့ပေး။ ဦးဦး ဒေါက်တာက ပို့ပေးမယ်ပြောတယ်'

မိုးမြင့်ထည်၏အကြည့်က အဖြူထည်နှင့် သတိုးထံသို့ ဆိုက်ရောက်သွားပြီး ရင်ဝယ် နှင့်ကနဲခံစားလိုက်ရလေသည်။

ဒီတိတ်တခိုးရင်နာမှုဝေဒနာထုပ်ကြီးကို ဖြည့်ချင်လှပြီ။ ဖခင်ကဲ့သို့ကွက်မှုသာမရှိဘဲ မိမိသဘောနှင့်မိမိသာဆိုလျှင် လောကကြီးကိုခါးစောင်းတင်ကာ စိန်ခေါ်ပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ယခုတော့ ငဲ့ကွက်မှုတွေကြောင့် ရင်ထဲ၌ ဝေဒနာအောင်းလုံးကြီးကို ပိုက်ထားရလေသည်။ စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲလိုက်ပါဘိ။

'နင့်မမကြီးကိုပြောလေ ဒီအိမ်မှာ မမဖြူက ရုပ်သေးရုပ်လေး သူများကြီးဆွဲရာ ကနေရတဲ့ရုပ်သေးရုပ်'

သတိုးက ခြေကားယားလက်ကားယားမြှောက်ပြကာ 'ရုပ်သေးရုပ်ဆိုတာ ဒီလို ဒီလိုလုပ်တဲ့အရုပ်လေးလား' အဖြူထည်က သတိုး၏ ဟန်ပန်ကြောင့် ကြည်မွေ့စွာ ခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်ပြီး အသည်းတယားယားဖြစ်ဟန်နှင့် သတိုးကို ပွေ့ပိုက်ဖျစ်ညစ်ပြီး ပါးမို့မို့နှစ်ဘက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်မွှေးကြူလိုက်လေသည်။

ထိုကာလမှာပင် သတိုးက သူ့အား မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် မဝုံမရဲလှမ်းကြည့်လေသည်။

သူ့ကိုမိန်းမကြမ်းကြီးအဖြစ် ကြောက်လန့်နေပုံရသော တိုးကိုကြည့်ကာ သူ ရင်ထဲစူးရှနှုတ်သွားရလေသည်။

မိုးမြင့်ထည် ပင့်သက်ရွှိုက်ကာ သောကဝေဒနာအစုစု ကိုရှင်းထုတ်လိုက်ပြီး

'တိုးကို ဦးဦးဒေါက်တာက တကယ်ပို့ပေးမှာတဲ့လား' 'ဟုတ်ကဲ့ တကယ်ပို့ပေးမှာတဲ့'

သတိုးမျက်နှာလေး ဝင်းပသွားလေသည်။

ပြီးတော့ ကလေးပီပီ ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့စွာဖြင့် 'ဟေး' ဟုအော်ကာ သူ့အား ချစ်ပြီးအလိုလိုက်သည့် အဖြူထည်ပါးကို နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။

'ဒီနေ့ ဒေါက်တာ ထမင်းလာမစားနိုင်ဘူးတဲ့။ ငါ အုန်း'

ဘက်သွားစရာရှိလို့ ချိင့်ယူသွားပေးလိုက်မယ် အန်တီစိန်ရေ၊
ထမင်းပွဲပြင်ပေးပါ'

'အေး အေး'

မိုးမြင့်ထည် အဖြူထည်နှင့် သတိုးဝင့်ထည်ကို ခြုံငုံကာ
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

'ဖြူ ဒေါက်တာနဲ့ အချိန်ချိန်းပေးခဲ့မယ် အိမ်ကကားပဲ
ယူသွားလိက် ဖြူနဲ့တိုးနှစ်ယောက်တည်းပဲ သွားလိက်'

သူ့စကားက ရိုးစင်းပါလျက် ဖြူက နားမလည်သည့်
မျက်လုံးဝိုင်းနှင့် ကြည့်သည်ကို သူ့စွဲပေတော့ဖြူတာ ကြောခိုင်းခဲ့
ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လိုက်လေသည်။

သတိုး၊ ဖြူနှင့်ဒေါက်တာကို ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိစေချင်သည်။
မိမိစိတ်ဆန္ဒထက် ဖြစ်သင့်သည်ကို ဦးစားပေးရမည်။
မိုးမြင့်ထည် ရေချိုးလိုက်သည်။

ပွဲရုံမှာ ပစ္စည်းအဝင်နှင့်အထွက် တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို
ကျရောက်ခဲ့သဖြင့် အလုပ်ရှုပ်ကာ ငြီးစိစိနှင့်မင်ပန်းခဲရသမျှတို့
သည် ရေချိုးကြော့လှေကြီးထဲ၌ ရေစိမ်ချိုးအပြီးတွင် လန်းဆန်း
သွားလေတော့သည်။

အံ့လှပြင် အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့
သည်။

ဧည့်ခန်း၌ သတိုးအား ထမင်းခွံကျွေးနေသောဖြူအား
'မကြီးကို ထမင်းစားမစောင့်နဲ့တော့ စားသောက်ဆိုင်
ခဏဝင်ကြည့်ရင်း အဲဒီမှာ စားလိုက်တော့မယ်'

ဖေဖေက ခရီးထွက်သွားသည် ဆိုတော့ စားသောက်
ဆိုင်တာဝန်ကို ဥပေက္ခာပြုထား၍ မရချေ။

ဒီတစ်ခါ ဖေဖေက ရန်ကုန်သို့ ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။
ငွေသိမ်းစရာတွေရှိနေသည်။ ရန်ကုန်အိမ်ကို သံရုံးငှားထားသည့်
ကိစ္စကလည်း နှစ်ချုပ်ပြည့်သွားပြီဖြစ်၍ အိမ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်
ကြည့်ပြီး လိုအပ်လျှင်ဆက်ငှားရန်ဖြစ်သည်။

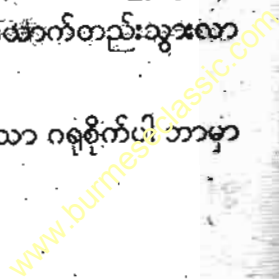
'မမကြီး ထမင်းချိုင့် ကားပေါ်တင်ပြီးပါပြီ'

'အေးအေး'

မိညိုစကားကို 'အေး'လိုက်စဉ်မှာပင် အန်တီစိန်က
'တစ်ယောက်မော့ကခေါ် သွားဦးမလား'
မလိုအပ်သောမေးခွန်းကို အပိုထုတ်လိုက်သည်။

သူ့အတွက် အဖော်မလို။ ဒီစခန်းသာ တစ်မြို့လုံး သူ့
အား မသိသူမရှိ။ သူ့ခြေသူ့လောက် တစ်ဖောက်တည်းသွားလာ
နေကျဖြစ်သည်။

'မလိုပါဘူး အန်တီစိန်၊ အိမ်ကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ ဘာမှာ
ဦးမလဲ'

‘မမှာတော့ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သွားပြီနော်’

သူ ကားလေးကို ပြည်သူ့ဆေးရုံရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်သည် ယခင်က ဆေးရုံအုပ်များလို မဟုတ်။ ဆေးရုံက ဂျူတီချိန်နှင့်ကင်းလွတ်ချိန်တွင်လည်း ဆေးခန်းမဖွင့်ချေ။ သူ့ဝါဒက ‘ဆေးရုံက ရောဂါ သေးသေးကြီးကြီး လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး အချိန်နေရာမရွေး ကုသပေးနေတာပဲ ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူလည်း ဆေးရုံသာလာခဲ့ စရိတ်မျှပေးကျန်းမာရေးကို ဆောင်ရွက်ထားပြီ။ ပိုက်ဆံခန်းတွေရှိနေတာပဲ ပူစရာမလိုဘူး လူနာအားလုံးအတွက် အဆင်ပြေ စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်ဟု။

အားလပ်ချိန်များကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာပင် တင်းနစ်ကစားသည်။ စောစောထပြေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက် ကာရာအိုကေဆိုင်၌ သီချင်းသွားဆိုချင်ဆိုနေတတ်သည်တဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း စာဖတ်ခြင်းနှင့်အချိန်ကုန်နေတတ်သည်တဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံဂီတာတီးရင်း အပမ်းဖြေတတ်သည်တဲ့။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေတတ်သော ဒေါက်တာဝေယံဇွန်သည် သူတို့စခန်းသာသို့ ရောက်လာသည့် တစ်လအတွင်း

မှာပင် ရေပန်းစားလာလေတော့သည်။ အထူးသဖြင့် အပျိုချောကလေးများအလယ်တွင် ပို၍ ရေပန်းစားလာ၏။ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့်နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်လာသည်။

မိုးမြင့်ထည်၏အတွေးမျှင်သည် ဆေးရုံဝန်းထဲရှိ ဆရာဝန်ကြီး၏အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်အရောက်တွင် ကားသီးနှင့်အတူ တုန့်ကနဲရပ်ဆိုင်းသွားရလေတော့သည်။

အိမ်ကြီးမှာ ကိတ်ဆိတ်လျက်ရှိချေသည်။

လူပျိုလူလွတ်တစ်ဦးတည်းနေသော အိမ်သို့ အပျိုစင်

တစ်ဦးတည်းလာခဲ့ခြင်းက မှားများမှားသွားပြီလား။

အိုး . . . ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာရှိပါသေးသည်။

တစ်ပြည်တစ်ရွာသားဆရာဝန်ကြီးက သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်အကျင့်စာရိတ္တကို ချိုးဖောက်မှာမဟုတ်ပါဘူးလေဟု တွက်တာ ကားဟွန်းသံ ပေးလိုက်သည်။

ထွက်မလာသေး။

‘တောက်’

အမြင်ကပ်စွာဖြင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

စိတ်ပေါက်လက်ပေါက်နှင့်ပြန်ချသွားလိုက်ရဟု တွေးလိုက်မိသော်လည်း ဖြူကိစ္စတိုင်ပင်စရာရှိလို့ ဟူသောစကားကို သတိရမိကာ ချိုင့်ဆွဲလျက် အိမ်ထဲသို့ပင်ခဲ့လိုက်မိသည်နှင့်

အို

မိုးမြင့်သည် ရှက်မျက်နှာထူအမ်းသွားပြီး ဘယ်နားသို့ မျက်နှာထားရမုန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားရလေသည်။

အကြောင်းမှာ တစ်ဦးတည်းနေသော လူပျိုသိုး ဆရာဝန်ကြီးက ရေစက်လက်များနှင့်ကိုယ်လုံးဗလာတွင်မျက်နှာသုတ်ပဝါတိုနံငယ်ပိုင်းသဖွယ်ပတ်ထားပြီး ရုတ်ချည်းထွက်လာသော ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

*

အခန်း(၁၃)

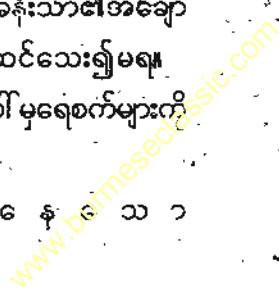
'ရှင်မြန်မြန်အဝတ်လဲ ကျွန်မ ချိုင့်လှယ်လိုက်ဦးမယ်' စတော်ပယ်ရီရောင်မျက်နှာကလေးနှင့် ရှက်သွေးကြွယ်ကာ တုန်လှုပ်သွားပြီး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ စကားဆိုလျက် သူ့ကို ကြည့်တဲ့ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ သုတ်ခြေတင်ဝင်သွားသော မိုးမြင့်သည်ကို သူ အသည်းဖားစွာကြည့်ကာ ရယ်မောမိလိုက်သည်။

သို့သော် စိတ်ထဲ၌သာဖြစ်သည်။

ဆတ်ဆတ်ကျဟုနှာမည်ကြီးသော စခန်းသာ၏အခရာ ဆိပ်ခေါင်စာရင်းဝင် မိုးမြင့်သည်ကို သူ အထင်သေး၍မရ။

သူ့အိပ်ခန်းဘက်ပြန်ဝင်ကာ ကိုယ်ပေါ်မှရေစက်များကို စင်အောင်သုတ်ရင်း ပြုံးမိလိုက်သည်။

ရ က ဝေ သ ဝး ပြ ဖ ဝ နေ သ ဝ

ဘန်နှစ်တစ်ရက်လျော့နှင့်တူသည့်အပျိုစင်၏ရှစ်သွင်လေးက သူ့
နှလုံးအိမ်သို့ ထိမှန်ပြန်လေသည်။

ခက်နေပြီ။

နှလုံးသားကို အံ့တုနိုင်ဖို့ကိစ္စက အထော့်ကို ခက်ခဲနေ
သည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ အချစ်နှင့်တွေ့ဆုံနေခြင်းလောက်
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသောအချိန်မျိုးမရှိနိုင်ဟု သူခံစား
သိမြင်နေလေပြီ။

မိုးမြင့်ထည်နှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့မှ အချစ် ဆိုတာကို
နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ တွေ့မြင်လိုက်လေပြီ။

အချစ်ကြောင့် ချည်ရွယ်ချက်တို့ပင်ပြောင်းလဲသွားရ၏။

မာကြောကြံ့ခိုင်လှချည်ပဲ့ဟူသော သူ၏သံမဏိနှလုံး
သားကြီး ယိမ်းယိုင်ခဲ့လာကာ ချိန်နဲ့ဖြစ်နေလေပြီ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေမှုကို မြင်
တွေ့ကာ ရှက်သွေးကြွယ်ကာ ဗလောင်ဆူသွားပုံရသော မိုးမြင့်
ထည်ကြောင့် အဝတ်အစားကမန်းကစန်းလဲလှယ်ပြီး အိမ်ခန်း
ပြင်ဘက်ထွက်ခဲ့သည်။

ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေသူ လူကညာထံသို့ လွှားစာနဲ့နေ
အောင် ရောက်သွားပြီး

'မိုး ကျွန်တော် ထမင်းမစားသေးဘူးမိုး မခူးလိုက်နဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့ ဒါဖြင့်အုပ်ထားခဲ့မယ်'

သူ့အား မကြည့်ဘဲ အဖြေပေးလိုက်သည်။

'စကားပြောရအောင်နော် မိုး'

သူက ထပ်ဆင့်ကာ ခေယယကလေး တောင်းဆိုလိုက်
သည်။ အချစ်မှာမာန မရှိဟု သူနားလည်လိုက်ပြီ။

'ဟုတ်ကဲ့'

ဟု ဆိုကာ လဲလှယ်ပြီးသော စတီးချိုင့်ကို လူက အိမ်
ရှေ့သို့ထွက်သွားသည်။

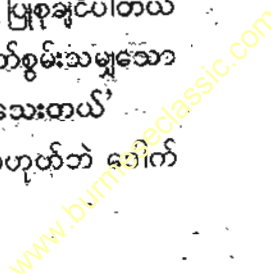
သူက ကော်ဖီနှစ်စက်မှကော်ဖီနှင့် သကြားခဲနှင့်နို့မှုန့်
တို့ သင့်တင့်ရုံအနေအထားဖျော်လိုက်ပြီး ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုဘန်း
လေးထဲထည့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ယူခဲ့လိုက်သည်။

'အို ဒေါက်တာကလဲ ကျွန်မညှော်သည်မဟုတ်ပါဘူး'

အားနာဟန်နှင့် သူ့ထံမှဘန်းကိုလှမ်းယူကာ စားပွဲပေါ်
တင်ပေးလိုက်သည်။

'ကျွန်တော်က မိုးတို့ကို ဒီထက်မက ပြုစုချင်ပါတယ်
ကျွန်တော်အားတဲ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ရဲ့တတ်စွမ်းသမျှသော
ဝညာလေးနဲ့ ပြုစုပြီး ကျေးဇူးတုန့်ပြန်ချင်ပါသေးတယ်'

'ကျေးဇူးတုန့်ပြန်မှုကိုခံယူချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ ဒေါက်

တာ-အကျိုးလိုလို့ညောင်ရေလောင်းခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး'

မိုးမြင့်ထည်စကားကြောင့် သူ ရင်ထဲနှင့်နင့်သီးသီးခံစား
လိုက်ရလေသည်။

တစ်သုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးတဲ့။

ဦးဝင့်ထည်နှင့်မိုးမြင့်ထည်တို့၏ထမင်းလုပ်များက သူ့
လည်ချောင်းကိုနှင်စေပြီလား။

ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်း ပြဿနာကိုရှင်းလိုက်ချင်ပြီ။

'မိုး ကော်ဖီကြိုက်တတ်တယ် ဆိုလို့ပါ သုံးဆောင်ပါဦး

မိုး'

'နီပြောတာထင်တယ်'

ရှက်သွေးစို့မှုလေးမပြုယုံတပြယ်မျက်နှာလေးနှင့် ကော်
ဖီပန်းကန်ကိုလှမ်းယူကာ တစ်ချိုက်မျှ သောက်လိုက်ပြီး

'ကိုဝေယံပြောမယ်ဆိုတာ ဘာများပါလဲ ဒေါက်တာ'

ထူကြွေးရရနှင့် ရဲရင့်သော ခေတ်အမျိုးသမီးပီသစွာပင်
သူ့အားရင်ဆိုင်လိုက်ကာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

မျက်ကွယ်၌ တရှိုက်မက်မက် ငေးကြည့်နေသော သူ့

အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်ပြီးနောက်

'အဖြူနဲ့ပတ်သက်နေပါတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ အဖြူကိစ္စဟာမိသားစုကိစ္စပါပဲ နီကများပြော

လိုင်စာပေ

လိုက်လို့လား'

'နီကတော့ မိုးတိုးရိပ်တိတ်ပဲ ပြောပါတယ် မမဖြူက
ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလို့ အိမ်မှထွက်စွလောက်ပဲ တာဝန်ယူ
ရတယ်လို့ပြောပါတယ် ဘယ်လိုကျန်းမာရေးအနေအထားမျိုး
လဲဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဝါလားခင်ဗျာ'

သူ တတ်နိုင်သမျှ စကားကို ထိန်းပြီး ပြောလိုက်လေ
သည်။

မိုးမြင့်ထည်တွေဝေသွားသည်။ တခင်တော့ ငြိမ်သက်
နေပြီးမှ

'ကိုဝေယံအမြင်ကကော'

ဟု သူ့မေးခွန်းကိုမဖြေသေးဘဲ သူ့အား မေးခွန်းပြန်
ထုတ်လေသည်။

'စိတ်နဲ့များပတ်သက်နေမလားလို့'

မိုးမြင့်ထည် မျက်လုံးပင့်ကာကြည့်လိုက်သောအကြည့်
ဟာ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို တအံ့တဩနှင့်လက်ခံလိုက်သည့်သဘော
ပါဝင်လေသည်။

ထို့နောက် မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှငြိမ်

သတ်ကာ စဉ်းစားပြီးမှ

'မှန်ပါတယ် ကိုဝေယံ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခု

လိုင်စာပေ

ကြောင့် သွေးသည်ခြေပျက်လှမတတ်ခံစားလိုက်ရရှာတဲ့ ညီမလေးဟာ out let ရှာလိုက်တယ်ထင်ပါတယ် ဝေဒနာဆိုးကိုခံစားခဲ့ရတဲ့တာလအပိုင်းအခြားကိုသာ လုံးဝမေ့ပျောက်သွားတဲ့ ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေရရှာပါတယ်။

မုက်နာလေး၌ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု အရိပ်အရောင်များ ယှက်နှယ်နေရှာသည်။

ဒေါက်တာဝေယံဇွန် ရင်ထဲ နင့်ကနဲဖြစ်သွားရသည်။

အတိတ်နာကျည်းချက်အားလုံးကို တစ်ထိုင်တည်းသင်ပုန်းချေပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော် ဤမျှမကသောဝေဒနာဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောသောကဒုက္ခဝေဒနာမီးလောင်မြိုက်မှုကိုခံစားခဲ့ရရှာသော မိသားတစ်စုကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိကာ ပင့်သတ်ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

ထို့အတူ ကုလိုတ်ပြန်ရင်လည်း ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပျက်ပြုန်းနေတဲ့ နှလုံးသားဒဏ်ရာဒဏ်ချွက်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်သွားရရှာပေတော့မယ်ဟူသောအတွေးက တစ်ဘက်၊ ရောဂါရှိနေမှန်းသိလျက်နှင့်ခွေးမြူထားရခြင်းမှာကောအကုသိုလ်မဖြစ်စေဘူးလား။ ကျန်သက်ဆိုင်သူမိသားစုအား ဝေဒနာထိုးပွားစေခဲ့သည်ကို အမှတ်ရနေသော မိုးမြင့်ထည်ကလည်း အလေးအနက်စဉ်းစား

နေသည်။ တဒင်္ဂဖြစ်သက်နေမှုကြောင့် ပုခင်းရင်ကွဲလေးများ၏ အော်မြည်သံက တိတ်ဆိတ်မှုကိုဖြိုခွင်းလိုက်လေသည်။

ဦးစွာအသက်ပြန်ဝင်လာသူမှာ ဒေါက်တာဝေယံဇွန်ဖြစ်သည်။

မိုးမြင့်ထည်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဝေဝဲအကြည့်နှင့်ဆုံဆည်းခိုက်

'နာကျည်း ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ နှလုံးသားနေရာ ဇာတ်လမ်းများလား မိုး၊ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြပါလား အနာသိမှဆေးရှိနိုင်မှာပေါ့'

သူက အေးအေးဆေးဆေးပြောလိုက်သည်။

မိုးမြင့်ထည် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။

အဖြူထည်ကို ပြင်ပသို့ လွှတ်ထားလိုက်ခြင်းသည် မှားများ မှားသွားပြီလား။

လောကကြီးကို အဖြူရောင်သက်သက်ဟု ထင်နေရှာသောညီမအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ရှာဘဲ

'ပြောရရင် မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ် ဒေါက်တာ နောက်ပြီး ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေကိုအသိမပေးချင်ဘူး ဖေဖေမှာနှလုံးရောဂါအခဲလည်းရှိနေတယ် နည်းနည်းလေးမှ အမှားမခံနိုင်ဘူး ကျွန်မလည်း ဖြူကို သတိပြန်ရစေချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့...'

'ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ မိုး ကျွန်တော့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သာပြောပါဗျာ မိုးဟိုမိသားစု ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းရမယ့်အလုပ် မို့ ကျွန်တော် လုံးဝမလုပ်ဝါဘူး'

မိုးမြင့်ထည်ထံမှကြားရမည့်စကားက သူ့ရင်ထဲက ဝေဒနာအစိုင်အခဲကြီးကိုချေဖျက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးထားမိလေသည်မို့ တို့တိတ်တိုက်တွန်းတွန်းစကားဆိုလိုက်လေသည်။

'ကျွန်မကို တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက်တော့ စဉ်းစားခွင့်ပေးပါလား ကိုဝေယ'

'ဟင်'

စားရခါနီးအချိန်မှပတ်ထုတ်ခံလိုက်ရသလိုမျိုး ဆန်တင်ခုံခံစားလိုက်ရလေသည်။

မိုးမြင့်ထည်မျက်နှာမှာ သောကရိပ်များ ယှက်သန်းနေတော့ သူ့ရင်ထဲ၌ သို့လိုစိတ်ကိုချိုးနှိမ်ကာ အလျော့ပေးလိုက်ရလေသည်။

'ကောင်းပြီလေ မိုးသဘောအတိုင်းပါပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့စေတနာတွေကိုတလွဲမထင်စေချင်ဘူး မိုး ကျွန်တော်နဲ့ညစာအတူစားပြီးမှပြန်ပါလားဗျာ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်'

မိုးမြင့်ထည် ပြန်သွားမှာကို သည်းမခံနိုင်သောစိတ်ဖြင့်

သူ လူနာ အမဲခြောက်ကောင်းသလို တဖွဲဖွဲတော့ဇီးဆိုလိုက်မိသည်။

မိုးမြင့်ထည် ဆတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

ရင်မှာလည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့်။

ကျော်တော့လှေသူကြီး ညားတော့လှေထိုးသားဖြစ်နေပြီလား။

မဖြစ်သင့်။

ထို့ကြောင့် သူ့ဆန္ဒကိုချိုးနှိမ်ကာ

'အိမ်သားတွေ ထမင်းစားစောင့်နေကြမှာမို့ပါ'

'အိမ်မှာ လူတွေက အများကြီးပဲ ကျွန်တော့်မှာသာ တစ်ယောက်တည်း'

ကလေးမုန့်ပူဆာသလို ပူဆာပြန်ပြီ။

ရော် ခက်နေပြီကောရင်။

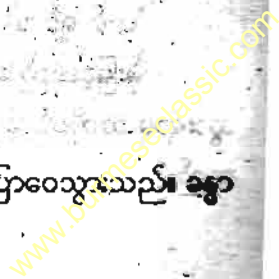
ဒီကနည်းသွားက ခပ်နေနဲ့မို့ ထိလွယ်ရှလွယ်ပါဘိ။ ဆိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

'ဝုန်း'

'ဝေါင်း'

'စာမေ့'

မိုးမြင့်ထည် ရုတ်တရက်မျက်လုံးပြာဝေသွားသည်။ ခန္ဓာ

ကိုယ်ကလည်း ယင်းယိုင်ကာ ဟန်ချက်ပျက်သွားလေသည်။

'အို'

ပို၍ ဆိုးသွားသည်တ နွေးထွေးလှိုက်မောဖွယ်ကောင်း
လောက်သော ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နစ်ဝင်
သွားပြန်သည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ မှင်သက်နေစဉ်

'ညောင် ညောင်'

ကြောင်နှစ်ကောင်၏ခြေးလွှာလှိုက်မှုက သူတို့နှစ်ဦး
အား ခန္ဓာကိုယ်ချင်းထိစပ်မှုပေးလိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်ထင်။

ဝေယံဇွန်၏စိတ်ရှိုင်းက ချွန်းအုပ်၍မရ။

ဤမိန်းမနှင့်ပတ်သက်ပြီး နှလုံးသားတို့ ကခုန်နေချိန်၌
ရင်ခွင်ထဲသို့ ကြောင်နှစ်ကောင်၏ဖူးစားဖက်ပေးမှုကြောင့်ရောက်
ရိလာသော မိုးမြင့်ထည်ကိုယ်လုံးလေးကို စိတ်ရှိုလက်ရုံဖျစ်ညှစ်
ဖက်ထားလိုက်ပြီး နှာခေါင်းချွန်တံ အိထွေးမို့ညတ်သော ပါးမို့
လေးထဲ နစ်ဝင်အသွား

'ဟင် ရှင် ဒါ ဒါ'

မိုးမြင့်ထည် ဓာတ်လိုက်ခံရသလို 'တုန်လှုပ်ခြောက်ခြား
သွားရာမှ သတိဝင်လာပြီးနောက် ကျားရဲအား တွန်းထုတ်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် ရှက်စိတ်မွန်ထူကာ လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်လိုက်
မိသည်က သူ့ညာလက်သည် ဒေါက်တာဝေယံဇွန်၏ဘယ်ဘက်
ပါးပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာထိကပ်မိတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

'ဖြန်း'

'ဟာ'

ဝေယံဇွန် မထင်မှတ်ထားသဖြင့် မျက်နှာ လည်ထွက်
သွားပြီးမှင်သက်သွားစဉ်မှာပင် မိုးမြင့်ထည်သည် သူ့အပါးမှဖြေး
ထွက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သတိဝင်လာသည်နှင့်
ဝေယံဇွန်က ပြေးလိုက်သော်လည်း မိုးမြင့်ထည်ကားလေးက သူ့
အိမ်ရှေ့မှထွက်ခွာသွားလေပြီ။

မရ။ ဝေယံဇွန်လောက၌ မတင်မကျနှင့်အနွှေးပေးလိုက်
ရတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။ ချက်ချင်းပင် ဆိုင်ကယ်သော့ ယူကာ
ဆိုင်ကယ်စီး၍ မိုးမြင့်ထည်ကားနောက်သို့ အမှီလိုက်လိုက်လေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

လား။ မဖြစ်ဘူး ပြုနှင့် မိညိုကိုလည်း လွတ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး။
ထိုစဉ် အနားကပ်ပြီးတီးလိုက်သော ဆိုင်ကယ်ဟွန်းသံ
ကြောင့် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

'ဟင်'

ဟဲလီမက်ဆောင်းထားပေမဲ့ သိသည်ပေါ့။ ဒေါက်တာ
ဝေယံဝွန်မှ ဝေယံဝွန်အစစ်။ ဆိုင်ကယ်က ကားရှေ့ကျော်တက်
တာ ကန့်လန့်ဖြတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

'ကျွ'

'တောက် သေတော့မှာပဲ'

မိုးမြင့်ထည်ကားကို မနည်းဘာရိတ်အုပ်ရပ်လိုက်ရသည်။
ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး ဒီယောက်တောင် မိုက်ရှူးရဲဆန်ရသ
လား။ ဒေါသနှင့် ကားဟွန်းတီးကာ ဖယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မဖယ်
ဘဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းလာတာ သူ့ကားရှိရာ ကပ်လာပြီး

'တောင်းပန်ပါတယ် မိုး တွန့်တော် ရုတ်စာရက် သတိ
လက်လွတ်ဖြစ်သွားလို့ပါ'

မိုးမြင့်ထည်အတွက် ပိုဆိုးသွားရသည်။ အရှက်သိပ်
သည်းဆဲသိပ်များနေသောမျက်နှာကို လှုပ်စကား

'လမ်းဖယ်ပေး'

'ခွင့်လွတ်တယ်ပြောမှ'

အိုး... လာလာချည်သေး။
အနမ်းဦး၏ကျူးကျော်ခြင်းကို လည်းခံရသေးသည်။ ခွင့်
လည်းလွတ်ရဦးမည်တဲ့။

တစ်သက်မှာ တစ်ယောက်တည်းကို ရည်စူးထားသော
အချစ်ဦး၏အနမ်းဦးအတွက် ပါးမို့နေရာကို ဒင်း ကျူးကျော်စစ်
ခင်းခြင်းကို ခွင့်လွတ်သင့်သလား။

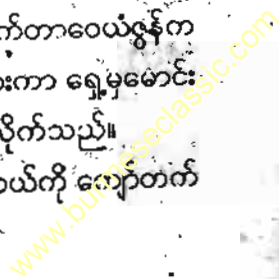
'မသိဘူး ဖယ်ပေး အခြားကားတွေလာရင် မကောင်း
ဘူးနော် ရှင့်ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ရှင့်ငဲ့ဦး'

စိတ်ဆိုးခြင်းထက် ရှက်စိတ်ပိုခြင်းပါလားဟု ကိုယ့်စိတ်
ကို ကိုယ် ကွဲကွဲပြားပြားခွဲခြားသိမြင်လိုက်သည်နှင့် ရင်ခုန်သံစဉ်
မိုင်းက ပရမ်းပတာ။

'ကောင်းပြီလေ မိုးခွင့်မလွတ်မချင်း မိုးနောက်က တစ်
ဖဝါးမှမခွာဘဲ လိုက်နေမယ် ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် မဟုတ်
ဘူး မိုးဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အလျှော့ပေးလိုက်တာ'

ဆင်ခြေလျှော့ပိုင်းမှ ကားတစ်စီးတက်လာနေသည်ကို
လည်း နှစ်ဦးစလုံးမြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါက်တာဝေယံဝွန်က
အမှတ်ယူစကားပြောပြီး ဆိုင်ကယ်ဆီပြန်သွားကာ ရှေ့မှမောင်း
သွားပြီး အရှိန်လျှော့ကာ ဘေးကပ်မောင်းလိုက်သည်။

ကားတစ်စီးက သူတို့ကားနှင့်ဆိုင်ကယ်ကို ကျော်တက်

သွားပြီးသည်နှင့် ဝေယံဝန်ဆိုင်ကယ်က သူ့ကားနှင့် ယှဉ်လိုက်လာသည်။

ဘယ်နှယ် ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ကလေးကလေး ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေလို တစ်ဖောက်ကန်းပုံစံမျိုး လုပ်ပြနေလိုက်တာ။

ဒီဆရာဝန်ကြီးနဲ့တော့ ခက်ပြီ။

မိုးမြင့်ထည် ပြုံးလိုက်မိသည်။

စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ သွားမည့်အစီအစဉ်ကို ပယ်ချကာ အိမ်သို့ပင် ပြန်လာလိုက်သည်။

အိမ်မှာပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မည်။

ရင်ခုန်သံနှုန်းကို ငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။

အဖြူထည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒင်းကို ဖွင့်ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားရတော့မည်။

ကြည့်ပါလား လုပ်နေပုံက လူကြီးလူကောင်းပုံစံမဟုတ်။ ကားကို ကျော်တက်လိုက်၊ ဘေးက ကပ်လိုက်လိုက်၊ နောက်ချန်နေခဲ့လိုက်နှင့် မြီးကောင်ပေါက်လေးတွေလုပ်သလို လိုက်လုပ်နေပြန်ပြီ။

အသက်က မိမိနှင့်ရွယ်တူ၊ လုပ်ကိုင်နေသည့်အလျှောက် စခန်းသာပြို ငါ့ဆေးရုံအုပ်ကြီး။

လုပ်နေပုံက ကလေးကလေးအလုပ်မျိုး။

မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲက အပြုံးက မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ကူးစက်သွားလေသည်။

ပြုံးယောင်ဆန်းသွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်တည်လိုက်ရ၏။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှပုဂ္ဂိုလ်မြင်တွေ့သွားမှ ပိုပြီး အကပ်ပါနေဦးမည်။

သို့နှင့် အိမ်သို့ရောက်လာသည်။

ခြံထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်

'ဟော့တတ် ငါ့နှယ် ပြောစရာရှိတာတွေမေ့ခဲ့ပြီ'

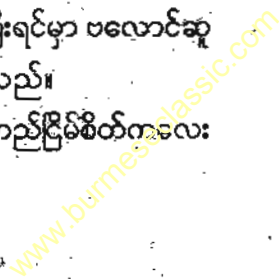
သတိုးနှင့်အဖြူထည်အား ကစားကွင်း၊ စကိတ်ကွင်းသို့ ပို့ပေးရန်ကိစ္စ ပြောရမည်ကိုမေ့သွားခဲ့သည်။

မေ့မှာပေါ့။

ကြောင်နှစ်ကောင် ရန်ပွဲကြောင့် ဝုန်းဒိုင်းကျသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အနမ်းဦးကို အလစ်သုတ်သွားခဲ့သည်။

အတွေ့အကြုံမရှိသောအပျိုရိုင်းကြီးရင်မှာ ပလောင်ဆူလျက် ဂယောင်ခြောက်ခြားထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

မိနစ်များကိုဖြတ်ကျော်လာတော့ တည်ငြိမ်စိတ်ကလေး ကိုပြန်လည်ဖမ်းမိသွားလေပြီ။

ကားကို ခြံထဲ၌သာ ရပ်လိုက်သည်။

မိမိကားရပ်သည်နှင့်တပြိုင်နက် သူ့ဆိုင်ကယ်ပါ လိုက်ရပ်လေသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းကာ

ပြန်တော့လေ ဒေါက်တာ ဒေါက်တာကြောင်တွေ ဝုန်းဒိုင်းကျလို့ စားပွဲပေါ်က ညနေစာပါ ဝစ်ရသွားလိမ့်မယ် မိမိရင်ခုန်ခြင်းကို မခိုဝံ့မိစေရန် ဖုံးကွယ်စကားဆိုလိုက်သည်။

ဒေါက်တာက ရယ်ဟဟလေးလှုပ်ကာ

ကျွန်တော့်ကြောင်တွေ မဟုတ်ပါဘူးဘေးအပျိုကြီး ဆရာဝန်အိမ်က ကြောင်တွေလေ ဒါထက် ကျွန်တော့်အများအယွင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်သလား

ဒီကိစ္စမျိုးက ခွင့်လွှတ်စရာလား ဘုန်းကြီးခေါင်းခေါက်ပြီး ကန်တော့သလိုဖြစ်မနေဘူးလား

ကျွန်တော် အဲဒီလိုပြစ်မှုမျိုး တစ်ခါမှ မကျူးလွန်မိဖူးတော့ တုန်လှုပ်သွားတယ်

ဪ ဟုတ်တယ် ကျွန်မကပဲ အကျူးလွန်ခံရဖူးတဲ့လူတို့ကပါ ထားပါတော့ ကိုဝေယံ မနက်ဖြန် တိုးကို စက်တံကွင်းပို့ပေးမယ်ဆို

မိုးမြင့်ထည် လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ် မိုးပါလိုက်ခဲ့မှာလား'

'ကျွန်မ မအားဘူး ဖြူပဲလိုက်လိမ့်မယ်'

ပြောမိပြီးမှ အဖြူထည်အပေါ်ကော သူ ဘယ်လိုဆက်ဆံနေသလဲဟူသောအတွေးကဝင်လာတော့ မိုးထိတ်သွားရလေသည်။

လှေနှံနှစ်ဘက်နင်းဖို့ ကြိုးစားနေသူလား။

မတော်တဆမှုအတွက် ရင်ခုန်နေခြင်းက ရူးသွပ်ခြင်းတစ်မျိုးပါလားဟု မိုးမြင့်ထည်ယူဆကာ ရှိုးတိုးရှန်တန်ဖြစ်မိသွားခြင်းအတွက် ဖာထေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပြီး စကားကို လွှဲပြောင်းလိုက်သည့်တိုင်အောင်

'မိုးရာ မိုးကြောင့် ကျွန်တော်ဘဝ ပြောင်းလဲတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ သွားမယ်နော် မိုး ကျွန်တော့်ကိုရှောင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ နေ့တိုင်း မြင်တွေ့ခွင့်ရပါရစေ မရရင် ကျွန်တော်ကြိုးစားရလိမ့်မယ် အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့'

ပြောပြောဆိုဆို စကားဆုံးသည်နှင့်ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူထွက်သွားမှ မိုးမြင့်ထည် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုမှလွတ်မြောက်သွားလေသည်။

ကားကို ကားဂိုဒေါင်ဘက်သို့မောင်းဝင်လိုက်သည်။
ထိုအပြုအမူများကို တိုးအား စာပြပေးနေသော အဖြူ
ထည်ကပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသဖြင့် ဖာအဆုံးတွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

မမကြီး၏အပြုအမူကလည်း ထူးခြားနေသည်။

ထို့အတူ ဒေါက်တာဝေယံဇွန်၏အမူအယာကလည်း
လူငယ်တစ်ဦးလို သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေလေသည်။

ထူးတော့ ထူးနေပြီ။

ဖြစ်သင့်ပါတယ်လေ။ သက်တူရွယ်တူတွေပဲ။

သို့သော် ဒေါက်တာဝေယံဇွန်၏အပြုကို သူမြင်ဖူးကြံ့
ဖူးသလိုခံစားရသဖြင့် ရင်ဝယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပေါ်နေသော
ဝေဒနာက ပျောက်ကင်းသွားနိုင်ပါ့မလားဟု တွေးမိလိုက်သည်
နှင့် ခေါင်းမှာထိုးကိုက်လာလေသည်။

အို... မတွေ့ဘူး၊ မတွေ့ဘူး။

ဘာမှမတွေ့တာပဲ ကောင်းတယ်။

သူ့အာရုံကို တိုးထံသို့ ပြန်ပို့လိုက်သည်နှင့် ရှုပ်လှော့
နောက်ကျနေသောဝေဒနာဟူသမျှ ယူပစ်သလိုပျောက်သွားလေ
တော့သည်။

အခန်း(၁၅)

အဖြူထည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေတိုင်း ရင်မှာနာကျင်လာ
သောခံစားမှုကတော့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်၍မရသေးပေ။ သတိုးဝင့်
ထည်ကို သူ့ချစ်ခင်မိသည်။ ကလေးသည် အကင်းပါးကာ စကား
ထလည်းတတ်သောကြောင့် သူ့ချစ်ခင်မိလေသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ကလေးကို ဒီပိုးကာ သူ့အသား
လေးနှင့် ထိတွေ့လေတိုင်း ပါးစုံကြီးနှစ်ဘက်ကို ဘယ်ပြန်ညာ
ပြန်နမ်းမိလေသည့်တိုင်အောင် အသည်းတယားယား ဖြစ်ရလေ
သည်။

ဦးဦး

ဗျား

သားတို့အိမ်မှာပဲ အမြဲနေပါလား

ဟဲ့ တိုး ကိုဝေယံ သူက နီ့ကို သတိရနေတော့ သူ့ဦး

လေးလိုပဲနေစေချင်လို့ပြောတာ

အဖြူထည်က ကြားဝင်လျက် မျက်နှာလေးရဲလျက် ရှင်း
ပြလေသည်။

'ရပါတယ် အဖြူ ကလေးပဲ သူ့ဆန္ဒကိုလွတ်လွတ်လပ်
လပ်ပြောပါစေ ဒါမှ ကောင်းတာ မကောင်းတာကို ခွဲခြား လမ်း
ညွှန်ပေးနိုင်တာပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့'

သတိုးနှင့်အတူပင် အဖြူထည်သည်လည်း တကဲ့အဖြူ
ရောင်သက်သက်ပါလားဟု သူ့တွေးမိလေသည်။

'အဖြူ'

'ပြောပါ ကိုဝေယံ'

'ရန်ကုန် ဘယ်အပိုင်းမှာနေတာလဲ'

'ရွှေတောင်ကြီးမှာ'

'ဪ ကျောင်းကော'

'အထက x x x မှာပါ'

ဒီအထိတော့ မှတ်မိနေသားပဲဟု သူ့တွေးရင်း

'အဖြူမိခင်ဆုံးတာ ဘယ်မှာလဲ'

အဖြူထည်၏မျက်လုံးကလေး ကလည်ကလည်ဖြစ်လာ

သည်။

'မေမေ ဆုံးတော့ မေမေ ရန်ကုန် . . . ဟုတ်ဘူး . . . ငွေ

လိုင်စာပေ

သောင်ယံ . . . အို . . . လှိုင်းလုံးတွေ . . . လှိုင်းလုံးတွေ . . . ဟင့်အင်း
. . . ဟင့်အင်း'

'ဖြူ အဖြူ'

နားထင်နှစ်ဘက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖိကာ ယိမ်းယိုင်
လာသောအဖြူထည်ကို ဒေါက်တာဝေယံနှင့် အချိန်မီပို့ဖက်က
တားဆီးလိုက်ရသည်။

'မမဖြူ ဘာဖြစ်တာလဲ'

အဖြူထည် ရုတ်တရက်သတိလစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

'တိုး ဦးဦးဘောင်းဘီစကို ကိုင်ပြီးလိုက်ခဲ့နော်'

'ဟုတ်'

ထိုစဉ်

'ဟာ ဒေါက်တာ ဒေါက်တာနီးဘာဖြစ်လို့လဲ'

'မူးလဲသွားလို့'

အရေးထဲ လူနာရှင်များနှင့်တိုးနေရသေးသည်။ အထင်
မှားစွတ်ရွတ်ပြောဆိုမှုကို ဖြေရှင်းမနေအား။

'အွန်ဇော် ကလေးကိုချီခဲ့ပါမယ်'

'လိုက်ဖူး လိုက်ဖူး ဦးဦး'

သတိုးက အချီမခံသဖြင့်

'ရပါတယ် ဒီကလေးက မျက်နှာစိမ်းရင် မလိုက်တတ်

လိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဘူး ခွင့်ပြုပါ

'ဟုတ်ကဲ့ သွားပါခင်ဗျာ'

အဖြူထည်ကို ပွေ့ချီစဉ် သူ့ရင်ထဲ၌ခံစားမှုသည် အဖြူသက်သက် ဖြစ်နေသည်။ လူနာတစ်ဦးအတွက် စိုးရိမ်သောကရောက်မှုမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ အဖြူထည်ကို သူ့အိမ်သို့သာ တန်း၍ခေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်း ကားမောင်းရင်းနှင့် မိုးမြင့်ထည်၏လက်ကိုင်ဖုန်းကိုဆက်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ'

'မိုး ကျွန်တော့်အိမ် အမြန်လာခဲ့ပါ'

'ဘာရှင့်'

အဖြူမေ့လဲသွားလို့ အိမ်ကိုခေါ်လာတယ် အခု ကားပေါ်မှာ

'ဟင် ဘာ.. ဘာဖြစ်.. အို.. ကောင်းပြီ ကျွန်မ အခုပဲ လာခဲ့မယ်'

မိုး၏ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ပြာလောင်ခတ်သွားသောအသံကို ကြားမိသောအခါ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအကြီးတွေမှ အငယ်အပေါ်ထားသောမေတ္တာတရားကို သူ့စာနာနားလည်မိသည်နှင့် အမျှ ရင်ထဲကလည်း အတိတ်ဝေဒနာအနာတရအုံ့က ကြွတက်လာသည်။

သူ့ကား ဆေးရုံဝန်းထဲ အဝင်မှာပင် မိုးမြင့်ထည်ကားက တစ်ဘက်မှဦးတည်လာသည်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

'မမဖြူ အိပ်နေတာလား ဦးဦး'

'ဟုတ်တယ်'

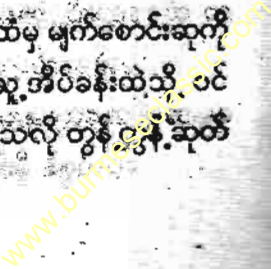
သူ့ခေါင်းထဲသို့ သတိုး၏ မေးခွန်းကြောင့် ဖျတ်ကနဲ အတွေးဝင်လာသည်။ အိပ်ပွေ့ချနည်းနှင့် အဖြူထည်အား စမ်းသပ်ရန်ဟုသောအတွေးဖြစ်သည်။ သို့သော် လူနာရှင်ဖြစ်သော မိုးမြင့်ထည်၏ခွင့်ပြုချက်ကို မေးရန် လိုအပ်နေသေးသည်။ သူကားရပ်လိုက်သည်နှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင် မိုးမြင့်ထည်ကားက ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ အဖြူထည်ကို ကားပေါ်မှပွေ့ချီကာ အိမ်ထဲသို့သွင်းခဲ့သည်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းခေါ် သွားရာ

'ဟင် ရှေ့က ဆိုဖာပေါ်မှာပဲချလိုက်ပါလား'

အပျိုကြီးမိုး၏ ဇီလာကြောင်မှုကို သူ ကြိုက်ကာ ပြုံးမိပြီး

'လူနာကျန်းမာလာဖို့က အဓိကလား၊ နေရာက အဓိကလား'

ဟု မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်ရာ မိုးထဲမှ မျက်စောင်းဆုကို သူ့ရရှိလိုက်ခြင်းကို ကျေနပ်နေမိသည်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ပင်လာသောမိုးပုံစံက သားရဲတွင်းထဲကို ဝင်ရသလို တွန့်ပွန်းဆုတ်ဆုတ်။

လား၊ ဦးဖြူရောဂါကို ကျွန်တော်တစ်ပါတည်းကုသပေးရမလား။

‘ဟင် မကုလို့ ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မိုးအဖြူအခြေအနေက စိုးရိမ်ရတဲ့အခြေအနေမဟုတ်ဘူး၊ ရင်မဆိုင်ဝံ့တဲ့ဝေဒနာကို ရှောင်ပုန်းရင်း အိပ်မောကျနေတဲ့ရောဂါပဲ’

‘ရှင်’

‘ကျွန်တော်က စိတ်ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစူးကုဆရာဝန်မဟုတ်ပေမဲ့ မိုင်နာဘာသာအနေနဲ့ လေ့လာဆည်းပူးထားတဲ့အတွက် အဖြူကို အိပ်မေ့ချနည်းနဲ့ စမ်းသပ်ချင်တယ်’

‘အဲဒီနည်းနဲ့ စမ်းသပ်ရင် ဖြူမွေ့နေတဲ့ အတိတ်ကို ပြန်သတိရနိုင်သလား’

‘ရနိုင်တယ်’

မိုးမြင့်ထည် တွေဝေသွားရလေပြီ။ အတိတ်မေ့ရောဂါမှ ပြန်လည်သတိရလာမည်ဟု ဆိုသော်လည်း နောက်ရောဂါတစ်ခုတ ထိုနေရာသို့ အစားထိုးဝင်ရောက်လာမည်။

တစ်ဆက်တည်း ထိုဝေဒနာနှင့်ဆက်နွယ်သော လူမှုရေးအခွပ်အထွေးများ၊ ဒါကို အဖြူထည်ခံနိုင်ရည်ရှိပါမလားဟု။

ဝေယံဝွန် မိုးမြင့်ထည်၏တွေဝေနေမှုကိုအံ့ဩရပြန်ပြီ။

ဝမ်းသာအားရရှိသင့်သည်။ ဘယ်နှယ် တွေဝေစရာမဟုတ်သော ကိစ္စကို တွေဝေနေရသနည်း။ မိုးမြင့်ထည်အပေါ် သံသယမဝင်ချင်ပါ။ သို့သော် အဖြူထည်၏ရောဂါဝေဒနာကို ငွေကြေးတတ်နိုင်ပါလျက် နှစ်ရှည်လများ ဥပေက္ခာပြုထားမှုက သံသယဝင်စရာပင်။

‘မိုး တိုးကိုအသံမထွက်အောင် ထိန်းထားပေးနိုင်မလား ဒါမှမဟုတ် အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြန်လာခေါ်ခိုင်းနိုင်မလား’

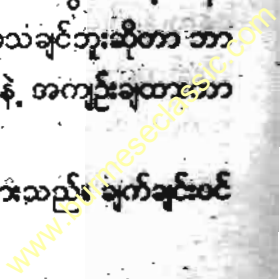
‘အိမ်မှာကားမောင်းတတ်တာ ကျွန်မတို့မိသားစုပဲရှိတာ ဖြူကိုသာ သတိရအောင်လုပ်ပေးပါလား ခေါက်တာ’

‘မိုး’

သူ့ လေသံမာနှင့် ရုတ်တရက်အော်လိုက်မိသည်။ ခက်ထန်မာကြောသောမျက်ဝန်းနှင့် သူ့အားကြည့်လာသည့် မိုးနှင့်သူ့ မျက်ဝန်းချင်း အားပြိုင်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆို ခင်ဗျားညီမကို ချက်ချင်းခေါ်သွားတော့ အနာလည်း သိပြီ ဆေးလည်း ရှိနေလျက်နဲ့ မကုသချင်ဘူးဆိုတာ ဘာသဘောလဲ အဖြူဘဝကို တမင်အနနည်းနဲ့ အကျဉ်းချထားတာလား’

မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲ နင့်ကနဲဖြစ်သွားသည်၊ ချက်ချင်းဝင်လှိုင်စာ

ဗျတ်လည်များရစ်ခဲ့လာပြီ။ ဖခင်၏ဆန္ဒကိုစောင့်မနေတော့။ လူ့
သဘာဝအတိုင်း လောကဓံကို ကြံကြံ ခိုင်ရင်ဆိုင်ပေတော့ အဖြူ
ထည်။

‘ဒေါက်တာ့သဘောပဲ ကျွန်မ တိုးကို အပြင်မှာထိန်း’

‘နေမပါ ခင်ဗျားဒီမှာပဲနေ တိုးကို ခြံထဲမှာ ဆရာမတွေ

ကြည့်ထားပေးလိမ့်မယ်’

ဝေယံဇွန်က ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်
သည်။

သိပ်မကြာလှ။ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦး ရောက်လာပြီး
သတိုးအား ချောမော့ခေါ်သွားသည်။

‘ခြံထဲမှာပဲထားပေးနော် ဆရာမ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဆရာဝန်ကြီး၏အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်နှင့် ပန်းခြံလေး၌
သတိုး ဘောလုံးကစားနေနိုင်သည်။

မိုးမြင့်ထည် သတိုးအတွက်စိတ်ချသွားပြီးနောက် ဆရာ
ဝန်လူပျိုကြီး၏အိမ်ခန်းအတွင်း ရောက်နေသော မိမိနှင့် လူပျို
ကြီး၏ကုတင်ပေါ်၌ ခေတ္တခဏလောကကြီးနှင့်အဆက်အသွယ်
ပြတ်ကာ အဆိပ်သင့်ပန်းသီးကို စားမိသော စန်းပိုက်ကလေး၏
မေ့မော့မှုပျိုးနှယ် မေ့မော့နေရာသော ညီမဖြစ်သူ အဖြူထည်

အတွက်ပါ ရင်ခုန်လှိုက်မောမိလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးလိုက်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုဝေယံက ဆရာဝန်ပဲလေ။ လူနာရဲ့ ရောဂါ
ပျောက်ကင်းမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးဆေးဝါးနဲ့ ကုသမှုကိုပေး
ပါလို့ ကျွန်မကပဲ လူနာရှင်အနေနဲ့ တောင်းဆိုပါတယ်’

ဝေယံဇွန် ယခုမှ ကျေနပ်သွားရသည်။ သမားဂုဏ်က
ရှိသေးသည်။ ဘာပဲပြောပြော လူနာရှင်တွေ၏ခွင့်ပြုချက်မပါဘဲ
လူနာတစ်ယောက်ကိုကုသဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ ဒီထက်ပို၍ လိပ်
ပြာမသန် သည့်ဖြစ်ရပ်က ရှိနေသေးသည်။ နောက်ကွယ်၌ရှိနေ
သောအတိတ်ဖတ်လမ်းက သူ့ကိုပို၍တွေဝေစေရသည်။ လုပ်ရဲ
ကိုင်ရဲစိတ်ကိုဝါးမြို့ထားလေသည်။ လူနာတစ်ဦးအပေါ် စေတနာ
မှန်နှင့်သာ ကုသချင်သည်။ မိုးမြင့်ထည်၏ခွင့်ပြုချက်ရတော့မှ
သူ့စိတ်သည် ရှင်းသန် သွားပြီးနောက် သူ့အာရုံကို ကုတင်ထက်
၌လှဲလျောင်းနေသော အတိတ်မေ့ရောဂါသည်ကလေးထံသို့ ပို့
ဆောင် နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

*

အခန်း (၁၆)

'အဖြူထည် မင်း ဒီဒဂိုးဝိုင်းလေးကိုတွေ့လား တွေ့လား
သေသေချာချာကြည့်'

မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲ၌ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများထနေလေ
သည်။

အသက်ရှူရန်ပင်မေ့လျော့နေသည့်အဖြစ်မျိုး၊
ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုတွေထဲ၌သာမြင်ဖူးသော ကုသနည်းကို
သူ ဒီဌတွေ့ မြင်နေရပြီ။

ကုသခံယူနေသောဝေဒနာသည်က သူနှင့် ညီမအရင်း
ခေါက်ခေါက်။

'ငြိမ်သက်နေပါ အသံမထွက်နဲ့ လှုပ်ရှားမှုလုံးဝမရှိစေ
နဲ့'

ဟု သူ့အား ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က စည်းကမ်းချက်များ
နှင့် နေရာပေးထားသည်။

- တကယ်လည်း ကျောက်ဆစ်ရှပ်လိုပင် သူငြိမ်သက်နေ
မိသည်။ အဖြူထည်မျက်ခွံလေးပွင့်လာသော်လည်း မျက်ဆဲက
မလှုပ်ရှား။

လှုပ်ရှားလာသည်က နင်းဆီဝံ့ပူးနှုတ်ခမ်းလေးက တရွ

ရွာ

'တွေ့ပြီလား ဒီအဝိုင်းလေးကိုတွေ့ပြီလား'

'တွေ့ပြီ'

'ဘာအဝိုင်းလေးလဲ'

'ငွေဒဂါးဝိုင်း'

'ဟုတ်ပြီ တွေ့တယ်နော်'

'တွေ့တယ်'

'မင်းဘယ်သူလဲ'

'အဖြူထည်'

'မင်းအဖေနာမည်ကို သိလား'

'သိတယ်'

'ဒါဖြင့် ပြောပါ'

'ဦးဝင့်ထည်'

'ရိုသေးလား'

'ရိုတယ်'

'အမေနာမည်ကိုပြောပါ'

'ဒေါ်သက်သက်မာ'

'ရိုသေးလား'

'ရိုတယ်'

'ဟင်'

ဟူသော အာမေဇိုတ်ကြောင့် မိုးမြင့်ထည်သည် ကိုယ့်
ပါးစပ်ကို ကိုယ်ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။

ဝေယံဝွန်က သူ့အား အကြည့်နှင့်လှမ်းဟန်တားလိုက်
သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်သာပင်။

သူ့အာရုံနှင့်အကြည့်က အဖြူထည်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်
၍နေပေသည်။

'ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ'

'သုံးယောက်'

'အစဉ်အတိုင်းရွတ်ပြပါ'

'မမကြီးမိုးမြင့်ထည်'

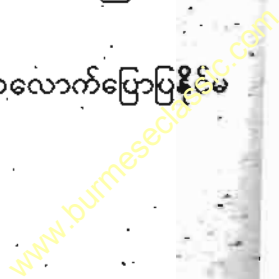
'ပြီးတော့ကော'

'ကျွန်မ'

'ကျွန်မ ဆိုတာ'

'ဖြူပါ အဖြူထည် မောင်လေးကအငယ်ဆုံး'
 'သူ့နာမည်ကကော'
 'နီဝင့်ထည်'
 'ဟုတ်ပြီ အဖြူထည် တက္ကသိုလ်တက်ဖူးလား'
 'တက်နေတယ်လေ'
 'ဘယ်မှာလဲ'
 'ဒဂုံမြောက်ပိုင်းတက္ကသိုလ်မှာ'
 'ဘာမေဂျာလဲ'
 'ဘော့တနီ'
 'ဘယ်ရီးယားရောက်ပြီလဲ'
 'စက္ကင်းရီးယား'
 'ချစ်သူရည်းစားရှိသလား'
 ဒေါက်တာဝေယံဝွန်၏မေးခွန်းကြောင့် မိုးမြင့်ထည်တုန်
 လှုပ်သွားရသည်။
 သို့သော် လူသားတစ်ယောက်၏သမိုင်းကို မေ့လျော့နေ
 ခြင်းနှင့်ပြီးဆုံးသွားရတော့မှာလား။ သို့ကြောင့် စိတ်ထဲ၌ယောက်
 ယက်ခတ်လာမှုကိုချိုးနှိမ်ရင်း..
 'တယ်ဟုတ်ပါလား နာမည်က ဘယ်သူလဲ'
 'ဝါဆိုဦး'

မိုးမြင့်ထည် ညီမဖြစ်သူ၏မျက်နှာနုနုလေးပေါ်သို့
 ကာသက်စွာဆိုက်ရောက်သွားလေ၏။
 ပန်းနုရောင်သွေးလွှမ်းနေသည်။
 မျက်ဆံကတော့ ငြိမ်သက်လျက် ငွေဒဂါးကိုသာ စိုက်
 ကြည့်နေလေသည်။
 'အတန်းတူပဲလား'
 'မဟုတ်ဘူး ဝါက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး စီးရီးထုတ်ဖို့
 ကြိုးစားနေတဲ့သူ'
 'ဘယ်မှာ စတွေ့တာလဲ'
 'သူကကျောင်းကိုလာတယ် ဖြူကိုလာမိတ်ဆက်တာ'
 'ဖြူက ဘော့တနီမေဂျာကွင်း ထင်တယ်ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ်'
 'ဖြူဟို ရည်းစားဖြစ်သွားရောလား'
 'ဟုတ်ကဲ့'
 'ဖြူတို့ရည်းစားသက်တမ်း ဘယ်လောက်ကြာသလဲ'
 'တစ်နှစ်ကျော်တယ်'
 'ဖြူနဲ့ဝါဆိုဦးအကြောင်း ဖြူသိသလောက်ပြောပြနိုင်မ
 လား'
 'ဟုတ်ကဲ့'

‘ခံမြင့်ပြောပြပါ’

ဒေါက်တာဝေယံဖွန်နှင့် ခိုးမြင့်ထည်မှာ ရုပ်နှင့်နာမ် ခွာ
နေပုံရသော အဖြူထည်၏မျက်နှာကလေးကို အောက်ရှုရန်ပင်
မေ့လျော့လျက် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

အဖြူထည်နှင့်ဝါဆိုဦးတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ခိုးစင်း
သော်လည်း ခရုပတ်လမ်းကြောင်းဆန်သော အတိတ်လွင်ပြင်သို့
ယခုမှပင် ကြည့်ခွင့်ရသွားခဲ့လေပြီ။

*

အပိုင်း - နှစ်

အခန်း(၁၇)

အချစ်၏စွမ်းအားက ကြီးမားလွန်းလှသည်။

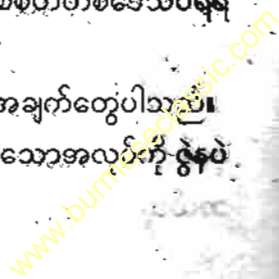
ချစ်မိပြီဆိုတော့ ချစ်သူအပေါ် အပြစ်မမြင် အချစ်တွေ
သာ ဝင်နေမိသည်။

ငါ့ကို ဆရာဝန်သော်လည်းကောင်း၊ ဧကန်ကျင်နီယာသော်
လည်းကောင်း ဖြစ်စေချင်ပေမဲ့ ဝါမှဝါသနာမပါဘဲကွာ ဖြူပဲ စဉ်း
စားကြည့်၊ လူ့လောကုသုတမ်း ဆိုတာ တိုတိုလေးပါ။ ကိုယ်
စိတ်မဝင်စားတဲ့အလုပ်ကို နှစ်မြှုပ်ပြီးလုပ်ရမလား ကိုယ်ဝါသနာ
ပါတာလေးကို လုပ်ရင်း အောင်မြင်မှုတစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲရရ
ကျေနပ်ရင်းကြိုးစားသွားချင်တယ်ကွာ

ဖြူ ဝါဆိုဦးကိုချစ်မိသည်က ထိုအချက်တွေပါသည်။

တဖွတ်ထိုးဆန်သည်။ ဝါသနာပါသောအလုပ်ကို ဇွန်ပဲ

ကြီးစွာ တစိုက်မတ်မတ်လုပ်သည်။

ဆယ်တန်းအောင်သည်နှင့် မော်ဒယ်သင်တန်း တက်သည်။

သူ့ဝါသနာကလည်း အောင်မြင်သော အဆိုတော်နှင့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တဲ့။

ဂီတကို ပိုင်နိုင်စွာတီးခတ်ရင်း သူ့အား သီချင်းလေးများဆိုပြသည့်အခါ၌ ဖြူမှာ တစ်လောကလုံးကိုမေ့နေတတ်လေသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရရှာပြီး တေးစီးရိုးတစ်ခွေထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရသော ဝါဆိုဦး၏ အခက်အခဲများကို ဖြူက မျှဝေခံစားပေးသည်။

'ဝါ စိန်လက်စွပ်ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟင်'

'လက်ဝတ်ရတနာဆိုတာ ရှိတန်ဆာ၊ မရှိဝမ်းစာတဲ့ ဖြူရဲ့ သူများအိမ်မှာကပ်နေရတာဆိုတော့လည်း အလိုက်သိရမယ်လေ အခက်အခဲရှိတဲ့အခါ ပြန်ကူညီပေးရမှာပေါ့'

'မိဘတွေအိမ်ပြန်ပြီး သူတို့နားလည်အောင်ကြိုးစားပြလိုက်ပါလား ဝါရယ်'

'တော်တော့ဖြူ ဝါကို ဒယ်ဒီက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ မင်းလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်က ဖက်ခွက်စားအလုပ် တဲ့။ ငါတို့မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာကျတယ် မင်းဒီအလုပ်ကိုလုပ်နေသမျှကာလပတ်လုံး ဘယ်သူဘယ်ဝါသားပါဆိုတာတောင် ထုတ်ဖော်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး

သေခန်းပြတ်ထယ်ဆိုတာ မှတ်ထားဆိုပြီး ဝါကို နှင်ချလိုက်တာလေ'

ပြောရင်း ဝါက မျက်ရည်များစေ့ဝဲလာသည်။ ဝါဝေဒနာကို ဝေမျှခံစားရင်း

'အားမငယ်ပါနဲ့ ဝါရယ် မိဘဆိုတာ စိတ်ဆိုးတုန်း ခဏပါပဲ ဖြူရှိပါတယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဖြူ ဖြူကို ဝါချစ်တာ ဖြူရဲ့ကြည်လင်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ဇိုးသားတဲ့စိတ်ရင်းကိုပါ ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖြူယုံကြည်ရင် ပြီးတာပါပဲ'

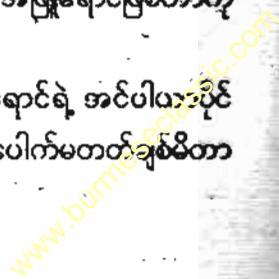
'ဝါအချစ်ကို ဖြူယုံကြည်ပါတယ်'

ဝါဆိုဦးနှင့် အဖြူထည်တို့သည် ကိန္နရီကိန္နရာမောင်နှံ ဝမာ တတွဲနှင့် သည်းသည်းမည်းမည်းချစ်ခဲ့ကြပါသည်။

'ဖြူက အရောင်တွေထဲမှာ အင်အား အများဆုံးသော အရောင်ကိုပိုင်ဆိုင်ထားတာပဲ'

'ရောင်စဉ်ခုနစ်မျိုး ပေါင်းစပ်လို့ အဖြူရောင်ဖြစ်တာကို ပြောတာလား ဝါ'

'ဟုတ်တယ်လေ အရောင်ခုနစ်ရောင်ရဲ့ အင်ပါယာပိုင်ရှင်ဘုရင်မလေး အဖြူကို ဝါက အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်မိတာပါပဲ'

'ဟင် ဒါဆို ဖြူတစ်ခုမေးမယ်'

အဖြူထည် ဝါဆိုဦး၏ရင်ခွင်မှရုန်းထလိုက်ပြီး မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ဝါဆိုဦး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးခွန်း
ထုတ်လိုက်သည်။

'ဖြူရယ် ဝါရဲ့ဝါသနာရယ် တစ်ခုခုရွေးချယ်ရမယ် ဆို
ရင်ကော'

'ဟင်'

ဝါဆိုဦး ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဖြူမျက်
ဝန်းကိုတုန်ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝါဆိုဦး မညာတတ်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းမှန်း ဖြူက သိ
နေသည်။

'ဖြူ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်'

'အင်းပါ ပြောပါ'

'ဝါဝါသနာက နံပတ်တစ်ပဲ ဖြူက နံပါတ်နှစ်ပါ'

'ဟင်'

အဖြူထည် မကျေနပ်ချင်၊ နှုတ်ခမ်းလေးစုမိသည်။ ချစ်
သူစိတ်ဓာတ်ကိုသိရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း လိမ်ညာမှုလေးနှင့် ဖြစ်
စေ ဖြူက ပထမပါ'ဟူသောစကားကိုကြားချင်တာ မိန်းကလေး
သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။

'ဖြူကလဲကွာ ဝါအောင်မြင်မှုဟာ ဖြူအောင်မြင်မှုလို
သဘောထားပေးပါကွာနော် ဖြူကို ဝါ့ကိုယ်ဝါထက်တောင် ချစ်
တာပါကွာ ဝါသနာကတော့ လူ့လောကကြီးမှာနေခြင်း၊ ရှင်သန်
ခြင်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုပြည့်ဝချင်လို့ ပထမ ထားပြီး အောင်မြင်
အောင် ကြိုးစားနေတာပါကွာနော် အချစ်လေး နားလည်ပေးပါ
ကွာနော် နော်'

ချစ်သူဝါက ဖြူအား ပွေ့ဖက်ကာ အနမ်းလေးများနှင့်
ချောမြူလာသည်ဆိုတော့လည်း ဖြူမှာ ပျော့ရသည်။ သံစဉ်လှ
လှလေးများကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေတီးခတ်သီဆိုနေသောချစ်သူကို
စိတ်အနှောက်အယှက်မပေးလို့၊ ချစ်သူဆန္ဒပြည့်ဝစေချင်သည်။
ဒါအချစ်၏စွမ်းအားပင်ဖြစ်သည်မို့ ဝါဆိုဦးကိုချစ်ရခြင်းအတွက်
ဖြူကျေနပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာက ချစ်သူနှစ်ဦးအား
အနှောက်အယှက်ပေးစပြုနေလေပြီ။

*

အခန်း(၃၈)

'မိဖြူ လာဦး'

'ရှင် မေမေ'

မေမေက သူ့အား မိဖြူဟု ခေါ်ခဲလေသည်။ စိတ်ဆိုး
လာမှသာ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် အဖြူထည် အနည်းငယ်
တော့ လန့်သွားလေသည်။

'ထိုင်'

'ဟုတ်ကဲ့'

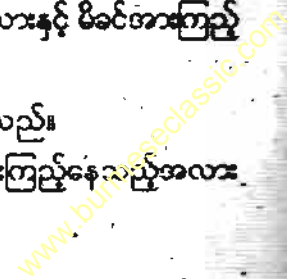
'ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေနေရ လိမ့်ညာမယ်လို့ မစဉ်းစား'

နဲ့

အဖြူထည် မျက်လုံးလေးအပြူးသားနှင့် မိခင်အားကြည့်
ဆိုက်သည်။

မျက်နှာကြောက ခက်ထန်နေသည်။

အဖြူထည်၏ရင်ကို ဖောက်ထွင်းကြည့်နေသည့်အလား

စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဖြူထည် ကျောချမ်းသွားသည်။ မလုံမလဲလည်ဖြစ်မိသည်။ ဝါနှင့်မပတ်သက်ပါစေနှင့်ဟုလည်း ဆုတောင်းမိလေသည်။

‘မိဖြူ ညည်းနဲ့တွဲနေတဲ့ ကောင်လေးက ညည်းရည်းစားလား ငါ့ကိုမှန်မှန်ဖြေနေရ လိမ့်ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့’

သူ့ ဆုတောင်းမပြည့်ပြီ။ တုန့်လှုပ်မိသော်လည်း အချစ်၏အင်အားက သူ့အား သတ္တိရှိဖို့ တွန်းအားပေးလိုက်လေသည်။

‘ငါမေးနေတာဖြေလေ’

‘ဟုတ် ဟုတ်ပါကယ်’

‘ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကျောင်းကလဲ မိဘတွေကကော ငါ့ကို ညည်းသိသလောက် အကုန်ဖြေပြစမ်း’

အဖြူထည်၌ ဖြေစရာက များများစားစားမရှိပြီ။

‘သူ့နာမည် ဝါဆိုဦးပါ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပါပြီ တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်ဘဲ မော်ဒယ်သင်တန်း တက်ပြီး ကိုယ်တိုင် တေးရေးဆို အယ်ဘမ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်’

‘ဟင်း တော်တော်ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးမားမားကြီးနဲ့ သူ့ပါလား ဟင်း’

မိခင်၏ခန်းခနဲ စကားကြောင့် အဖြူထည်၏ရင်မှာ စိုး

ထိတ်လာပြီး ကြောက်ရွံ့လာလေပြီ။ မိခင်၏မျက်နှာကိုပင် မော်နှံ့မကြည့်ရဲတော့ချေ။

‘မိဘတွေကကော’

‘မသိဘူး’

‘ဘာ’

မိခင်၏ ရုတ်တရက်အော်လိုက်သောအသံက မိုးထစ်ချွန်းလိုက်သည့်နှယ်ထွက်ပေါ်လာသည်မို့ အဖြူထည်မှာ ဆတ်ဆတ်ပင် တုန်သွားရလေသည်။

‘နှင်း ဒီလောက်တောင်ညံ့ဖျင်းရသလား ဘယ်မျိုးရိုးဇာတိမှန်းမသိတဲ့ကောင်ကိုကြိုက်ရသလား ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရည်လေး ဗုဒ္ဓအားမနာ နှင့်မှာဦးနှောက်မရှိဘူးလား မိဖြူ’

‘ဟို ဟို မိဘတွေက နှင်ချထားလို့’

‘နှင်ချမှာပေါ့ ဒီမျှော်မှန်းချက်မရေရာတဲ့ကောင်မျိုးကိုမှ နှင် ကြိုက်ရသလား။ ကြိုက်စရာ ဒီလောက်ရှားသလား’

‘ဝါက ဂလေဂချေ မဟုတ်ပါဘူး မိဘမျိုးရိုးကောင်းပါစာယ် ဟို ဟို အိမ်က နှင်ချထားတုန်းအခိုက်အတန့် လေးတစ်ခုပါပဲ’

ချစ်သူနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် တစ်စွန်းတစ်စကလေးမှ အထင်သေးမခံနိုင်။ မိခင်နားလည်အောင်လည်း မရှင်းပြတတ်။

မိဘတောင် လက်မခံနိုင်လို့ နှင်ချထားတဲ့ ကောင်မို့ ကိုမှ ကြိုက်ရတယ်လို့ မိဖြူရယ် မွေးရကိစ္စမနပ်လိုက်တာဟယ် နှင်အစား ငါရင်နာလိုက်တာ ညည်း အဲဒီလိုကောင်မျိုးယူလို့က တော့ အမွေပြတ်ပဲ ငါ့အိမ်ရိပ်တောင် နင်းရမယ် မထင်နဲ့ ငါ အပြတ်ပြောမယ် မိအဖြူထည် ညည်း မိသားစုတစ်စုလုံးကို ပြတ် နိုင်သလား ညည်းအကောင်ကိုယူမလား ဝါမိရွေးချယ်'

အဖြူထည် စိတ်ညစ်သွားရလေပြီ။ မိခင်၏အကြောင်း ကိုလည်း သူ့သိပြီးသားဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်လုံး၌ ဩဇာအလွန် မိုးနိုင်ဆုံးသူဖြစ်လေသည်။ အဖြူထည်အတွက်တော့ ချစ်သူနှင့် နီးရဖို့အရေး မိမိ၏မိသားစုထံမှ လုံးဝ အထောက်အကူမရှိနိုင် တော့ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။

ရင်ထဲ၌ ချစ်သူအပေါ် အသနားပိုစိတ်က ပို၍ပင် ဖြစ် ထွန်းလာသည်။

'ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရတော့ဘူး' 'ဟင်... စာမေးပွဲ'

'ဘာသာမေးပွဲတွေ ဘွဲ့တွေမှ လုပ်မနေနဲ့ ကုန်ရုံး တစ် ခေါက် လင်ကုန်ရုံး တစ်သက်လုံးမှောက်ဆိုရိုးစကား နှင်ကြားစု ရင် မိဘစေတနာတစ်နေ့ နားလည်လာမယ်'

'ဝါ့ကိုတွေ့ကြည့်ပါဦးလား မေမေ'

အချစ်အတွက် သတ္တိတွေက အလိုလိုရှိလာသည်မို့ မိ ခင်ကိုအခဲစွန့်ကာ အယူခံဝင်ကြည့်သည်။ သို့သော် မိခင်၏မျက် နှာပြင်က တင်းမာနေသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် ပြင်တော့ မည်မဟုတ်သည့် အရိပ်အယောင်များကို အဖြူထည် တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။

ထို့အပြင်

'ပေ့စရာမလိုဘူး နှင်လည်း ဆက်သွယ်စရာမလိုတော့ ဘူး ဝါပဲ သွားတော့'

ယတိပြတ်ပြောကာ သူ့ကို နှင်ထုတ်လိုက်လေသည်။ အဖြူထည် မိခင်အိမ်ခန်းထဲမှမျက်နှာငယ်လေးနှင့်ထွက်လာပြီး မိမိ၏အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ရင်ထဲ၌ဆိုနစ်နေသည်။ ငို၍လည်းမရချေ။ အပူလုံးက တစ်ဆို၍နေလေပြီ။

အချစ်ကြောင့် သာယာ ကြည်နူးခြင်းလည်း ဖြစ်ပေါ် တတ်သလို အချစ်ကြောင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းလည်း ဖြစ်ပေါ် တတ်လေသည်။

'အဖြူ ညီမလေး'

စာကြည့်စားပွဲ၌ဆိုင်ကာ ငူတူတူငိုင်တိုင်နှင့် တွေ ဝေနေသော သူ၏ပခုံးစွန်းကို ကိုင်ကာ မမကြီးမိုးမြင့်ထည်က

ခေါ်လိုက်လေသည်။

'ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်မိစေနဲ့နော် ဘဝတစ်သက်တာအရေးမို့ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားပါ မိဘဆိုတာ သားသမီးတွေ ဆင်စီးမြင်းရဲတာပဲမြင်ချင်ကြတာ သဘာဝပါပဲ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေစေတနာမေတ္တာနဲ့ လုပ်ပေးတဲ့အရာတွေဟာ မှားယွင်းခဲ့ပါတယ် ညီမရယ် စဉ်းစားပါ'

မမကြီးကတော့ မိဘများ၏ယုံကြည်အားထားမှုကို ခံရသူပီပီ ဘွဲ့ရသည်နှင့် ဖခင်၏ကုမ္ပဏီသို့ပင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေလေပြီ။

အချစ်ကို ဦးစားမပေး။ စီးပွားရေးကိုသာ ဦးစားပေးသောမမကြီးမိုးမြင့်ထည်၏ရင်ထဲ၌ ချစ်တတ်သောနှလုံးသားမှ ပါပါလေစ။ သံမဏိနှလုံးသားများ ပါလာလေသလားထင်မှတ်ရလောက်အောင် ပုရိသတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရက်ရက်စက်စက်ပင် ဥပေက္ခာပြုနိုင်သူဖြစ်သည်။

ဝါကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မမကြီးထံမှ အကူအညီရလိမ့်မည်မဟုတ်မှန်းကိုတော့ ပြုနားလည်သဘောပေါက်ပြီးသားဖြစ်လေသည်။

ထိုအတူ မိသားစုကော အိမ်မှအလုပ်သမားများအပါအဝင် ဘယ်သူ့ကိုမှအားကိုးဘွယ်ရာမမြင်ကြောင်း အဖြူသည်

သဘောပေါက်ပြီးသားဖြစ်သည်မို့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး... င်နေပြီး အကြံယူလိုက်သည်။

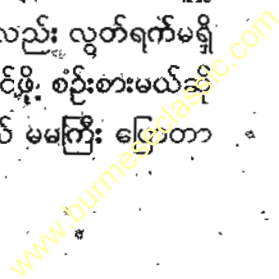
'စာမေးပွဲမဖြေရဘူးဆိုတာတော့ လွန်ပါတယ် မဆက်သွယ်နဲ့ဆိုလည်း မဆက်သွယ်ပါဘူး'

'ဒါကတော့ မိဘတွေက အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ပြောတာပါ ညီမအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဝေးပြေသင့်ပြေမှာပါ မမကြီးလည်း ပိုင်းပြောပေးပါမယ် ညီမလေးသာ လိမ်လိမ်မာမာနေ အချစ်ဆိုတာ လူ့ဘဝကြီးမှာ မရှိမဖြစ်လို့အပ်တဲ့အရာမဟုတ်ပါဘူးကွယ် လူ့ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းလေးလောက်သာ အရေးပါတာပါ ညီမလေး အသက်ငယ်ပါသေးတယ်'

* ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးနေပြီဟာ ငယ်သေးလား'

မမကြီးက သူ့ခေါင်းကို ဖွဖွလေးပုတ်ကော

'ငယ်တာမျှော်ညီမရယ် မမကြီးတောင် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ငယ်တယ်လို့ ထင်နေတာ ညီမဆို ပိုငယ်တာပေါ့ လူ့ဘဝသက်တမ်းမှာ ရှေ့လျှောက် လူလုပ်ဖို့ အများကြီးကျန်သေးတယ် လူမှုရေးထောင်တစ်ခုလည်းဖြစ် တစ်သက်လုံးလည်း လွတ်ရက်မရှိတဲ့အိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းထောင်ကြီးထဲဝင်ဖို့ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် အရမ်းစောပါသေးတယ် ညီမလေးရယ် မမကြီး ပြောတာ သဘောပေါက်နော်'

မေကြီးက လေပြေကလေးနှင့် နားတော်သွင်းချင်းကို
ညည်း ပြလေသည်။

အချစ်စိတ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသော အဖြူသည်ကတော့
နားမဝင်နိုင်ပါချေ။

ဝါနှင့်ဟေ့ဆုံဖို့ကိုသာ နည်းမျိုးစုံစဉ်းစားလျက် မိသား
စုများ၏အလစ်ကို ချောင်းမြောင်းနေတော့သည်။

*

အခန်း(၁၉)

အချစ်သည် သတ္တိကို မွေးဖွားသန်စင်ပေးသည်ထင်။
အဖြူသည်ကို ဆက်သွယ်၍မရ။ အဖြူသည်၏ မိန်းကလေးသူ
ငယ်ချင်းများမှတစ်ဆင့်ဆက်သွယ်တော့လည်း

'အဖြူသည် အိမ်မှာမရှိဘူး သူ့အဘွား နေမကောင်းလို့
နယ်ပြန်ပို့ထားတယ်'ဟူသောအဖြေကိုသာရလေသည်မို့ ဝါဆို
ဦးက မယုံရေးချယုံချေ။

ထို့ကြောင့် ဦးထုပ်ကလေး ငိုက်စိုက်ဆောင်း၊ နေကာ
မျက်မှန်တပ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ကားတစ်စီးနှင့် အဖြူသည်
၏အိမ်ရှေ့ရစ်ဝဲကာ စောင့်ကြည့်သည်။

(၃)ရက်မြောက် . .

ဝရံတာသို့ထွက်ကာရပ်သောအဖြူသည်ကို လင်းတွေ
သိုက်ရသည်။

အဖြူထည်ကလည်းတွေ့သည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြ
ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခြံထဲသို့ဆင်းလာသည်။

ခြံပြင်သို့ စက္ကူတစ်ခုကိုလုံးချေပြီး လှမ်းပစ်လိုက်သည်။
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ချက်ဆီနားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား
ဖြစ်သော ဝါဆိုဦးက စက္ကူထုပ်ကလေးသွားကောက်ယူကာ ဖြန့်
ကြည့်လိုက်သည်။

ဝါ။

ဒီနေ့ကစပြီး နံနက်၇နာရီကစပြီး ၅နာရီခွဲအထိ ခေါင်း
ရင်းနှစ်ခြံကျော်က ကုက္ကိုပင်အောက် ကားရပ်ထားပြီး အသင့်
စောင့်နေပေးပါ လစ်ရင်ထွက်ခဲ့မယ် ဝါနောက် အပြီးလိုက်မှာ
နေ့ ၁၂၀။

ချစ်လျှင်စွန့်စားရဲသောသတ္တိရှိကြသည်ဟု ဝါဆိုဦးလက်
ခံလိုက်လေပြီ။ ဖြူကို သူသိပ်ချစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ ပိုကြီး
စားသည်။ သို့သော် အနုပညာကိုဘန်းပြ သိုးရေခြံကာ အမြတ်
ထုတ်လို့သောဝံပုလွေလိုလူစားနှင့်တွေ့တော့ သူပါသမျှငွေနှင့်
စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ကုန်သွားခဲ့လေသည်။ သီချင်းတစ်ခွေမှ
ထွက်မလာနိုင်သေး။ သူ့အတွေးဝယ်ပေးခဲ့သောကားကို ပေါင်
နံ့ပြီးထပ်မံကြိုးစားနေသည်။ လည်ပင်းက ကြိုးတစ်ကုံးသာ ကုန်

တော့သည်။ ဖြူကို သူ ခိုးရတော့မည်။ ဖြူကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။
ဝါသနာပါသောအလုပ်ကို ခေတ္တဘေးဘယ်ထားပြီး ဖြူနှင့် နှစ်
ကိုယ်တူနီးဖို့အရေးအတွက် ဆွဲကြိုးကိုရောင်းချလိုက်သည်။

နောက် ပေါင်ထားသောကားကိုရောင်းချလိုက်ပြီး မြို့
သစ်ကလေး၌ နှစ်ချုပ်နှင့်အိမ်တစ်လုံးငှားရမ်းလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းအိမ်ကပ်နေတာ တစ်ကိုယ်ရည်တစ်ကာယ
က အရေးမကြီး။ မယားပါလာပြီဆိုလျှင်တော့ မဖြစ်။ စိစဉ်စရာရှိ
သည်တို့ကို နေ့ဘက်၌ လှုပ်ရှားပြီး ဖြူစာထဲက အမိန့်အတိုင်း
နံနက်၇နာရီခွဲမှ စတင်ကာ ဖြူခေါင်းရင်း နှစ်ခြံကျော်မှာ သွား
စောင့်နေလိုက်သည်။ ကားကလည်း သူနှင့်ဝါသနာတူ အတန်း
တူကြီးစားနေသော သူငယ်ချင်းကိုသော်ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။
ကိုသော်မိဘများက နိုင်ငံခြားမှာဖြစ်သည်။ အဘိုးအဘွားနှင့်နေ
သည်။ အဘိုးအဘွားကိုတော့ ကိုသော်က နိုင်သည်။ ကိုသော်
အိမ်မှာ သူကပ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြူပါလာပြီဆိုတော့ ကိုသော်
က ပေးနေသော်လည်း သူကအလိုက်သိရမည်။ ထို့ကြောင့် ဒဂုံ
မြို့သစ်မြောက်ပိုင်းမှ ခြံနှင့်ဝန်းနှင့် တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးကို
သူသွားငှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သီ
ချင်းသံစဉ်များကို ရှာဖွေနိုင်သည်။ ရန်ကုန်မြို့လည်ခေါင် တိုက်
ခန်းတွေထက် ဈေးသက်သာပြီး လွတ်လပ်သည်။ အသက်ရှည်

ဝယ်သည်။ အောင်မြင်သောအဆိုတော်ဘဝသို့ မရောက်ရှိ
သေးခင်မှာပင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝသို့ ရောက်ရှိတော့မည်။

ဖြူထံမှစာရပြီး (၃)ရက်မြောက်ည၏ အရက်တက်ခါနီး
နိန် ဌ ဖြူတစ်ယောက် အိတ်တစ်လုံး လွယ်ကာ သူတို့ရှိရာသို့
ကတိုက်ကရိုက်ပြေးလာပြီ။

‘ဟော ဖြူ ကိုသော် ကားစက်နှိုးထား’

ဝါဆိုဦးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောလိုက်ပြီး အဖြူထည်ရှိရာ
သို့ပြေးကာ ကြိုလိုက်သည်။

‘ဖြူ’

‘ဝါ မြန်မြန်သွားကြစို့’

လက်ချင်းချိတ်ကာ ကားဆီသို့ပြေးခဲ့ကြသည်။ အသင့်
ဖွင့်ထားသော ကားနောက်ခန်းကို နှစ်ဦးသား ဝင်ရောက်လိုက်
သည်နှင့် ကိုသော်က မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

‘လိုက်လာလို့လား’

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်နေသော ဖြူအား သူမေးလိုက်
သည်။

ဖြူက

‘ဟင့်အင်း အန်တီစိန်တစ်ယောက်တည်း နိုးသေးတာ
အရက်ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ ချက်ပြုတ်နေတုန်း မီးဖိုချောင်ဘတ်က

အလစ်ထွက်ပြေးလာတာ အိမ်ရှေ့တံခါးသော့ကို မေမေက ဝှက်
ထားတယ်လေ

‘ခြံသော့ကော ဘယ်လိုဖွင့်သလဲ’

‘ဒေါ်စိန်အိမ်သာတက်နေတုန်း အလစ်ယူထားပြီး ဖွင့်
ပြေးခဲ့တာ ပဲပြုတ်သည်နဲ့ နွားနို့သည်လာရင် ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရမှာ
ဆိုတော့ အဲဒီသော့တွဲက ဒေါ်စိန်မှာရှိတယ်လေ’

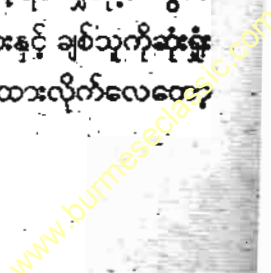
ဝါဆိုဦး ချစ်သူကိုမြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီး မချင့်မရဲလေးနှင့်
ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

‘ဒါကြောင့် ဝါက ချစ်ရတာ’

‘အို’

‘အဟမ်း အဟမ်း အဟွတ် အဟွတ်’

ကိုသော်၏လုပ်ချောင်းသံက ချစ်သူနှစ်ဦးကို ဟန့်တား
လိုက်သယောင်ယောင် အားပေးသယောင်ယောင်နှင့်။ သို့သော်
ဝါဆိုဦးက အရေးမလုပ်ချေ။ ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီလားဟု
သောအတွေးနှင့် ရင်မှာ ပူလောင်ကာ နွမ်းခဲ့ရသမျှတို့အတွက်
အတိုးချကာ အလွမ်းသင့်အကြင်နာလေးများနှင့် ချစ်သူကိုဆုံးရှုံး
သွားမှာ မိုးကြောက်သည့်အလား ထွေးပိုက်ထားလိုက်လေတော့
သည်။

အခန်း(၂၀)

'ဝါ ဒီဆေးတွေက ဘာဆေးတွေလဲဟင်'
ဝါနှင့်ဖြူ၏အိမ်ထောင်သက်တမ်း (၆)လတံ့သို့ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် ဖြူလည်း ကိုယ်ဝန်၅လရှိလာခဲ့လေပြီ။

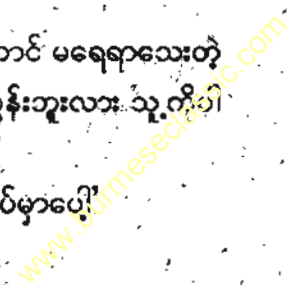
ဖြူမှာ မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသည်။

မြေးအနှစ်ဆိုသည်အတိုင်း နှစ်ဘက်မိဘတွေ၏ဒေါသ
တွေပြေလည်စေဖို့အတွက် ရင်သွေးတစ်ယောက်တော့ မွေးဖွား
ပေးမှဖြစ်မည်ဟူသောအတွေးနှင့် ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါကတော့

'ဖြူရယ် ကိုယ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ဘဝတောင် မရေရာသေးတဲ့
အချိန်မှာ ရင်သွေး ယူလိုက်တာ မစောလွန်းဘူးလား သူ့ကိုပါ
ဒုက္ခတွင်းထဲဆွဲနှစ်သလိုဖြစ်မနေဘူးလား'

'မဖြစ်ပါဘူး ဖြူလည်း အလုပ်လုပ်မှာပေါ့'

ပြုမလုပ်ပါနဲ့ကွာ'

ပြုလည်း အားနေတာပဲ'

မိခင်၏ မိန်းကလေးဆိုတာ လုပ်ချင်လုပ် မလုပ်ချင်နေ တတ်ထားဖို့လိုအပ်တဲ့အိမ်တွင်းမှုအလုပ်တွေ အကုန်သင်ထား ရမယ်ဟူသောဝါဒအရ အချက်အပြတ် အချုပ်အလုပ် သင်ထား ပြီး တတ်မြောက်ထားသည့်ပညာကို အသုံးချလေ၏။

အဆောင်နေကျောင်းသူများအတွက် ထမင်းခွိုင်ပေး ရန် အိမ်နီးချင်းများနှင့်စပ်ပြီးစမ်းသပ်ကာ သူက ခိုင်ခံ့ချက်သည်။ အိမ်နီးချင်းမောင်နှမနှစ်ယောက်က ခိုင်ခံ့ပေးသည်။ ပြု၍ပါ သောလက်စတစ်ရတနာတို့သည် ဝါလုပ်ငန်းထဲ၌ နစ်မြုပ်သွားခဲ့ လေပြီ။

ဒီကြားထဲ ဝါ၏အခြေအနေကို ပြု သိပ်မကြိုက်ချင်။ ဝါသည် စတုဒီယို၌သီချင်းသွားသွင်းပြီးပြန်လာလျှင် ပိုမိုမြူးကြွ သွက်လက်နေကာ သူ့အားလည်း ပိုမိုကြင်နာယုယပြလေသည်။ အစကတော့ အောင်မြင်မှုလမ်းစပေါ်ရောက်နေသဖြင့် ကျေနပ် ပျော်ရွှင်နေသလား ထင်မှတ်ရသော်လည်း နောက်ပိုင်း မှမမှန် ဟု ထင်လာသဖြင့် ခါ့ကိုစောင့်ကြည့်ခဲ့ရာ ဝါပိုက်ဆံအိတ်ထဲ၌ တွေ့ရသော ဆေးပြားနှစ်ပြားကြောင့် ပြု မေးလိုက်၏။

အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသောဝါက

'ဟိုကောင်တွေက ပိုစာနိရအောင် အဲဒီဆေးစားပြီးဆို ဆိုလို့ပါကွာ ဝါ အိပ်ချင်တယ်ပြုရာ ဒီည ကိုသော့အိမ်မမွေးနေ ပွဲမှာ ကိုယ်တို့ သီချင်းဆိုရဦးမှာဆိုတော့ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ် လိုက်ဦးမယ်'

'ဟင်'

အိပ်ချင်မှူးတူးပြောပြီး ပြန်အိပ်သွားသောဝါကိုကြည့်ကာ အဖြူထည်ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်ပြီး ဝါ၏ဆေးပြားကိုယူကာ ဆေး ခန်းသို့ထွက်ခဲ့လေသည်။

ရပ်ကွက်ထဲရှိ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းကလေး၏ အမျိုးသမီး ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့်အဖြူထည်စာ ရင်းနှီးနေလေပြီ။

ကိုယ်ဝန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စောင့်ရှောက်မှုတိုလည်း ထို ဆရာဝန်နှင့်ပင် အပ်ထားရာ ဖြူးပေးသောဆေးပြားကိုကြည့်ကာ

'ဒါ စိတ်ကြွဆေးပြားတစ်မျိုးပဲ စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာ ဝန်တွေရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့မှသုံးစွဲလို့ရတဲ့ဆေးပဲ'

အဖြူထည်ရပ်မှာ မွန်းကြပ်သလိုခံစားလိုက်ရသည်။ ဝါ ကြောင့် ဝါသိပ်မြူးတူးနေ တတ်သည်ကိုး။

'ဆေးဝါးဆိုတာ ဘယ်ဆေးဝါးမဆို ဆရာဝန်တွေ ညွှန် ကြားချက်နဲ့သာသုံးစွဲတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ တန်ဆေးလွန်သေး ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိတာပဲ ညီမရာ ဘယ်ဆေးမှ အလွန်အတံ့

မဖြစ်စေနဲ့ ပေါ့ကွယ်'

အဖြူထည်မှာ ဝေဒနာရင်မှာပိုက်ကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ရလေသည်။ ဝါလမ်းမှားလိုက်နေပြီလား။ ဝါဒီအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး နားသွင်းရမည်။

သို့နှင့် . . . ။

'ကြော်ငြာရိုက်ပြီးသွားပြီ တီဗွီမှာပါတော့မယ် ဝါတို့ မြစ်ကြီးနားစတိတ်ရှိုးကို သွားဆိုရတော့မယ်'

ဝေါရီတွေလည်း တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ ဖြန့်ချိထားသည်။ အခွေပေါက်မည် မပေါက်မည်တော့ မသိသေး။

'ဟင် အခွေတောင် မဖြန့်ရသေးဘဲနဲ့'

'ကိုသော်တို့အသင်းတိုက်ကလုပ်မယ့် စတိတ်ရှိုး ဆိုတော့ ကိုသော်တို့အဖွဲ့မှမဖိတ် ဘယ်သူဖိတ်ရမှာလဲ'

'ဝါဆေးဝါးတွေက ဆရာဝန်မညွှန်ကြားဘဲ မသောက်နဲ့နော်'

'ဆရာဝန်ညွှန်ကြားလို့ပါ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ပင်ပန်းနေတော့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အနားယူဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုပြီး ပေးလို့ပါ'

'ဘယ်ဆရာဝန်လဲ'

'ကိုသော့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ'

'ကိုသော်လာမှမေးကြည့်ဦးမယ်'

'မေးကွာ မေး မေး'

အဖြူထည်က စိတ်တိုပုံပေါက်နေသောဝါအနေအထား အရအလျော့ပေးလိုက်ရလေသည်။

ကိုသော်အိမ်သို့ ရောက်လာချိန်ကလည်း ခရီးသွားရန် ဝါကိုလာခေါ် ချိန်ဆိုတော့ မေးချိန်မရလိုက်ချေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းသည် ဖြူတို့အား စတင်တိုက်ခိုက်နေလေပြီ။

*

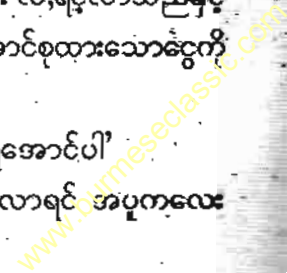
အခန်း(၂၁)

ဝါနှင့်ဖြူ၏စားဝတ်နေရေးသည် ဖြူ၏အချက်အပြုတ်
ထုပ်ငန်းကြောင့်သာ ရပ်တည်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကိုယ်ဝန်ရင့်လာသောအခါ၌ ဖြူအားငယ်လာ
သည်။ အခွေက မပေါက်။ အရုံးပင်ပေါ်နေလေပြီ။ ဝါက စိတ်
ဓာတ်ကျသည်ဆိုကာ သောက်စားဖူးယစ်လာသည်။ ဒီကြားထဲ
ခါဖူးလာသဖြင့် ဆေးခန်းသို့ပြသောအခါ၌ ငှက်ဖျားဖိုး တွေ့ရ
သဖြင့် ငှက်ဖျားတိုက်ဖျက်ရေးသို့ သွား၍ ဆေးကုသမှုခံယူရန်
ပြောလေသည်။ ဝါက မသွား။ ဖြူကလည်း လ၊ရင့်လာသည်နှင့်
ကိုယ်ဝန်မွေးဖွားဖို့အတွက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စုထားသောငွေကို
ဆက်ခွဲကာ

‘ပိုက်ဆံရှိပါတယ် ဝါရယ် သွားရအောင်ပါ’

‘နေစမ်းပါ ဖြူရာ ငှက်ဖျားတက်လာရင် အပူကလေး

သောက်လိုက် အချမ်းပြေသွားတာပဲ ဝါကို အချမ်းပြေဆေးလေး
ဝယ်ဖို့သာ နည်းနည်းပေးရင် ရပါပြီ'

အဖြူထည် ရင်နှင့်ရလေသည်။

ဆေးဖြတ်ခိုင်းတော့ ဖြတ်ရှာသည်။ သို့သော် အရက်က
စွဲသွားပြန်သည်။

'အိမ်မှာပဲ သောက်နေရ မနက်ဖြန် ငှက်ဖျားပြန်ထရင်
တော့ ဆေးရုံသွားရမယ်နော် ဖြူကိုချစ်ရင် ကတိပေးပါ ဝါရယ်'

မွေးဖွားရက်နှင့် ဆေးကုသမှုရက်ရှည် ဆိုပါက တိုက်
ဆိုင်နေမှာကိုစိုးရိမ်တာလည်း ပါသည်။ ဝါအလိုကျ အရက်သာ
ပေးသောက်လိုက်သည်။

နောက်နေ့ ဝါကအိပ်မောကျနေဆဲ ဖြူက စောစောထ
ကာ ၃-၄ယောက်စာသာရှိသောချိုင့်အတွက် ထမင်းနှင့် ဖောင်း
ချက်ပေးခဲ့ပြီး မြို့ထဲဆေးခန်းရှိ အိုဇီနှင့်ပြသထားရာ ရက်ချိန်း
စေ့သဖြင့် ပြသရန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်
တည်း ဖြစ်သဖြင့် အားငယ်မိသော်လည်း ကိုယ်ရွေးချယ်ဆော
လမ်းဖြစ်၍ ရဲမဲ့တင်းတင်းပင် လျှောက်လှမ်းခဲ့ရလေသည်။

ဒဂုံမြောက်ပိုင်းမှ မြို့ထဲသို့သွားရန် ဘေလီတံတားထိပ်
နာရီစင်နားတွင် 'ကက'များက တစ်ယောက် ၆၀၀ကျပ်နှုန်းထား
နှင့် ဆူးလေသို့ ပို့ပေးလေသည်။

ထိုလမ်းကြောအတိုင်း သူ မြို့ထဲသို့ သွားလာခဲ့ရလေ
သည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ်မှမဆင်းခဲ့ရသော သူဌေးသမီး အဖြူ
ထည်သည် အချစ်အတွက် ထမင်းဟင်းချက်ရောင်းပြီး စားဝတ်
နေရေးကိုဖြေရှင်းနေရသည်။ မိဘတွေတွေ့ပါက ရင်ကျိုးရှာပေ
တော့မည်။

ဆူးလေမှ ပြနေကျဆေးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်
ခေါင်းက မူးဝေလာသည်။ ညက ဝါ ငှက်ဖျားတက်သဖြင့် သူပါ
အိပ်ပျက်ခဲ့ရသည်။ ဓါအား ရေနွေးအိတ်ကပ်ပေးရင်း ဝါအဖျား
ကျအိပ်ပျော်သွားမှသူလည်းအိပ်ပျော်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်သည်
အရက်တက်ခါနီးလင်းကြက်ပင်တွန်နေလေပြီ။

ခေါင်းထဲမူးနောက်ပြီး မိုက်ကနဲဖြစ်လာသဖြင့် တိုင်တစ်
တိုင်ကိုအားပြုကာ ရပ်နားလိုက်ရသည်။

ဘုရား... ဘုရား...

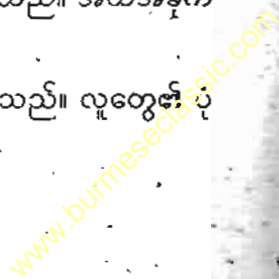
ရင်တွေတလှုပ်လှုပ်ခုန်ကာ မောဟိုက်လာပြီ။

လဲကျ၍ မဖြစ်။ ရင်သွေးက ရှိနေသည်။ အထိအခိုက်

ခံနိုင်။

လူကလည်း မနည်းရပ်တည်နေရသည်။ လူတွေ၏ ပုံ
နိပ်တ ဝေဝါးလာသည်။

ဘုရား... ဘုရား...

ကယ်ကြပါလို့ အော်ဟစ်ရမည်လား။

ထိုစဉ် ဘွားတနဲ့အနားရောက်လာပြီး တွဲလိုက်သူကိုဖြင့်
တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အဖြူသည် အားတင်းကာ ရပ်တည်ထား
သမျှတို့ကိုလျော့ချလိုက်လေသည်။

ဝမ်းသာအားရနှင့် အားကိုးတကြီးလည်း အော်လိုက်မိ
သည်။

‘မမကြီး’

*

အခန်း(၂၂)

မိုးဖြင့်ထည် ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်၍မရနိုင်တော့သဖြင့်
အခန်းပြင်သို့ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ ပြောပါစေတော့။ ကျန်အ
ကြောင်းအရာတွေက သူသိရှိပြီးသား။ ဪ သနားစရာကောင်း
ဆိုတတ်ညီမလေးအကြောင်းကို ယခုမှ စုံစုံစိစိသိခွင့်ရလိုက်
သေးပြီ။ လူတစ်ယောက်၏အတိတ်ကို ဘယ်အချိန်အထိများ ဖုံး
ကွယ်ထားနိုင်မည်နည်း။

ညီမလေးအဖြူသည် သတိရတော့မည်။ ထိုအခါ သူ၏
စင်သွေးလေးကိုမေးရှာတော့မည်။ သူ မည်ကဲ့သို့ ဖြေရမည်ကို
ထင်အောင်ဖြစ်မိသည်။ မိဘတွေ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြီးမားမှုကို
နိဗ္ဗာန်ထည်သဘောပေါက်နားလည်ပါသည်။ သို့သော် အချစ်
ခြင်းအမျက်ကြီးကာ သားဆိုးသမီးဆိုးများကို ပစ်ထားလိုက်
တာ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ခဲ့ရသည်။

‘မမကြီးပြန်တော့မလား မမဖြူကော’

သတိုး မမြင်စေရန် မျက်ရည်စများကို သိမ်းဆည်းလိုက်ရသည်။ သတိုးက သူ့ထံသို့ပြေးလာကာ ပြောလိုက်သည်။

ခဏနေဦး ဖြူနိုးလာမှ ပြန်ကြမယ်နှင့် သွားကစားနေဦး

‘ဟုတ်ကဲ့’

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်၌ ဘောလုံးကစားနေသောသတိုးကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ရှင်းရခက်နေသောပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဖြူဖြူရှင်းရှင်းနိုင်သွားပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိလေသည်။

ဖြူကို ကိုယ်ဝန်ရင့်မကြီးနှင့်ဓာတ်တိုင်တစ်ခုကို မှီတွယ်ကာ ဒုက္ခရောက်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ မိုးမြင့်ထည်သည် ချက်ချင်းကားကိုရပ်ကာပြေးဆင်းသွားပြီး ညီမဖြစ်သူကိုလှမ်းထိန်းလိုက်ရသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ သတိလစ်ကာလဲကာ သွားသော ညီမကို ကိုယ်ဝန်မထိခိုက်စေရန် ဂရုစိုက် ဖေးမပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများကို အတူအညီတောင်းကာ ကားပေါ်သို့ တင်ပြီး နီးစပ်ရာဆေးခန်းသို့ တင်ထားလိုက်ပြီး မိဘနှစ်ပါးတို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရ၏။ ဒီအဖြစ်အပျက်က သူ့ရင်ထဲ၌ ဘယ်သောအခါမှမပျောက်နိုင်သော အမာရွတ်တစ်ခုနယ် စွဲထင်လျက်ရှိသည်။

ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနှင့်ဖုန်းမယားတို့ တစ်ယောက်

တည်းလွတ်ရက်သောယောက်ျားဟုလည်း စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ အဖြူထည်ကို ဒေါက်တာဝေယံဖွန်အခန်းထဲ၌လည်းကြာရှည်စွာထားရန် မတင့်တယ်မှန်း သတိရလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လိုက်လေသည်။

အခန်းဝသို့အရောက်၌ အဖြူထည်၏ရှိုက်ငင်သံပါလာသောအသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဝါဆိုကိုမပို့ပေးကြဘဲ ကမ်းစပ်မြို့ကိုခေါ်သွားတယ် အဲဒီမှာ သားလေးမွေးတယ် မေမေက အဲဒီနေ့မှာပဲ သွေးတိုးနဲ့နှလုံးရောဂါနဲ့ ရှုတ်တရက်ဆုံးသွားတယ် နောက်တော့ နောက်တော့ အား ကျွန်မ ဘာမှမသိတော့ဘူး ဝါ ဝါကို ကျွန်မ တွေ့ချင်တယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ဝိရှိက်လေရာ မိုးမြင့်ထည်လည်း အဖြူထည်အနီးကပ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာဝေယံဖွန်က ဒဂီးတို့ ရှုပ်သိမ်းကာ ထိုင်ရာမှထကာ သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်’

မိုးမြင့်ထည်စိတ်ထင်၍လားမသိ။ ဒေါက်တာမျက်ဝန်၌ မျက်ရည်စများစွန်းထင်းနေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း အသည်းခပ်နုနုပါပဲလား။ လူနာ၏ဝေဒနာကို မျှဝေခံစားယူတတ်ပါးစား ဟုတွေးမိလိုက်စဉ်

‘ဖြူ မကြာခင်သတိရလာပါလိမ့်မယ် ကျေးဇူးပြုပြီး ဧည့်

ခန်းသွားရအောင် မိုးနဲ့ဆွေးနွေးစရာရှိလို့

'ကောင်းပါပြီ'

ဒေါက်တာဝေယံဝွန် မျက်နှာက နီစပ်စပ်ဖြစ်နေသည်။

'မိုး ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် ကျေးဇူးပြု

ပါလား'

ကျေးဇူးတင်ရမှာလား ဘာလား ဝေခွဲမရသေးခင်မှာ ဖင် လူကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းခိုင်းနေလိုက်တာဟု မိုးမြင့်ထည် ရုတ်တရက်တွေးလိုက်မိသော်လည်း ဒေါက်တာဝေယံဝွန် စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနေသည်ကိုလည်း ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ထားပြီးဖြစ်၍ ဘာမှမပြောဘဲ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ကော်ဖီနှစ်ခွက်မှတော်ဖီရည်နှင့် နို့စိမ်း သကြားခဲတို့နှင့်စပ်ကာ ဖျော်လိုက်သည်။

'မိုး'

ထိုစဉ် သူ့ထံသို့ ဒေါက်တာဝေယံဝွန် ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး

'ဟင်'

ထင်မှတ်မထားသောအပြုအမူတစ်ခုကို ကျွန်လွန်လိုက်ပြန်လေသည်။ ဒေါက်တာဝေယံဝွန်သည် သူ့ကို နောက်ကျောမှ သိုင်းဖတ်ထားလိုက်သည်။

'ရှင် ရှင်'

'ခဏလေးပါမိုးရယ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာသိပ်ကိုနာကျင်နေလို့ပါ ဒီလိုမှထွက်ပေါက်မပေးရင် ကျွန်တော့်ဓူးသွပ်သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ် ခဏလေးငြိမ်ငြိမ်လေးနေပေးပါ မိုးရယ်'

မိုးမြင့်ထည် ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်နှယ်လူလဲ။ လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်လိုက်ပါဘိ။ တစ်ခါရိုက်ပြီးတာတောင် မမှတ်သေးပါလား။

'ဟင်'

နောက်ဖက်မှ သိုင်းဖက်ထားပြီး သူ့အရပ်ကြီးထိုင်းကာ ပါးချင်းလာကပ်စဉ် မိမိပါးပြင်သည် ပူနွေးစိုစွတ်လာသည်။ သူငိုနေပါလား။ သူ့ဘာကြောင့် မျက်ရည်ကျရတာလဲ။

'ဆောရီး မိုး'

သိပ်မကြာလှ။ မိမိအားရစ်ပတ်ထားသော သူ၏လက်ကိုဖြည့်ကာ ကော်ဖီခွက်ကိုလှမ်းယူပြီး ထွက်သွားလေသည်။

မိုးမြင့်ထည် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခြင်းနှင့်အတူ ကြောင်တောင်တောင်လေးကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာစာချက်ချင်းပြန်လှည့်လာပြီး

'လာလေ မိုး ဪ မိုးကိုဘာမှညှော်မခံမိဘူး ဇိပ် အိမ်ရှင်မလုပ်ပြီး ကော်ဖီဖျော်သောက်လိုက်ပါလား ဒေဟင်း'

တော်တော်မျက်နှာပြောင်သည့်လူ။ ခုနပဲ လူကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြုလုပ်ပြီးမျက်ရည်ကျသွားလိုက်တာ။ ခုတော့ သူမဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်နှင့်။ ဆံရာဝန်လုပ်စားဖို့ မကောင်း ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်စားဖို့ ကောင်းသည်။ အမူအယာက အမျိုးမျိုးတတ်ပဲတတ်နိုင်လွန်းသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မသောက်တော့ပါဘူး ရေပဲ အဝသောက်တော့မယ် ရင်ပူလွန်းလို့’

‘အဟင်း’

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး ကော်ဖီတစ်ချိုက်မျှသောက်လိုက်သည်။

‘လာထိုင်ပါဦး မိုး’

ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လာရန် လိုက်ကာကိုပင့်မပေးပြီး သူထွက်ခွာနိုင်စေရန် နေရာပေးရင်း ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာအပြုအမူ ထူးဆန်းသလို အဖြူထည်၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းကိုစေ့စေ့စပ်စပ်သိခွင့်ရလိုက်သဖြင့် ရင်ထဲ၌ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေကာ ခြေကုန်လက်ပန်းလည်းကျသလိုဖြစ်၍ နီးစပ်ရာဆိုမှာ၌ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

‘မိုး’

‘ပြောပါ ကိုဝေယံ’

‘သတိုးဟာ ဘယ်သူ့ကလေးလဲ’

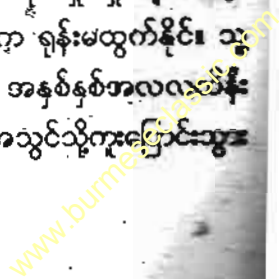
မိုးမြင့်ထည် ဆွံ့အသွားရသည်။ ရုတ်တရက် ထထွတ်ပြေးချင်လောက်အောင် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

‘မမေးပါနဲ့ ကျွန်မတို့ မိသားစုရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဟာ ဒေါက်တာနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးထင်ပါတယ် ဖြူ သတိပြန်ရလာပြီလား ပြန်ကောင်းသွားမှာပါနော် ဟုတ်တယ်မှတ်လားဟင်’

တဖွဖွအမေးစကားနှင့်အတူ ရင်ဝယ်ခံစားလာရသော ထိခိုက်မှုဝေဒနာအစုစုကိုဖယ်ရှားပစ်နိုင်ရန် ကြိုးစားရလေသည်။ ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က သူ့အား ကြည့်ကာ သူ့နံဘေးဆိုဖာသို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး ‘သူ့အားသိုင်းဖက်ကာ’

‘ကျွန်တော့်ပခုံးစွန်းကို မှီပြီး ခဏနားခိုကြည့်လိုက်ပါလား မိုးရယ် အဲဒီအခါ မိုးရင်ထဲကဝေဒနာတွေပြေလျော့သွားမှာပါ ဒါမှမဟုတ် ငိုချင်ရင်လည်း အားပါးတရသာငိုချလိုက်ပါလား’

မိုးမြင့်ထည် ရုပ်သေးကြိုးပြတ်သလိုမလှုပ်ရှားချင်တော့။ ဒေါက်တာဝေယံဇွန်၏သိုင်းဖက်ထားမှုက ရုန်းမထွက်နိုင်။ သူ့ပခုံးစွန်းထက်သို့ ခေါင်းမှီတင်လိုက်စဉ်၌ အနှစ်နှစ်အလလသံနီးချပ်ထားခဲ့ရသမျှတို့သည် မျက်ရည်မြစ်အသွင်သို့ကူးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

‘မိုးရယ်’

ဒေါက်တာဝေယံလွန်က မချင့်မရဲလေးဖျစ်ညှစ်တိုးဖက်တာ အားပေးလိုက်သည်။

‘အစ်မကြီးအမိအရာဆိုသလို မိုးခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာအားလုံးကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် မျှဝေခံစားပေးချင်ပါတယ် သောကအစိုင်အခဲတွေကို ရင်ထဲမသိမ်းထားနဲ့ အင်မတန်လေးလံပြီး နှလုံးကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ် သိလား’

တတွတ်တွတ်နှင့် နှစ်သိမ့်မှုတွေပေးနေလိုက်တာ။ သူနှင့်မိမိ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ သူစိမ်းတွေသတ်သက်။ သို့သော် ဤလူစိမ်း၏ပန်းစွန်းထက်၌ ခေါင်းလေးမှီတင်နားခိုနေရတာကို ကပဲ ဝေဒနာ လျော့ပါးသွားသလိုလို၊ ရှေ့လျှောက်လှမ်းရမယ့် ခြေလှမ်းအတွက် အင်အားတွေရရှိလာသလို ခံစားနေရသည်။

‘ရင်ထဲက အစိုင်အခဲတွေကို ဝေသန္တရာလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုသာ မျှဝေပေးလိုက်ပါလား ကျွန်တော်ကပဲ ပုဏ္ဏားဆိုး ပုဏ္ဏားမိုက်လုပ်ပြီး အလှူခံပေးပါ့မယ်’

‘ဟွန်း ဝေသန္တရာက သူ့သွေးသားဖြစ်တဲ့ သားသမီးတွေကိုစွန့်ကြဲရတာ ဒီကသောကဆိုတဲ့အမိုက်ကိုစွန့်ကျဲရမှာ အမိုက်ကောက်နိုင်လို့လား’

‘အဟင်း ဟင်း မိုးရာ ဘာလို့ မကောက်နိုင်ရမှာလဲ မိုးလိုင်စာလေ’

ရင်ထဲကသာ ဝေဒနာလျော့ပါးသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာပဲ ကောက်ရကောက်ရ လူဆိုးပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပေးပါတယ်’

လူ့အပြောလေးနှင့်တင် မိုးမြင့်ထည် ခံစားနေရသော ဝေဒနာသည် တဒင်္ဂအတွင်း လျော့ပါးသွားလေသည်။ ထိုစဉ် အိပ်ခန်းထဲဆီမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကြောင့် မိုးမြင့်ထည်ခေါင်း ဆတ်ကနဲထောင်ကာ ဒေါက်တာဝေယံလွန်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်လေသည်။

‘ဝါ ဝါ ဝါ’

‘သား သား’ဟူသော တမ်းတသံမသဲကွဲသော်လည်း မိုးမြင့်ထည်ကတော့ ကောင်းကောင်းသိရှိနားလည်နေသည်။

ဤဇာတ်လမ်း၌ ဇာတ်ဆရာက ဖခင်ဦးဝင့်ထည်။ ဇာတ်ဆရာစေခိုင်းသည့်အတိုင်း ကရသူ ကြိုးဆွဲဆရာက မိမိ မိုးမြင့်ထည်။

ရုပ်သေးရုပ်ကလေးများကတော့...။

*

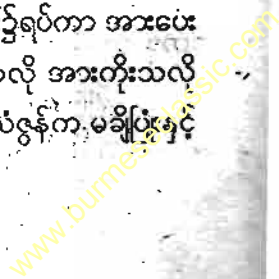
အခန်း(၂၃)

မမကြီးမတရားဘူး ဝါ... ဝါကော ပြီးတော့ သွား ဖြူ
သားလေးကောဟင်'

သည်းအူပြတ်မတတ်ငိုကြွေးနေ ရှာသော အဖြူထည်ကို
မိုးမြင့်ထည်ပွေ့ဖက်ကာချောရင်း သူပါ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရ
သည်။

'တိတ် တိတ်ပါ ညလေးရယ် မကြီးပြောပြမယ် ဒေါက်
တာ လုပ်ပါဦး ဖြူရောဂါကိုပျောက်ပြီလို့ ဆိုနိုင်မလား ဆက်မကု
ပေးတော့ဘူးလား'

မိုးမြင့်ထည် အားကိုးတကြီးနှင့် အနီး၌ရပ်ကာ အားပေး
နေသော ဒေါက်တာဝေယံဇွန်ကို ရန်တွေ့သလို အားကိုးသလို
လှိုနှင့်လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က မချီပြုံးနှင့်
ပြုံးကာ

'အနာသိနေမှတော့ ဆေးရှိရမှာပေါ့ မိုးရယ်'

'ဒါဖြင့်လည်း ကုပေးလေ'

'ကုသပေးနိုင်ပါတယ် အမှန်တရားဆိုတဲ့ဆေးကို မိုးက
ပဲ ပေးနိုင်မှာပါ'

'ရှင်'

ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပြန်ပတ်လေပြီဟု မိုးမြင့်ထည်နားလည်
လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသာ နားလည်နိုင်သောစကားများကို ကြား
မှနားမလည်သေးသူ အဖြူထည်မှာ မျက်လုံးလေး ကလည်က
လည်ဖြစ်ကာ အင်္ဂါလျှော့ပါးသွားခဲ့ပြီး

'မမကြီး'

'ဖြူ ညလေး'

'မေမေကော'

'ဆုံးသွားပြီလေ မေမေဆုံးတာမြင်ပြီး ညီမက ထအပြော
မှာလဲကျပြီး စားပွဲစွန်းနဲ့ဒေါင်းတိုက်မိပြီးမေ့ပျော့သွားတယ်'

'မေမေ မေမေ သားလေးကိုယူသွားတယ် သားလေး
ကော သားလေး'

မိုးမြင့်ထည်အတွက် ခြောက်လှန့်ခြင်းခံရသော အိပ်
မထမြင်ကွင်းကို မမြင်ချင်သော်လည်း ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ

လေတော့သည်။

'ဆေးသမားသွေးကိုမလိုချင်ဘူး သွားပစ်မယ်'

ဟုဆိုကာ ဒေါသကြီးသော မိခင်က ကလေးကိုပိုက်ပြီး
အသွား သွေးနုသားနု အဖြူထည်က ကုတင်ထက်မှ ကုန်းအထု
လိုက်၌ အလဲလဲအပြိုပြိုဖြစ်ကာ စားပွဲစွန်းနှင့်ခေါင်းဆောင်ကာ
လဲကျအသွား၊ ဒေါသနှင့် သောက၏ထိုးနှက်မှုကို ခံနေရသော
နှလုံးနှင့်သွေးကိုးဝေဒနာသည်မိခင်က လှမ်းတွေ့တော့ ရုတ်တ
ရက်ခံစားလိုက်ရမှုက အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်ထင်၊
နေရာမှရပ်ကာ ပုံ့ကနဲလဲအကျ

'မေမေ'

ညီမကိုဖေးမနေရာမှ မိခင်ဆီသို့ပြေးကာ ထူ၊ ကလေး
တို့ အန်တီစိန်က ကောက်ယူ။

'အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ'

ကလေး၏ ကျွက်ကျွက်စီအောင်အော်ဟစ်ငိုကျွေးသော
အသံ။

လောကဇရဲ့ဘုံတစ်ခုဟုပင် မိုးမြင့်ထည်မှတ်ယူလိုက်ရ

သည်။

တသွင်သွင်စီးကျလာသော မျက်ရည်စီးကြောင်းများကို

သူတ်ရင်း

'လာ ညီမလေး အိမ်ပြန်မယ်'

'မားဖီဟိုကိုပြောပြမယ်ဆို'

'ပြောခံလယ် အိမ်တွင်းရေးကိစ္စဆိုတော့ အိမ်မှာပဲပြော
ပြပါမယ် ဒေါက်တာခွင့်ပြုပါ'

ဒေါက်တာဝေဖန်နဲ့ မတတ်သာတော့။ လူမှုရေးစည်း
ကမ်းဆိုတာရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့်

'ကောင်းပြီလေ မိုးသဘောပါ ဒါပေမဲ့ မိုးကိုကားမောင်း
ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး ကျွန်တော်ပဲ ကားနဲ့ပြန်မောင်းပို့ပေးပါမယ်'

'ရပါတယ် ကိုဝေယံ ကျွန်မကို စိတ်မပူပါနဲ့ အဆိုးဆုံး
အချိန်တွေဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးမှတော့ ကျန်အဆိုးဆိုတဲ့ကာလတွေ
ဟာ ကျွန်မအတွက်အသေးအမွှားဖြစ်သွားပါပြီ ကျွန်မပဲမောင်း
သွားပါမယ်'

'ကျွန်တော်ခွင့်မပြုဘူး ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေး
မယ် မိုးကားကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်ကိုပို့ခိုင်းလိုက်
ပါမယ် လာ ဘွားရအောင် တိုးလည်း ဆရာနေရောပေါ့'

မိုးမြင့်ထည် ဘာမှမပြောသာတော့။ ဒေါက်တာဝေယံ
နဲ့လက်ထဲသို့ သားကားသေ့အိမ်လိက်ရလေသည်။ ဒေါက်တာ
ဝေယံနဲ့က ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့ပြီး

'တိုးရေးလူ့ ပြန်ကြရအောင်'

တိုးက ဘောလုံးကစားရခြင်းကို ညည်းငွေ သွားပုံရလေ
သည်။ ဒန်းလေးပေါ်၌ သူနာပြုဆရာမနှင့်အတူထိုင်ကာ ပုံပြော
ခိုင်းနေပုံရသည်။ မိုးမြင့်ထည်ရင်၌ နှင့်ကနဲဖြစ်သွားရပြန်လေ
သည်။

ကံကြမ္မာ ဟူသော အလှည့်အပြောင်းသည် ထူထောင်
ဒေါသမောဟကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲလာခြင်းလည်းပါလေ
သည်။

ထိုအထဲတွင် သားကောင်ဖြစ်သွားရရှာသော 'သမီး'ကို
မြင်လေတိုင်း သူ ရင်မှာ လှိုင်းထန်နေရသည်။

'ခွင့်လွှတ်တော့ ဖေဖေ သမီးတော့ လောကကြီးကို ရိုး
င်းပြောင့်မတ်စွာနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်တော့မယ်။ ဒီအတွက် သမီး
တစ်ခုခု ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိပါတယ် သမီး ပေးဆပ်
လိုက်ပါတော့မယ်'

ဖုလည်း ရင်တွင်းမှ ဖခင်ကိုတိုင်တည်ရင်းတောင်းပန်
ဆိုက်လေသည်။

အဖြူထည် တိုးအဝေး စေ့စေ့ကြည့်လေသည်။

'တိုး'

'မမဖြူ နေကောင်းသွားပြီလား'

သတိုးက ပြေးလာပြီး အဖြူထည်၏ရင်ခွင်သို့ တိုးဝင်
လိုက်သည်။ အဖြူထည်က သတိုးအားပွေ့အိုကာ ပါးစုံနှစ်ဘက်
ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်နှမ်းရှိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေကျဆင်းလာရာ

ဖြူကလဲတွာ ငိုနဲ့တွာ ဖြူငိုရင် တိုးငိုချင်တယ်။

တစ်ခါဟစ်ရံ လူကြီးတွေခေါ်သလို အဖြူထည်ကိုဖြူဟု
ခေါ်တတ်သော သတိုးက ငိုမဲ့မဲ့နှင့် အဖြူထည်၏မျက်ရည်များ
ကိုသုတ်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

မိုးမြင့်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ဆက်လက်ကြည့်နိုင်သော
အင်အားမရှိသဖြင့် မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ ဒေါက်တာဝေယံလွန်
က ကားတံခါးများကိုဖွင့်ပေးရင်း

'တိုးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'

'ခြောက်နှစ်ထဲမှာ'

'ဪ'

ဒေါက်တာဝေယံလွန်၏မျက်နှာ၌ ထူးခြားသောအရောင်
များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ပညာတတ် အကင်းပါးသော၊ လူဖို့
တစ်ရာတစ်ပါးနှင့် ဆက်ဆံနေရသော၊ လူနာပေါင်းစုံ ရောဂါ
အထွေထွေကိုကုသနေရသော ဆရာဝန်ကြီးအစ်ဦးပီပီ ဒေါက်
တာဝေယံလွန်သည် အဖြစ်မှန်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် ရှာဖွေတွေ့
ရှိတွက်ဆမိလိုက်ပြီဟု မိုးမြင့်သည် သဘောပေါက်လိုက်မိလေ

သည်။ မိုးမြင့်သည် ပင့်သက်ရှိက်ကာ မိမိအား မျက်လုံးအကြည့်
နှင့် မေးခွန်းထုတ်နေသော ဒေါက်တာဝေယံလွန်၏အကြည့်ကို
ရှောင်လွှဲကာ

'သွားကြရအောင် ကိုဝေယံ အားလုံးလည်းပင်ပန်းနေ
ကြပါပြီနောက်မှအေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြရအောင်ပါ'
နှစ်သိမ့်မှုတစ်ခုနှင့်အတူ မွန်းကြပ်နေမှုအတွင်းမှတ်ဒဂံ
ရှောင်ပုန်း စကားဆိုလိုက်မိလေသည်။

'မိုးသဘောပါ မိုးကြိုးဆွဲရာကရဦးမယ့် ကကြိုးရပ်တွေ
ပါပဲ'

ဟု ဒေါက်တာဝေယံလွန်က ခပ်အေးအေးပြောလိုက်လေ
တော့သည်။

*

'ဆေးသမားအရက်သမားယောင်ခြောက်ဆယ် အလုပ် မရှိအကိုင်မရှိ အနုပညာကိုခုတုံးလုပ်ပြီး အဖြူဆီမှပါသမျှရွှေငွေ တွေကိုသုံးဖြုန်းပစ်ပြီး ရစရာမရှိတော့ မယားကိုနှိပ်စက်ကာ ပစ် ထားလေသူ'

ဟု မိခင်၏စိတ်အထင်နှင့်စွပ်စွဲချက်များက မိမိကိုယ် ကို သေတွင်းထဲရောက်သွားသည်အထိ ပို့ဆောင်လိုက်ခြင်းများ လားဟု မိုးမြင့်ထည် မကြာခဏ တွေးဖူးသော်လည်း မဥပါဒ်ရဲ ပါချေ။

မိဘ၏မေတ္တာတရားကို မစော်ကားဝံ့ပါ။ သားသမီး အပေါ်ချစ်ဇောဟုန်ကြောင့် တရားလက်လွတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည့်တွက် အသက်ပါ ဆုံးပါးသွားရခြင်းဟုသာ မိုးမြင့်ထည်မှတ်ယူလိုက် သည်။

'ဖြူ ဘယ်လိုဆက်လက်နေသွားရမှာလဲ မကြီးရယ် ဖြူ ဘက်ကလည်း ခံစားပေးပါဦး မြေပါလည်း ဆုံး သားလည်းဆုံး အဖြစ်မျိုးကြုံတွေ့နေရပြီ ဝါကော ဝါကော ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့သလဲ ဝါနဲ့တွေ့ချင်တယ် ဝါတော့ ဖြူကိုအထင်လွဲတော့မှာပဲ'

မိုးမြင့်ထည် မည်ကဲ့သို့ပြောရမည်ကို မသိအောင် ဖြစ် နေသည်။ နှစ်သိမ့်မှုတွေပေးချင်သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်က ညီမခင်ပွန်းကို မမြင်ဖူး၊ သိလည်း မသိချေ။

ညီမကို ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနဲ့တွေ့ရှိကာ ဆေးခန်းသို့ပို့ ဆောင်တော့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေသောညီမကို ကျန်းမာလာ အောင်ပြုစုပြီးနောက် မိခင်အစီအစဉ်နှင့် ရန်ကုန်မြို့နှင့် မလှမ်း မကမ်းငွေသောင်ယံမြို့သို့ ခေါ် သွား၊ ထိုမှ အမျိုးမိသားစုဆရာ ဝန်နှင့်အတူ ငွေသောင်ယံမှဆရာဝန် အကူအညီပါပူးတွဲယူပြီး အဖြူထည်ရင်သွေးလေးကိုမွေးဖွားစေသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ . . .

'မမကြီးရယ် သားကို မြင်တွေ့နေရရက်နဲ့ ကိုယ့်သား လို့မပြောနိုင်တဲ့မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို မကြီးနားလည် ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး'

မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲ နင့်ကနဲဖြစ်သွားလေသည်။

မိဘအတွက်လည်း ငဲ့ရဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အတွက် လည်းကြည့်ရဲ စီးပွားလည်းရှာရနှင့် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ပျော် ရွှင်ခံစားချက်ဟုသမျှတို့ကို ဥပေက္ခာပြုကာနေထိုင်ခဲ့သူ မိမိတို့ ပြောရက်လေခြင်းဟုတွေးမိလိုက်သော်လည်း ခွင့်လွတ်လိုက်ပါ သည်။

အဖြူထည်ခံစားနေရပုံမျိုးက မဝဋ္ဋာစာရိတ်နိန်းနွဲ့ပေ ကိုး။

'ဖေဖေ့ကို နားဝင်အောင် မမကြီး ခြောင့်ဖျေဖို့ရင်

ညီမဖြစ်ချင်တာဖြစ်စေရမှာပါ'

'ဖြူဘာမှမရချင်နေပါစေ ဖြူသားလေးကို ဘဝမှန်နဲ့ ပဲကြီးမြင်းစေချင်တယ်'

'ဖြစ်ရမှာပေါ့ ညီမရယ် ဖေဖေအနေအထားကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှပြောမယ်နော် က အိပ်အိပ် ပင်ပန်းလှပြီ'

'မမကြီး ဖြူကို ဝါသုဇယ်ချင်းကိုသော်နဲ့ ဆက်သွယ်ခွင့်ပေးပါ'

'ဖုန်းနံပါတ်မှတ်မိလို့လား'

'မှတ်မိပါတယ် ဝါနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အတိတ်မေ့နေစဉ်ကာလကလွဲလို့ အားလုံးမှတ်မိပြီးသားပဲ'

ရှက်သွေးစိုကာ ချစ်စိတ်တိုနိုးကြားလာမှုကြောင့်ထင်နီစပ်စပ်နှင့် ပြုံးတုံ့ပြုံးလှယ် ဖြူမှတ်နှာလေးက လှသွေးကြွယ်လျက် ငိုသည်။ အချစ်သည် ရုပ်ခန္ဓာအလှတရားကိုပါ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မည်ဟု သူ မသိခဲ့ပါလား။

'ကိုင်း သွားအိပ်တော့နော် ညလေး တိုးကိုဘာမှမပြောနဲ့ဦး ကလေးဦးနှောက်လေးက နနယ်လွန်းတယ် အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုရဲ့ ဒဏ်ကိုခံစားရရင်'

'မမကြီးလည်း ဖြူတို့ကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေရတယ် ထင်တယ် ခုချိန်ကစပြီး စိတ်အေးလက်အေးသာ နေပါတော့

ဖြူရောဂါပျောက်ပြီပဲ ဖြူသားနဲ့ ဖြူကံကြမ္မာကို ဖြူဘာသာ ဖန်တီးနိုင်ပါပြီ'

'ဖြူ ဆန္ဒရှိတာတွေကို ဖေဖေကိုဆန် ကျင်ပြီး ချက်ချင်း အကောင်အထည်မဖော်ပါနဲ့ ငါလည်း ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး'

'စိတ်ချပါ ဖြူ ဘဝအတွေ့အကြုံအရ ဖြူရင်ဆိုင်နိုင်ပါပြီ အဖြူထည်သည် မိမိအခန်းထဲမှထွက်သွားလေသည်။

မိုးမြင့်ထည်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ၌ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်၏တိတ်ဆိတ်မှုက ပို၍ ပီပြင်လာလေသည်။ ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိသည်။

၁၈နှစ်ကျော်၁၉နှစ်အရွယ်ကတည်းက ယောက်ျားက ဝင်ငွေမရှာနိုင်သော်လည်း တတ်သမျှပညာလေးနှင့် စားဝတ်နေရေးကိုပြေလည်အောင်ဖန်တီးနိုင်ရှာသောဖြူကို အထင်မသေးခဲ့။

အင်းလေ... ဖခင်နားဝင်အောင်ပြောပြရမည်။ ခင်ပွန်းဟောင်းရဲ့အနေအထားကို စုံစမ်းပြီး ပြန်လည်ပေါင်းစည်းပေးသင့်က ပေးလိုက်တော့မည်။ 'ဝါဆိုဦး'ဟူသောအဆိုတော်တစ်ဦးကိုတော့ သူ မမြင်တွေ့ခဲ့ပါချေ။ မကြားသိခဲ့ချေ။ လှေ့လှော်ရင်း တက်ကျိုးသွားခဲ့ရသောအနုပညာရှင်တွေ တယ်လောက်များ ရှိနေပြီလဲ။

ထိုစဉ် သူ၏လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မြည်လာသည်။ ဒိုင်
ခွက်ကိုကြည့်မနေဘဲ နားထောင်လိုက်သည်။

'ဟယ်လို'

'အိပ်မရသေးဘူးမှတ်လား မိုး'

'ရှင်ကတော့'

'ကျွန်တော်လား တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယဆိုတော့ ဒီလို
ပဲ အိပ်မရတဲ့ညတွေဖြစ်သန်းခဲ့ရတာများနေပြီ'

'ရှင်အသံတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ် ရှင်သောက်ထားသလား
ညနေစာလည်း ဘာလို့လားမစားတာလဲ'

'ရသာမွန်မှာ သွားစားသောက်လိုက်တယ် မလာတာ
က အားနာလို့ မီးကိအားနာတယ်'

'ရပါတယ် ဒေါက်တာ ကျွန်မ နားလည်မှုရှိပါတယ်'

'မိုးကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ်ဗျာ'

'မိုးမြင့်ထည်ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။'

'မိုး'

'နားထောင်နေပါတယ်'

'မိုးကို ကျွန်တော်လက်ထပ်ချင်တယ်'

'ဟင်'

'မိုးမြင့်ထည်တုန်လှုပ်သွားရသည်။'

ရိပ်မိသလိုလိုရှိသော်လည်း ဤမျှမြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြား
ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

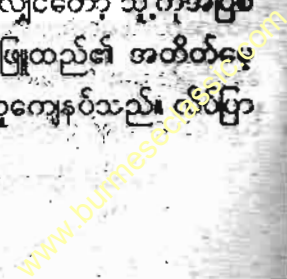
'မိုး ကျွန်တော်မိုးကိုချစ်တယ်ဗျာ အရမ်းချစ်တယ် ဘဝ
တစ်ခုလုံးပုံအပ်ပေးချင်လောက်အောင်ကိုချစ်သွားတာ'

'တော်ပါတော့ ဒေါက်တာ မူးနေရင်လည်း အေးအေး
ဆေးဆေးသာ အိပ်လိုက်ပါတော့ မူးနေတုန်းပြောတဲ့စကားကို
ကျွန်မ အသိအမှတ်မပြုနိုင်ပါဘူး'

'ဖုန်းမပိတ်လိုက်ပါနဲ့ ဦးလား မိုးရယ် မိုးနဲ့ ကျွန်တော်
ဟာဘဝတူပါ အထီးကျန်ဝေဒနာညတွေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပေါင်း
များပါပြီ ခု မိုးအသံလေးကြားနေရတာကိုပဲ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ
ပြီးပြည့်စုံလာသလိုခံစားလိုက်ရတယ် ဒါကြောင့်ပါဗျာ ဖုန်းမချ
လိုက်ပါနဲ့ ဦးနော် ပြောစရာတွေကျန်ဆေးတယ်'

'ပြောပါ'

အဖြူထည်ကို အိမ်ထောင်သည်ဟုသိလိုက်ရပြီ ဖြစ်သ
ဖြင့် မြားဦးက သူ့ထံသို့ လှည့်လာခြင်းလား။ အဖြူထည်နှင့်ပတ်
သက်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်ထားသောနီ သိလျှင်တော့ သူ့ကိုအပြစ်
ထင်မှာလား။ မည်သို့ဆိုကြပါစေ။ အဖြူထည်၏ အတိတ်ပေ
ရောဂါပျောက်ကင်းသွားခြင်းအတွက် သူ့ကျေနပ်သည်။ လိပ်ပြာ
သန့်သည်။

မိုး မိုး

ညည်းတွားသလို ခေါ်လိုက်သော ခေါက်တာဝေယံဇွန် အသံကြောင့်

'ဘာလဲ ပြောလေ အိပ်ချင်ပြီ'

မူနဲ့ သလိုများ ဖြစ်သွားပြီလားဟု တွေးလိုက်မိသော် လည်း စကားကျွဲတော့နှုတ်မရပြီ။

'မိုး အချစ်စစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမပြောင့်ဖြူးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားပါပြီ'

ရှင်

'ဟုတ်တယ် ဖြူနဲ့ ဝါတို့ ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ကျွန်တော့်ရှင် ကို တကယ်ထိရစေတယ်ဗျာ ကျွန်တော်တစ်ခုပဲသိချင်နေတယ်'

'ဘာသိချင်တာလဲ ကိုဝေယံ'

'သိပုံများစပ်စုရာကျနေမလားလို့ပါ ဒါပေမဲ့ သိသင့်သိ ထိုက်တယ်ထင်တဲ့အတွက် မေးရမှာပါ'

ဒီလောက်အထိ စကားပလ္လင်ခံနေလျှင် အဖြူထည်နှင့် ပတ်သက်နေလေမလားဟု တွေးမိလိုက်သော်လည်း ခုရှုပ်မှ

နောင်ရှင်း မေးလိုက်စမ်း၊ ဖြေသင့်လျှင် ဖြေလိုက်မည်။ မဖြေသင့် လျှင်တော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ

'မေးစရာရှိတာသာ ရဲရဲတင်းတင်းမေးလိုက်ပါ ကိုဝေယံ'

'ဪ တိုးကိစ္စပါ'

ရှင်

'သတိုးဟာ ဖြူနဲ့ ဝါရဲ့ သားများဖြစ်နေမလားလို့ပါ'

'ဟို ဟို'

မိုးမြင့်ထည်ထစ်ငေါ့သွားသည်။ ခက်နေပြီ။ ခေါက်တာ ဝေယံဇွန်နှင့်သူသည် ဘယ်လိုရေစက်မှန်းမသိ။ စိတ်ချင်းဆက် သွယ်နေသလိုပင်။ ခေါက်တာမေးမှာကိုကြိုသိနေသဖြင့် 'ရှောင် ထွက်ခဲ့သောမေးခွန်းကိုမှ ခေါက်တာက နေ့မကူးခင်မေးလေပြီ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့ အချိန်မရလိုက်။

'မိုးကျွန်တော် အခုဘယ်ရောက်နေတယ်ထင်သလဲ'

မေးခွန်းကိုဆက်မမေးဘဲ နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုလွှဲ ပြောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

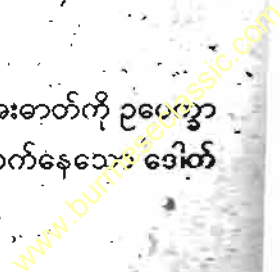
ရှင်

'မိုးအိပ်ခန်းကနေ ခြံဝကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပါလားဗျာ' မိုးမြင့်ထည် ပြုတင်းပေါက်မှခန်းစည်းတို့လှုပ်ကာ ကြည့်

လိုက်လေသည်။

'ဟင် ရှင်'

ညအချိန်တောင်ပေါ်ဒေသအအေးဓာတ်ကို ဥပေက္ခာ ပြုလျက် ကားကိုမိုရပ်ကာ သူ့ထံသို့ ဖုန်းဆက်နေသော ခေါက်

တာဝေယံဇွန်ကို ဂမ္ဘေရူးထိုးနိုင်နေသောလူပျိုပေါက်လေးအလား
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘မိုးရာ ကျွန်တော်ဆောက်တည်ရာမရခံစားနေရလို့ပါ
ဗျာ မိုးအိမ်ထဲ ခဏကလေးနားခိုပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်
သောက်ပါရစေလားဗျာ’

သူ့အသံလေးက တိုးတိုးရုရှလေးနှင့် လူနာအမဲခြောက်
တောင်းသည့်ပမာပင်။

စကားတွေက တောင်စဉ်မရ။

မေးခွန်းတွေကိုလည်း ဆက်မမေး။

မိုးမြင့်ထည် အကြံအိုက်နေပြီ။

‘ကိုဝေယံ’

‘ပြောလေ’

‘ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် အိမ်မှာဖေဖေမရှိဘူး အား
လုံးလည်းအိပ်ကုန်ကြပြန်ပါတော့ရှင်’

‘မိုးရယ် ကျွန်တော့်အပေါ် ဒီလောက်အထိ ရက်စက်
နိုင်သလားဗျာ’

‘ဒုက္ခဒါပဲ ကိုဝေယံသိချင်တာကို ကျွန်မဖြေပေးပါမယ်
အိမ်ပြန်တော့နော် အပြင်မှာလည်းသိပ်အေးတယ်’

မူးနေပုံရသောလူ့ကို ညကြီးသန်းခေါင် တွေ့ရုံသော

သတ္တိ သူ့မှာ မရှိပြီမို့ ဒေါက်တာဝေယံဇွန်ကိုသာ ချောမော့၍
ပြောလိုက်သည်။

‘မိုးရက်စက်ရင်လည်း ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်အိပ်လိုက်တော့
မယ်’

‘အို ရှင် ကျွန်မကိုစိတ်ရှုပ်အောင်မလုပ်နဲ့နော်’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒလေးကို ဖြည့်ပေးလေဗျာ’

‘မဖြည့်ဘူး ရှင်ဘာသာသေသေရှင်ရှင် ကျွန်မနဲ့ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး ဒါပဲ’

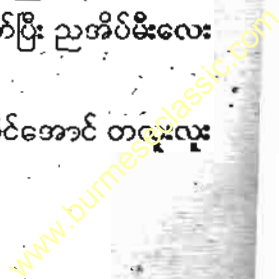
မိုးမြင့်ထည်ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ တယ်လီဖုန်းစက်ကို
ပိတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ပြုတင်းပေါက်မှ လိုက်ကာကိုလည်း
အပြည့်ချလိုက်လေသည်။

မှတ်ထား။

နုလုံးသားအလိုကိုလိုက်မည့်မိန်းမထဲ မိုးမြင့်ထည်မပါ
ဘူးဆိုတာ သိထားလိုက်ပေတော့ ဒေါက်တာကြီးရေ။ တစ်ဆက်
တည်း မိုးမြင့်ထည်မီးခလုတ်ကိုပါ ပိတ်လိုက်ပြီး ညအိပ်မီးလေး
ကိုပြောင်းဖွင့်လိုက်သည်။

အိပ်ယာထဲသို့ရောက်သွားသည့်တိုင်အောင် တလူးလူး
တလွန်လွန်နှင့်အိပ်မပျော်။

ခြံဝသို့ချောင်းကြည့်ချင်သောစိတ်ကို မနည်းချိုးနှိမ်ထားလိုက်ရသည်။

အဆိုးဆုံးသောမိသားစုခုကျမီးပင်လယ်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီးမှတော့ နှလုံးသားနှင့်ယှဉ်လာသောလှုပ်ခတ်မှုလေးလောက်တော့ အပရိကပါလေဟု။

သို့သော် နံနက် လင်းကြက်တွန်တော့မှ မျက်ခွံတံခါးလေးများက လေးလံကာ ပိတ်သွားလေတော့သည်။

*

အခန်း(၂၅)

'ဇာဒိပျိုလ်ဆီးပိုးထိုးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ မိုးရေ'

'ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီစိန်'

အိပ်ယာဝင်နောက်ကျတော့ အိပ်ယာထလည်း နောက်ကျခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတည်း ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးထွက်လာချိန်တွင် ဘုရားဆွမ်းတော်ဘန်းစွန့်ယူကာ ဘုရားခန်းမှထွက်လာသောအန်တီစိန်နှင့်တိုးလေရာ အန်တီစိန်က ဆီမန်းမန်းသလိုရေရွတ်ပြီးပြောလိုက်လေသည်။

မိုးမြင့်ထည် နားမလည်သဖြင့် မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်ရသည်။ အန်တီစိန်က

'ဒေါက်တာလေ'

မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲထိတ်သွားသည်။ ညက သူ့ခါဥယျော့စိမ်းက ပြင်းများပြင်းထန်သွားသလား။

www.burmeseclassic.com

'ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီစိန်'

'မီးလင်းတော့ အန်တီစိန် သောက်တော်ရေစွန့်တော့

ခြင်ရုံမှာ သူ့ကားလွမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်'

ဘုရားရေ အဲဒီအချိန်ထိတောင် ဇွဲကောင်းရသလားဟု
ရင်ထဲ၌အပြစ်တင်မိလေသည်။

'အဲဒါနဲ့ ဘာများဖြစ်သလဲလို့သွားကြည့်တော့ ညည်း
ရင်း အိပ်ပျော်နေတယ် ကိုယ်ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီးတုန်နေတာပဲ'

'မာင် ခုကော'

စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့်အတူ မိမိပယျောဂမကင်းသလို ခံစား
လိုက်ရတော့ စိတ်မကောင်းချင်။

ခင်းကိုကလည်း တစုတ်ထိုးနိုင်တာပါ။ သူ့ကိုယ်သူများ
လူပျိုပေါက်ကလေးကျနေတာ။ တကယ့် လူဆိုး။

'အဖြူကလည်း နီးလာတော့ ဖြူပဲ နှိုးပြီး ဒေါက်တာကို
အိမ်သွားပြန်ပို့လိုက်တယ်'

'ဟင် တစ်ယောက်တည်းလား'

'သင်းသင်းပါသွားတယ်'

ထိုအခါမှပင်သက်ရှိက်လိုက်မိလေသည်။

'ကြာပြီလား'

'ပြန်တောင်လာပြီ တိုးကိုကျောင်းသွားပို့တယ်'

'အတော်ပဲ အန်တီစိန် ကျွန်မမှာ ပြောစရာစကားတော့
ရှိနေတယ်'

'မနက်စာ စားရင်း ပြောလေ ကိုးနာရီတောင် ထိုးတော့
မှာပဲ'

'မိညိုတို့ကြားသွားလိမ့်မယ်'

'ဈေးလွတ်ထားတယ်'

'ဪ ခါဖြင့်လည်း စားမယ်လေ'

မိုးမြင့်ထည်၏ ဒေါင်းတိမောင်းဟံနှင့် မာကြောကြော
သဏ္ဍာန်များသည် မြေလျှောသွားစပြုလေသည်။ အားမာန်တင်း

ကာ ငါမရှိလျှင် ငါ့မိသားစုတစ်ခုလုံးအတွက် မဖြစ်ဘူး ဟူသော
ခံယူချက်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ရွေ့လျောလာလေသည်။

ထမင်းစားခန်း၌ ပြင်ထားပေးသောခြီးရည်ကိုစားရင်း

'ဖြူ အတိတ်ကို သတိပြန်ရသွားပြီ'

'ဟင် ဘယ်လို ဘယ်လို'

မနေ့ကအဖြစ်အပျက်များကိုပြောပြလိုက်သည်။

'ဪ ခါကြောင့် ဒီမနက် တိုးအပေါ်ဆက်ဆံပုံက ထူး

ခြားနေတာကိုး'

'ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲ'

'သား သားနဲ့ပါးစပ်ကကို မချဘူး'

မိုးမြင့်ထည် ယင့်သက်မောက်ကိုရှိုက်သွင်းလိုက်မိလေ၏။

'ဖေဖေအတွက်ပဲ စိုးရိမ်တာပါ'

'အဖြူကကော သူ့ကောင်လေးအတွက်..'

'တမ်းတတာပေါ့ ပြန်ဆက်သွယ်မယ်ပြောတာပဲ'

အင်း ဒုက္ခ ဒုက္ခ အသက်တစ်ရာ မနေရ အမှုတစ်ရာ

တွေ့ရတယ် လူဆိုတာ သူ့ကံကြမ္မာလမ်းကြောင်းနဲ့ သူ ပါလာ ပြီးသားပဲလေ'

'ကျွန်မတော့ ဘာမှပြောနိုင်တဲ့အင်အားကို မရှိတော့ပါ ဘူး။ စိုးရိမ်တာ ဖေဖေအတွက်ပဲ။ ဖေဖေဟာ မေမေလို ကောက် ကန်ဖြစ်သွားမှာစိုးရိမ်လို့ ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား နေတာ'

'ပြောတော့ ပြောရမှာပဲ ဆရာလည်း တရားရှိလာပါပြီ အရင်ကလိုမှမဟုတ်တော့တာ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးကိုလက် ခံလာတယ် ဆိုကတည်းက စိတ်ပြောင်းလဲလာလို့ပဲ မျှော်လင့် ချက်တွေရှိပါတယ် လောက်ကြီးက ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာ ကိုပဲ ဦးစားပေးသင့်ပါတယ် သူ့မိဘနဲ့ သူ့ သားသမီးပဲ ကောင်းပါ တယ်'

အန်တီစိန်က နားလည်မှုအပြည့်ရှိသဖြင့် မိုးမြင့်ထည် လည်း အစစအရာရာ တိုင်မင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်အနေနှင့် အား

ကိုးစားထားပြုရလေသည်။

'ဪ ခေါက်တော့အခြေအနေကကော'

'ဖြူပြောတာက ဆေးရုံက တာဝန်ကျဆရာဝန်ဆိုတိုပါ တစ်ပါတည်း ဝင်ပြောခဲ့လိုက်တယ် အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ ဆရာမ ရောက်လာတာနဲ့ သူ့ပြန်လာခဲ့တယ်'

'ဒီလိုဆို စွပ်ပြုတ်လေးဖြစ်ဖြစ် ဆန်ပြုတ်လေးဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပေးလိုက်ပါ အန်တီစိန်'

'ပြောတာတောင် နောက်ကျနေပြီ။ ကျုပ်က လုပ်ပေး ထားပြီးသား မမိုးသွားရင် တစ်ပါတည်း ယူသွားလိုက်ပါလား'

မိုးမြင့်ထည် ကော်ဖီသောက်ရင်းပင် သီးချင်သလိုဖြစ် သွားလေသည်။

ကျားရဲတွင်းဆင်းခိုင်းပြန်ပြီလား အန်တီစိန်ရယ်။ လက် ရဲလက်ရဲနှင့် ဒင်း ဘယ်လောက်ကဲနေသလဲဆိုတာသိရင် ဟွန်း.. အပျိုကြီးအန်တီစိန် ဖျားသွားလောက်သည်။

'ယူသွားမယ်မှတ်လား သတင်းလည်း သွားမေးလိုက်မှ ကောင်းမှာ'

ဟုတ်ကဲ့ ခါဖြင့်ထည့်လိုက်လေ အန်တီစိန်'

'ဪ.. ခေါက်တော့ကို သူ့ကားနဲ့ ပြန်လိုက်ပို့ပေးပြီး အပြန် ခေါက်တော့ဆိုင်ကယ်နဲ့ မောင်းပြန်လာတယ်'

'အဲဒါဆို ကျွန်မ ဒေါက်တာဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ သွားလိုက်မယ် ဖြူပြန်လာရင် ဒေါက်တာအိမ်လိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်မကို ပွဲရုံလိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြောလိုက်တော့ အန်တီစိန် ဒါမှပဲ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ကားနဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေ လူးလာခေါက်တုန့်နေတဲ့ကိစ္စ ပြတ်သွားတော့မှာ'

ပြောပြောဆိုဆို မိုးမြင့်သည် ပွဲရုံသို့ယူသွားရမည့်စာရင်း ဇယားနှင့်ပစ္စည်းများကိုစစ်ဆေးကာ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ အန်တီစိန်က အပူခံတစ်လုံးချိုင်လေးနှင့် စွပ်ပြုတ်ကိုထည့်ပြီးယူလာပေးသည်။

'ဖြူပြန်လာရင်ဆက်ဆက်လွတ်လိုက်နော် အန်တီစိန်' 'အေးပါ'

အဖြူထည်အား စောင့်မနေတော့ဘဲ သူ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ပြောစရာစကားတွေရှိပါတယ် မေးစရာမေးခွန်းတွေရှိနေပါတယ်ဆိုသော ဒေါက်တာဝေယံဖွန်၏စကားကိုလည်း မကြားလိုပြီ။ မေးလာမည့်မေးခွန်းများကိုလည်း ဖြေပုံလိမ့်မည်မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကံကြမ္မာ၏ဒဏ်ခတ်မှု အလှည့်အပြောင်းများကို ရင်ဆိုင်ရန် မိုးမြင့်ထည်တွန့် ဆုတ်တွန့် ဆုတ်ဖြစ်နေမှုတို့သည် ဒေါက်တာဝေယံဖွန်၏အိမ်ဝသို့ ဝင်သည်နှင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်လေသည်။

လောကဓံကိုကြုံကြုံခိုင်ကာရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အပျိုကြီး မိုးမြင့်သည် ခုမှဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပမာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မဝံ့မရဲလေးနှင့် စိတ်ကစားနေ၍မဖြစ်။ အချစ် ဆိုတာကြီးက အချိန်တန်လာလျှင် သံကွန်ချာခုနစ်ထပ်ထဲမှာပဲ ပုန်းအောင်းနေပါစေ တွေ့ဆုံရမည်သာဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြိုတင်ကြောက်လန့်နေ၍မရ။

တိတ်ဆိတ်နေသောဒေါက်တာဝေယံဖွန်အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရင်း လုပ်ချောင်းသံပေးလိုက်လေသည်။

'အဟမ်း ဟမ်း'

ထွက်လာမည့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိပါလား။

မိုးမြင့်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် အိမ်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂၆)

အဟမ်း ဟမ်း

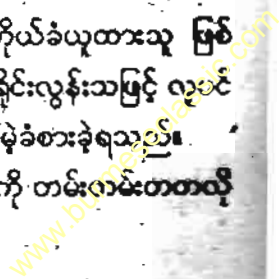
ချောင်းဟန်သံကို သူကြားလိုက်ရသည်။ ထကြည့်စရာ မလိုဘဲနှင့် သူ့အာရုံထဲက အလိုလိုသိနေလေသည်။

မိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒါကလည်း ဘမ်းတမ်းတတ လာစေချင်လွန်းသူကို စွဲလမ်းသည့်အစွဲအလမ်း၏စေစားရာပဲဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်က အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ မနေ့ကအဖြစ်အပျက်တို့သည် ဘယ်လောက်ပင် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မာပါသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ခံယူထားသူ ဖြစ်လင့်ကစား နှလုံးသားကိုထိမှန်မှုက နက်ရှိုင်းလွန်းသဖြင့် လူ့မင်ယိမ်းယိုင်သွားရသည်။ ဆောက်တည်ရာမဲ့ခံစားခဲ့ရသည်။

ထိုအခါ နားခိုစရာရင်ခွင်တစ်ခုကို တမ်းလမ်းတတလို

လားမိသဖြင့် ဖြေရာရှာ အရက် အလွန်အကျွံသောက်မိသည်။

မရ။

နောက်ဆုံး လိုလားတမ်းတနေသည့်ရင်ခွင်ရှိရာသို့ သွားကာ နားခိုခွင့်တောင်းဆိုကြည့်သည်။ မရ။

အဆုံးတော့ မင်းကုသထုံးနှလုံးမူကာ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့်မာနမင်းသမီးခြံရှေ့၌စောင့်ဆိုင်းရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ယခုတော့ မာနမင်းသမီး လှမ်းကြာချီလာလေပြီ။

ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ။

မိန်းမသားများ၏ နှလုံးအိမ်ထဲ၌ ယောက်ျားများထက် ပိုသော အကြင်နာသန္ဓေလေးတစ်ခုပါလာသည်ဟု သူယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ ဒေါက်တာ ကိုဝေယံ

ကိုဝေယံ ခေါ်လိုက် ဒေါက်တာ ခေါ်လိုက်နှင့် သူ့အား အလေးမထား။ ခေါ်ချင်သလိုခေါ်နေသောမိုးကို သူ ပညာပေးချင်သည်။

ဒေါက်တာ အိပ်နေသလား

အိပ်ခန်းဝမှအသံဖြစ်သည်။

သူ ဉာဏ်များရတော့မည်။ အိပ်နေသည်ဆိုလျှင် ပြန်လှည့်သွားနိုင်သည်။

မိန်းမသားတို့၏အကြင်နာသန္ဓေကို ထပ်ဆင့်တူးဖော်လိုက်မှဖြစ်မည်။

အင်း ဟင်း ဟင်း

ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ပြုလိုက်သည်။ စိတ်ထဲ ကြိတ်ရယ်ချင်သွားသည်။ လူနာတွေသည် ဗူးအတွက် ပြယုဂ်ကောင်းဖြစ်၏။ လူနာဟန်နှင့်ညည်းညူပြုလိုက်တော့ မိုး၏သံမကီရည့်စိမ့်နှလုံးသားထဲမှ အကြင်နာညောင့်ကလေး ခေါင်းပြုထလာသည်ထင်။ မိုး၏ခြေသံသဲ့သဲ့က သူ့အပါးသို့နီးကပ်လာလေပြီ။

အဟင်း ဟင်း ဟင်း မိုး မိုးရယ် ရက်စက်လိုက်တာ မူယာမာယာတွေပိုပြုလိုက်သည်။

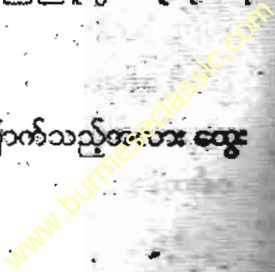
ကိုဝေယံ

အယျိုကညာနဲ့လား တာလား မသိ။ ရေမွှေးနံ့လည်း မဟုတ်သော သင်းရနံ့တစ်မျိုးကိုရှူရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

နောက် . . . သူ့နှဖူးပေါ်သို့ နုထွေးညှပ်သက်သော လက်ချောင်းကလေးများ၏အထိအတွေ့ကို ကြည်နူးစွာခံယူလိုက်ရသည့် တဒင်္ဂ။

ဟိတ် ဘယ်ပြေးမလဲ

မိုးကို လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးကြောက်သည့်အလား တွေးပိုက်ထားလိုက်လေသည်။

'အို အို ရှင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ လွတ်လွတ် ကျွန်မကို
ဘယ်လိုအစားအောက်မေ့လို့လဲ လွတ်နော်'

မိုးက အတင်းရုန်းကန်တော့

'ချစ်လို့ပါမိုးရယ် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်နေလွန်း
လို့ပါ'

'မဆိုင်ဘူး လွတ်လွတ်'

မိုးက အတင်းကန်ကြောက်ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ချစ်
ရသူ အရှက်သိပ်သည်းမှုကို ဝံ့ညာကာ တွန်းတွန်းထိုးထိုးကြားက
အနမ်းတစ်ပွင့်ခြွေပြီးနောက် လွတ်ပေးလိုက်မိသည်။

သားရဲတွင်းမှလွတ်ထွက်သွားသောကားသစ်ပျိုက အေး
အေးသက်သာထွက်မသွားဘဲ ကျားနာခဲခဲကာ

'စေတနာကို စော်ကားဦး'

ဖြန်းကန်မြည်သံနှင့်အတူ သူ့မျက်နှာ လည်ထွက်သွား
ရသည်။

'ဟာ'

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မိဘကပင် မရိုက်ဖူးသော ပါး
ပြင်ကို ချစ်မိနေသူက ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ်ရိုက်ချလိုက်ပြန်တော့
ကုရုကာဒေါသချစ်ဇောအဟုန်က ကြွလာတော့ ကုတင်ပေါ်မှ
ဝုန်းကန်ဆင်းကာ အိပ်ခန်းထဲမှပြေးထွက်လုလုဖြစ်နေသောမိုးကို

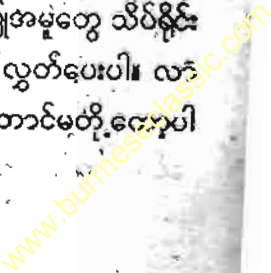
မညာမတာရစ်ပတ်သိုင်းဖက်ချုပ်နှောင်ပြီး မွတ်သိပ်သောအနင်း
မှန်တိုင်းများတိုက်ခတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရုန်းရင်းကန်ရင်းမှအတွေ့
ထူးသော အနမ်းရူးများကြောင့် တာဒဂ်ငြိမ်သက်သွားသော ချစ်
သူကို နောက်ဆုံး အကြင်နာအနမ်းရှည်ပေးအပြီး၌ လွတ်ပေး
လိုက်လေသည်။

'ရှင် ရှင်'

တွက်တွတ်နီသော မျက်နှာနှင့် မျက်ရည်သီသီစေ့နေ
သော မျက်လုံးစိမ်းနှင့်သူ့အား ကြည့်ကာ စုတူတူနှုတ်ခမ်းလေး
က ဆတ်ဆတ်တုန်ခါပြီး ရန်တွေ့မယောင်ယောင် အသံလေးက
မပီပိုးတဝါး ထွက်ပြီးနောက် ဆက်လက်အသံမထွက်တော့ဘဲ
ပြေးထွက်သွားလေသည်။ သူလည်း ရင်ခွန်လှိုက်မောနေသော
စိတ်ရိုင်းကို ချွန်းအုပ်ပြီး နောက်မှလိုက်ထွက်ခဲ့သည်။

ပေါ်တီကိုအောက်ရပ်ကာ ဘယ်ကဲ့သို့ သွားရမည်မှန်း
မသိသော မြတ်နိုးရသူလေးကိုကြည့်ကာ အကြင်နာပွားလိုက်မိ
သည်။

'မိုးရယ် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုအပြုအမူတွေ သိပ်ခိုင်း
သွားလယ် ချစ်လွန်းလို့ မှားမိတဲ့အမှားကိုခွင့်လွတ်ပေးပါ။ လာ
ထိုင်ပါ ကို ခုချိန်ကစပြီး မိုးကို လက်ဖျားနဲ့ တောင်မတို့ ကော့ပါ
ဘူး'

မိုးကလည်မကြည့်သေး။ အချိုစင်တစ်ယောက်အနေနှင့် အတွေ့ကြုံထူးသည့် အနမ်းမှန်တိုင်းဖြစ်ရပ်အတွက်တော့ ချစ်အားကြောက်အားပိုကာ ရင်ခုန်သံရိုင်းကို ငြိမ်းသတ်နေပုံရလေသည်။

'မိုး'

နောက်ပါးမှ ကပ်ကာ ထပ်ဆင့်ခေါ်လိုက်တော့ ကျောပြင်လေး ဆတ်ကနဲတွန့်သွားပြီး သူ့အား အလန်တကြားလှည့်ကြည့်လိုက်သည့်ဟန်မှာ သမင်ပျိုမလေး၏ကြောက်လန့်မှုမျိုး။

'မိုးရယ်'

ကရုဏာပိုကာ ညည်းတွားလိုက်မိသည်။

'ကိုက ကျားရဲမဟုတ်ပါဘူးကွာ လာ ထိုင်ပါ အေးအေး'

ဆေးဆေးပြောပြစရာရှိလိုပါ'

'ရှင် ကတိပေးမှာလား'

'ဘာကတိယ်'

'ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတိုပါဘူး ဆိုတဲ့တတိ'

လေ'

'အကင်း ဟင်း'

သူရယ်ချင်သွားသည်။ ထိန်းထားသည့်ကြားက ရယ်သံ

ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်သွားရသည်။

'ဘာရယ်တာလဲ'

ရှက်မျက်နှာရဲက အလှကိုပိုမိုဆင့်စေသော မိန်းမချောမိန်းမလှအား ပိုင်ဆိုင်ဖို့ သူ့ကြိုးစားရတော့မည်။

'အခု အချိန်ပိုင်းအတွက်တော့ အာမခံထားလေ'

မိုးက အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ သူ့အား မျက်လုံးစိမ်းနှင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

'ရှင်ကတော့လေ ဒီမှာပဲထိုင်မယ် မြောစရာရှိပြော ညလေးကိုစောင့်နေတာ သူလာရင် ပွဲရုံသွားမယ် ရှင့်အတွက် စွပ်ပြုတ် အန်တီစိန်ချက်ပေးလိုက်တယ် ဝူတုန်း သောက်လိုက်ဦး'

'မိုးထည့်ပေးမှ'

'သေလိုက်ပါလား ဟုတ်တယ် သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ'

အံ့ချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အတွေ့အကြုံစိမ်းနေပုံရသောမိုးကို မြတ်နိုးစွာငေးကြည့်နေမိတော့ မိုးကရှက်မျက်စောင်းဝင့်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

မိုးက လှေကား အတက်အဆင်းရှိ လက်တန်းပြုထားသောအုတ်ခုံတွင်ထိုင်လိုက်တော့ သူလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ အုတ်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။ ရှက်မျက်နှာရဲကို သွေးလျက်က

'ဘာပြောမှာလဲ ပြောစရာရှိတာကို မြန်မြန်ပြော အဖြူ
ရောက်လာတော့မယ်'

'သတိုးဟာ အဖြူသားမှတ်လား'

'မဖြေချင်ဘူး ကျွန်မကို ဒီမေးခွန်းကလွဲလို့ အခြားမေး
ခွန်းတွေမေးပါ'

သူ ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။ သူ့အဖော်
သည် စောန် မုချမလွဲမသွေမှန်ရလေမည်ဟု သူယုံကြည်လိုက်
မိသည်။

'မိုး အဲဒါကိုဖြေရင် မိုးတို့အတွက် အရေးကြီးဆုံးသော
စကားတွေအကြောင်းအရာတွေထပ်ကြားရလိမ့်မယ် မှန်မှန်ဖြေ
ပေးပါ မိုးရယ် ကိုတို့မိသားစုအတွက် အရမ်းကိုအရေးကြီးလို့ပါ
'ဟင်'

မိုးက အံ့အားသင့်သောမျက်လုံးများနှင့်သူ့အားစူးစမ်း
လာသည်။

'တိုးဟာ ဝါနဲဖြူရဲ့သားမဟုတ်ဘူး'

'အင်း'

'တာ တကယ်'

သူခနဲထလိုက်လေသည်။

သူတို့မိသားစု၏အိမ်မက်ဆိုးမှန်းထလာလေပြီ။

'ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲဗျာ'

ယူကျွန်းမရသလိုလည်း ညည်းတွားကာ မေးခွန်းဆက်
မေးလိုက်သည်။

'အမှန်တရားတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ဖို့ကြိုးစားတာ တိုးနဲဖြူ
အပေါ် ရက်စက်လွန်းရာမကျလွန်းဘူးလား'

'မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူထားပြီး လုပ်မကျွေးချင်ဘဲ
ကိုယ့်အတ္တကိုသာရှေ့တန်းတင်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ရဲ့ရင်သွေးဆိုတာကို ကျွန်မတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ဖျောက်ဖျက်
ပစ်လိုက်တဲ့သဘောပါပဲ'

ကိုယ့်အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်တတ်တဲ့ ယောက်ျား တဲ့
လား။ စွဲချက်က ပြင်းထန်လှချည့်လား။ သူ့ဖွင့်ပြောရတော့မည့်
စကားအတွက် နှုတ်က လေးလံသွားလေသည်။

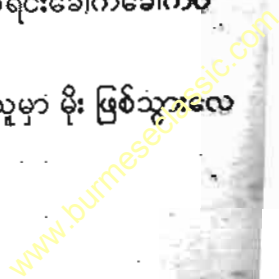
'ပြောလေ ရှင်ပြောမယ်ဆိုတဲ့စကား'

သူပုင့်သက်ရှိက်လိုက်ပြီးမှ

'ဝါဆိုဦးဆိုတာ ကျွန်တော့်ညီအရင်းခေါက်ခေါက်ပဲ'

'ရှင်'

ဒီတစ်ချီတွင် ဝန်းကနဲထလိုက်သူမှာ မိုး ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

'ဟုတ်တယ် တိုးက သူ့တူတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝါဆိုဦးဟာ သူ့ညီအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေလို့တဲ့လေ'

မိုးမြင့်သည် ဒေါက်တာဝေယံဝွန်ကို မကျေနပ်သမျှတို့ သည် မိတ်ဆက်စေလွှတ်ပေးသူနဲ့ အပေါ်သို့သာ ပုံအောချလိုက် လေတော့သည်။

'ဟင် ဒါ ဒါဖြင့် ဝါဆိုဦးဆိုတဲ့လူကကော'

'သေသွားပြီတဲ့' (၇)

နုလဟန့်ဇာတ်

'မဗျာနဲ့ သူတို့လည်း သတင်းရလို့ ဝါဆိုဦးကိုလိုက်ရှာ တော့ အိမ်ထဲမှာအဖျားအဖျားပြီး ခုခိုနေနေတဲ့သူ့ညီကို သွား ဖိနှိပ်လို့ ဆေးရုံစောင့်တော့ ငှက်ဖျားပိုးဦးနှောက်ထဲရောက်နေတာ အချိန်လွန်သွားလို့ ဆုံးသွားရှာတယ်တဲ့လေ'

'ဖြစ်ရလေဗျာ သူတို့ဆက်ကလေးနား နာစရာပါပဲလေ'

ထိုအခါ နှစ်ဘေးပွဲပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ ဖေဖေတို့ ငါဘယ် လိုပြောရမှန်းမသိအောင်ဘဲ နှစ်ဆရာတို့က ဖေဖေကျန်းမာ နေအတွက် သူ့ထာဝန်ယူပြီးပွင့်ပြောပေးပါမယ်တဲ့'

ထိုအခါ 'အစ်ကိုက ဘာဖြစ်လို့ တိုးကိုရိုခင်ရတာလဲ'

'ဝါဆိုဦးရဲ့သားဟာ ဝါဆိုဦးရဲ့ဆားပဲ ဖြစ်ရမယ်တဲ့ တိုး

အောက တိုးအေးနေရာပဲ ရှိရမယ်တဲ့လေ'

'အင်း ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ် အစ်ကို့ကို ဥမကဲ့သိုက်မပျက်ဖြစ်အောင် မမဖြူနဲ့သာ ယေးစား လိုက်ပေါ့'

'အင်း ကြိုက်ကြရင်ခဲတော့ တာပြောစရာလို့သလဲ'

ပြောရင်း မိုးမြင့်သည်ရင်ထဲ၌လေးလံလာသည်။ ဒေါက် တာဝေယံဝွန် မိမိအား ချစ်ရေးဆိုတာသည့်ကို စွဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟမတိုင်ပင်ရဲ။ သပွတ်အူပမာရှုပ်ထွေးနေသောမိသားစုနှစ်စု အရေးကို မသေးလှချေ။

သတင်းရ၍ ဝါဆိုဦးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့၌ ဇနီးမယား၏ စွန့်ပစ်ထားမှုနှင့် ငှက်ဖျားရောဂါပိုးစာ ဦးနှောက်ထဲ ရောက်ကာ သတိလစ်နေသောဝါဆိုဦးကို ရင်နှင့်စဖွယ်တွေ့မြင်လိုက်ရသည် တဲ့။

ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သော အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေ နှင့် ဝါဆိုဦးကို အရေးပေါ် ငှာနသို့အချိန်မီပို့၍ ကုသသော်လည်း ဂယောင်ခြောက်ခြားတွေပြောရင်း ဆုံးပါးသွားခဲ့လေသည်။

မိဘနှစ်ပါးမှာလည်း သားစိတ်ဖြင့် အတော်ကို ကုသလှ ခဲ့ရသော်လည်း ယနေ့ထက်ထိ ကျန်းမာရေးအခြေအနေသာ သိပ် ကောင်းမလာသေးဘူးတဲ့။

'ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်'

နီက ခြောလိုက်တော့မှ မိုးမြင့်သည် အားတက်သွားရသည်။

'အေး ကောင်းတယ် ဒေါက်တာမိဘတွေလည်း ရောက်လာတော့မယ် သူ့မြေးဟာ သူတို့အတွက် ဖြေဆေးတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ နင့်ဒေါက်တာက ခန့်မှန်းတယ်လေ'

'အင်းပါ မမရယ် ရှင်လည်း လျှောက်သာစေ ပျားလည်း လျှောက်သာစေသဘောမျိုးဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ပြောသလိုသာ ဒေါက်တာနဲ့ မမဖြူကိုပေးစားလိုက်ရင် ဖွဲသိမ်းပြီ'

ရင်မှာ နာကျင်ထိရသွားသော်လည်း နီအကြံဉာဏ်ကလည်း ကောင်းနေလေသည်။

အန်တီစိန်ကလည်း ထိုကဲ့သို့အကြံမျိုး ပေးလေသည်။

အဖြူသည်မှာ ဝါဆိုဦးဆုံးသွားကြောင်း ကြားသိလိုက်ရချိန်မှစ၍ မျက်ရည်မစဲ သဲသဲမဲမဲပွဲဆင်နေရာမှ မောဟိုက်ပြီး အိပ်မောကျသွားလေသည်။

'မမကြီး'

'ပြော'

'ကျွန်တော်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ဖေဖေက ဘယ်တော့ပြန်ရောက်မှာလဲ'

'ဖုန်းနဲ့ခါ'

'အစ်ကိုမိဘတွေ ကကော ဘယ်တော့လာမှာလဲ'

'လေယာဉ်လက်မှတ်ရတာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်လာမှာတဲ့'

'အင်း မေတ္တာကြွေးစစ်ခင်းပွဲတစ်ပွဲကို ပါဝင်ဆင်နွှဲလိုက်

ကြရဦးမှာပေါ့ ဒါပဲနော် ဘာမှာဦးမလဲ စားစရာကော ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ တိုးအတွက်တော့ ကစားစရာတွေဝယ်ထားတယ်'

'ဘာမှ မလိုဘူး လူသာ အမြန်ရောက်အောင်လာခို'

'ဟုတ်ကဲ့ ထူးခြားရင် ထပ်ဆက်လေ'

'အေး အေး'

ဖုန်းချလိုက်ရင်း သက်ပြင်းမောကိုချလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် အဖြူသည်နှင့်တိုးဝင့်ထည်အခန်းသို့ အသာဝင်လိုက်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ဖက်လျက်သားကလေးအိပ်ပျော်နေလေသည်။ အဖြူသည်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ခိုးအစ်ကာ နီရဲနေလေသည်။

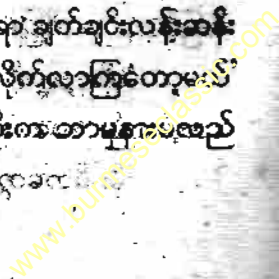
'တိုး'ဟူသော ထွက်ပေါက်တစ်ခုသာ မရှိပါက အဖြူထည့်ဘဝသည် ရူးသွပ်သွားကောင်းသွားနိုင်ပေသည်။

ဪ... လူ့ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘယ်သူမှကြိုတင်မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပါလားဟု မိုးမြင့်ထည်သဘော ပေါက်သည်ထက်စေ့လာလေသည်။

'မမိုး'

ရှင်... ဒေါ်စိန်ရောက်လာသည်။
 'အောက်မှာ ဒေါက်တာရောက်နေတယ်'
 'ဟင်'
 ဒေါက်တာ ဟူ၍ အသံကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်
 လုံး ထူထူပူပူဖိန်းတိန်းရိန်းတိန်းဖြစ်သွားရလေသည်။
 'ကျွန်မအိပ်ပျော်နေတယ် ပြောလိုက်ပါ အန်တီစိန်'
 'ဟင် အန်တီစိန်က ရှိတယ် နီနဲ့ ဖုန်းဆက်နေတယ်လို့
 ပြောပြီး နေပြီအထူးတာ'
 'ဟင် ဒုက္ခပါပဲ မတွေ့ချင်ဘူး'
 'မတွေ့ချင်လို့ ရမလား နှစ်ဘက်အမျိုးတော်နေပြီလေ
 ပြဿနာကို ရှောင်ပန်းနေရုံနဲ့ ပြီးသွားမှာလား'
 ရှောင်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ဒေါ်စိန်က မသိသ
 မြင် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ချောင်ပိတ်မိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်
 မိုးမြင့်ထည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လိုက်လေသည်။
 မနေ့ညကလိုတော့ မတုတ်တော့။ လူကြီးလူကောင်း
 ဆန်ဆန်ပင်။ ဧည့်ခန်းဆီမှာပဲ ပိန်ပိန်ကြီးထိုင်ကာ ရေခွေးကြမ်း
 သောက်နေလေသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ထိုင်ရာမှထကာ ခုခိုင်း
 ကြိုမြုလိုက်ပုံက ရွဲ့နေသလိုလိုဘာလိုလို အမြင်ကပ်စရာ။

ရင်းကိုမြင်တိုင်း ရင်ခုန်သံစဉ်နှုန်းက တိုး၍ လာသဖြင့်
 စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။
 'အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦး အန်တီစိန်က
 ဝိဇ္ဇာနိပုဏ္ဏားလေးစိပ်စရာရှိသေးလို့'
 'တိုင်ကပ်နာရီကြည့် လိုက်တော့ (၉)နာရီထိုးပြီးခါစထင်
 ရှိသေးသည်။
 'ထိုင်ပါ ဒေါက်တာ ညနေစာစားတာ အန်တီစိန်လာပို့ပေး
 တာ အဆင်ပြေလားမသိဘူး'
 'ပြေပါတယ် ငါးခေါင်းဟင်းချိုက သောက်လို့ စောင့်ခေါ
 တယ် ဖြူအခြေအနေကော'
 'အိပ်သွားကြပြီ'
 'မုတ်နာရီခင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ နီစိနီးသားကြား
 ဌ်း စားဖွဲ့စာစလုံး ခြားနေသည်။
 'မေမေလည်း စိတ္တဇဝေဒနာတစ်ပိုင်းလိုဖြစ်ပြီး သူ့ဘေး
 ဇယ့်ကို တသဆန့် သေတုမည်ဆိုတာကို လက်မခံနိုင်သလို ဖြစ်
 နေခဲ့တာ ကိုယ်လည်း သတင်းပေးလိုက်ရော ချစ်ချင်းလန်းဆန်း
 တက်ကြွလာပြီး မနက်ဖြန် အဲဒါပေးရခဲနဲ့ လိုက်လာကြတော့မယ်'
 'ဟင်... မစောလွန်းဘူးလား စိုးက တာမုန်းပဲလည်
 သေးဘူး'

တို့က နားလည်လွယ်တဲ့ကလေးပါ ရှင်းပြရင် သိမှာပါ
သွေးဆိုတာ ဖြတ်လို့ မှမရဘဲ မိုးရယ် နောက်ပြီး ဝါဆိုကလည်း
သူ့မိသားစုအပေါ် တာဝန်မဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး လျော်ရင်းနှစ်နေ
တဲ့ဘဝမှာ ထွက်ပေါက်မရှာနိုင်တော့ သောက်စား မူးယစ်သွား
ရှာတာပါ ဒီအတွက်လည်း မိုး နားလည်ပေးပါ တမလွန်က ဝါဆို
ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါ'

ညီအတွက် တဖွဖွတောင်းပန်ပြန်လေသည်။

'ပြီးသွားတဲ့ ကိစ္စမှာ အသစ်ပြန်ဖြစ်မလာနိုင်တော့တဲ့
အတွက် ကျွန်မ ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး အဲ... ပြောနိုင်တာတစ်
ခုတော့ရှိတယ်'

မိုးမြင့်ထည် စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်လေ
သည်။ ဒါကို ဒေါက်တာဝေယံဝွန်က အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ
'ဘာလဲမိုး ပြောပါ မိုးစကားဆို ကိုအလေးအနက်ထား
တတ်သူပါ'

သမီးရှင်တက်က စကားစခြင်းသည် မသင့်တော်မှန်း
မိုးမြင့်ထည်သတိပြုမိလိုက်၍ ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'တိုးနဲဖြူကို ဝေဒနာတွေ ထပ်ဆင့်မရစေချင်ဘူးဆိုရင်
တော့လည်း ဖေဖေနားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးမှာပါ'

'မိုး မိဘတွေလာတုန်း ကို တစ်ခါတည်းဖွင့်ပြောလိုက်

ချင်တယ် မိုးရာ ကိုကိုအဖြေအမြန်ဆုံးပေးပါ'

'ဟင် ကျွန်မက ဘာအဖြေကိုပေးရမှာလဲ'

ရင်ခွန်သံနွန်းအဆမတန်မြန်ဆန်နေမှုကို မိုးမြင့်ထည်
မာန်တင်းဖုံးကွယ်ရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

'အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူများ တယ်နီးရခက်တယ်
မိုးရာ သက်သေလိုသလား အန်တီစိန်ကိုခေါ်လိုက် အန်တီစိန်
ရှေ့ သက်သေထားပြီး ထပ်ပြောပြလိုက်မယ်'

'အို မပြောနဲ့ ကျွန်မပြောမယ်'
နုလုံးသားကို ဆန့်ကျင်ရမည့်ကိစ္စအတွက် ရင်မှာ မခံမ
ရပ်နိုင်အောင်နာကျင်လာသည်။

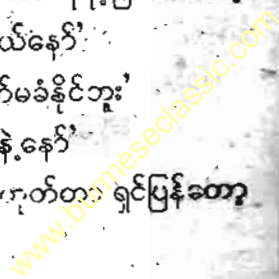
'ရက်စက်လွဲလို့ အခြားမိကြားချင်ဘူးနော်'
မိုးမြင့်ထည် မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ မျက်လုံးသည် နုလုံး
သားဦးပြတင်းပေါက်ဖြစ်သည်။ နုလုံးသားကို လိမ္မညာနေသည်
ကို သူ့တွေ့သွားမှာ စိုးထင်၍လည်းဖြစ်သည်။

'မိုး ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ဖြေပါ မိုးဟာ ရဲရင့်ပြတ်သားတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ကိုယ်သိထားတယ်နော်'

'ဟင့်အင်း ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး'

'ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုး မညာနဲ့နော်'

'ဒါကလေးကစားစရာကိစ္စမဟုတ်ဘူး ရှင်ပြန်တော့

ကျွန်မ လုပ်စရာကိစ္စတွေရှိသေးတယ် မိညို သင်းသင်း'

သူ၏လက်ရဲလက်ရဲကိုကြောက်သဖြင့် မိုးမြင့်ထည်လှမ်း
အသံပြုလိုက်သည်။ မချောတွေက ဝီဒီယိုဇာတ်လမ်းကိုက်နေ
ကြသည်ထင်။ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်မလာကြ။

'ကို့ကို ညာရက်တယ် နှင်ရက်တယ်နော်'

မိမိက တုန်လှုပ်နေသလောက် သူ့အမူအယာက ခပ်
အေးအေးပင်။

'ဟို ဟို ကျွန်မ အိမ်ချင်ပြီ'-

'မိုး'

'ရှင်ဘာမှထပ်မပြောပါနဲ့တော့ ရှင် တကယ်တန်းလက်
ထပ်သင့်တာ မြူးကိုပါ ဒါမှ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြားမှာ ဖြစ်ပေါ်ခံစား
ခဲ့ရတဲ့ဝေဒနာကြောင့်တော့ ကြေပျက်သွားမှာပါ'

'အခြားဆုပ်စရာနည်းတွေအများကြီးရှိပါတယ် မိုး ကို
နုလုံးသားကို ဘာအလွှက်နဲ့မှ အလွဲသုံးစားမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ
မိုးမှတ်ထားပါ'

မိုးမြင့်ထည်၌ ပြောစရာစကားမှရှိသလို ဆွဲအသွားလေ
သည်။

'ကိုမိဘတွေ လာရင် တစ်လက်စတည်း အန်ကယ်ဆီ
မှာနားဖောက်ဖို့ပြောလိုက်မယ် ဒီမှာမိုး မြူးဟာကို့ခယ်မ ခယ်မ

ကို့ညီမထစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်သွားနိုင်
တယ် မြူးအပေါ်ထားရှိတဲ့ ကိုစေတနာဟာ မြူးစင်တယ်ဆိုတာ
မိုး သဘောပေါက်ထားပေးပါ'

မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲ၌ ဝေခွဲမရသောစိတ်တို့ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။ ခေါက်တာက အေးဆေးစွာပင် ထလိုက်ခိုန့်၌

'ခေါက်တာ'

'ပြောလေ မိုး'

'ဝါဆိုဦးရဲ့မိန်းမဟာ အဖြူထည်ဆိုတာ ခေါက်တာကြို
သိနေလို့ နီဝင့်ထည်နဲ့ ရင်းနှီးမှုယူတာလား'

'မဟုတ်ဘူး နီဝင့်ထည်နဲ့ ရင်းနှီးပြီး မိသားစုအကြောင်း
ပြောပြရော့ အဖြူထည်ဆိုတာကြားလိုက်တယ် အဖြူထည်ဟာ
ညီလေးရဲ့မိန်းမဆိုတာတော့ ကိုသက်ကနေ တစ်ဆင့်သိထားခဲ့
တယ် ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောရရင် ကိုတို့ဘက်ကလည်း ညီလေး
အိမ်ကထွက်သွားပြီး ပါသမျှချွတ်ခြုံကျရလောက်အောင် မိန်းမ
လည်တစ်ဦးက ချူစားတယ်လို့ကြားရတာကိုး'

'ဘာရှင့်'

မိုးမြင့်ထည် ဒေါသအဖျက် ထောင်းကနဲ ထသွားလေ
သည်။

'ဒါကတော့ အထင်နဲ့ ရမ်းစွပ်စွဲကြတာကိုး မိုးတို့ဘက်

ကလည်း ဝါဆိုကို ဆေးသမား အရက်သမား ယောင်ခြောက် ဆယ် သားမယားကိုလုပ်မကျွေးဘဲပစ်ထားတဲ့လောက်နားလို့ စွပ်စွဲကြတယ်မှတ်လား'

'ပြီးခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်မဘာမှမပြောချင်ပါဘူး မြူးရှင်းပြချက်ကို ရှင်ကော် ကျွန်မကော ကြားခဲ့ပြီပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ် အထင်အမြင်တွေလွဲမှားခဲ့ကြပြီပဲ သူတို့ နှစ်ယောက်ကိစ္စသတ္တုချလိုက်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပစ်ပယ်ထားမိတဲ့ နှစ်ဘက်မိဘတွေရဲ့ ကရုဏာဒေါသတွေကြောင့် ပဲလို့သာ မှတ်လိုက်ပါ'

'ရှင်က အဖြူထည်ဟာ ဝါဆိုဦးရဲ့မိန်းမမှန်းသိနေလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဖွင့်မပြောတာလဲ'

'အဖြူထည်ဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ကိုညီကိုပစ်သွားရတာလဲလို့ သိချင်လို့ စုံစမ်းရုံသက်သက်ကလွဲလို့ ဘာစိတ်ကူးမှမရှိဘူး ရောမိသည်မှန်းသိတော့ ဖွင့်မေးလို့ ရမလား မြူးအပေါ် ထားတဲ့စေတနာဟာ သန့်စင်တယ် အဲ... မိုးအပေါ်မှာတော့ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့အတ္တကတော့ လွမ်းနေတယ် ကိုင်းဘာသိချင်သေးလဲမေးချင်သေးလဲ ကိုဟာ ဘယ်အရာကိုမလွယ်လွယ်ကူကူအနူးမပေးဇာတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ ကိုင်း... ကိုမြန်မယ် ကားအထိလိုက်မပို့တော့ဘူးလား'

'ဘာဆိုလို့ပို့ရမှာလဲ'

ရုပ်က ပြီတီတီနှင့်

'ကြောက်နေသလားလို့ပါ'

'ဟွန်း ဘာဆိုလို့ကြောက်ရမှာလဲ'

'ဒါဖြင့် လိုက်ပို့လေ'

'အို ရှင်ခိုင်းတိုင်းပို့မှာလား'

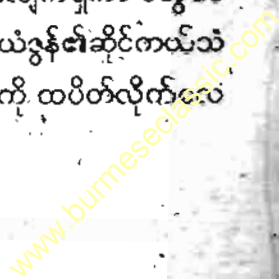
'ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ မိုးကလေ... စီးပွားရေးလောကမှာ

ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းရဲရင့်နေသလောက် အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဆယ်ကျော်သက်သာသပဲရှိတယ် ကိုင်း သွားပြီ ဂွတ်နိုက်'

ပြောပြောဆိုဆို ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် ထွက်သွားသော ဒေါက်တာဝေယံဇွန်ကျောပြင်ကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ လေးလံလျက်ရှိလေသည်။

ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲ။ သူ့မိဘတွေက ဘာတွေများတောင်းဆိုဦးမှာလဲ။ စိတ်ရောလူပါပင်ပန်းလျက်ရှိကာ တွေ့ဝေနေမိသောမိုးမြင့်ထည်သည် ဒေါက်တာဝေယံဇွန်၏ဆိုင်ကယ်သံဝေးသွားသောအခါမှ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ထပ်လိုက်လေတော့သည်။

*

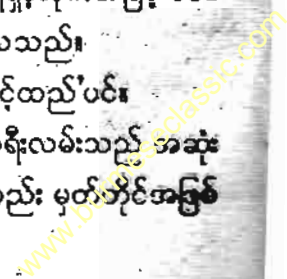
အခန်း(၂၈)

အဖြူသည် အိပ်ယာမှနိုးထခါစလူလို ယောင်တီးယောင်
တလေးဖြစ်နေသည်။ သူ အိပ်မောကျစဉ်ကမက်သော အိပ်မက်
ဆိုးမှ လွန်မြောက်လာလေပြီ။ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုက လွင့်မ
ပြယ်နိုင်သေး။

ဆက်နွယ်၍ သောကနှင့် ယူကျုံးမရမှုက ခင်ပွန်း 'ဝါ'
အတွက်နှင့်မိမိပယောဂကြောင့်ဆုံးပါးသွားရသောမိခင်အတွက်
ဝါ ယူကျုံးမရနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် အရာခပ်သိမ်းကို
ပြေဆည်နိုင်သောအစားတိုးမှုတစ်ခုကို သူရရှိခဲ့လိုက်သဖြင့် ဖခင်
နှင့်အစ်မဖြစ်သူကိုကျေးဇူးတင်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုအရာကား သားလေး 'သတိုးဝင့်ထည်'ပင်။

ဝါဆိုဦးနှင့် အဖြူထည်တို့၏ချစ်ခရီးလမ်းသည် အဆုံး
တိုင်သို့မရောက်ခင် ပျက်စီးသွားရသော်လည်း မှတ်တိုင်အဖြစ်

ကျန်နေရစ်သော သတိုးဝင့်ထည်၏ အနာဂတ်ကို လူသားတို့၏ မာယာပရိယာယ်နှင့် ကြမ္မာကို လှည့်စားမှတ်တိုင်တင်ထားမှုကို လက်မခံနိုင်။ သတိုးဝင့်ထည်သည် ဝါဆိုဦးနှင့် အဖြူထည်တို့ ၏သားသာလျှင် ဖြစ်ရမည်။

သူကောင်းဆိုချင်တာ ဒါပါပဲ။ အခြားဘာမှမလိုချင်။

ဝါနှင့်သူတို့ ခြိုးခြံစုဆောင်း တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ထောင်ဦးပစ္စည်းလေးများ အယ်ဆီရောက်ကုန်သည်မသိ။

‘အဖြူ ညလေး’

မမကြီးက တိုးကို ကျောင်းပို့ပေးပြီး ပြန်လာပြီးနောက် ပန်းခြံထဲရှိ ဝါန်းလေး၌ထိုင်ကာ ငေးငိုင်နေသောသူထံသို့ အသံ ပေး၍ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့နံဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း

‘ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ’

‘ဖေဖေကို နားဝင်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲလို့ တွေး နေတာပါ’

‘ညီမ ရေခဲအပတ်အစားလဲထားလိုက်တော့လေ ဒီနေ့ ညီမယောကွမတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ် အိမ်ကို တန်းလာကြ လိမ့်မယ်ဟင်တယ်’

‘ဟင်’

အဖြူထည် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း

ရင်ထဲမှမှန်ကန်သောသစ္စာစကားကို မမကြီးမိုးမြင့်ထည်ထံ ရင် ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ထိုသစ္စာစကားက

‘မမကြီး’

‘ပြောလေ ပြု’

‘ဖြူလေ ဝါကို တယ်သူဘယ်ဝါရဲ့ သားမှန်း ယနေ့ ထက် ထိ လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူး ဝါကိုချစ်တဲ့အချစ်က နှလုံးသားထဲက အဖြူ တေပေါက်ဖွားလာတဲ့အချစ်သတ်သက်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ ဒါ ဖြူရဲ့မှန် ကန်သောသစ္စာစကားပါ’

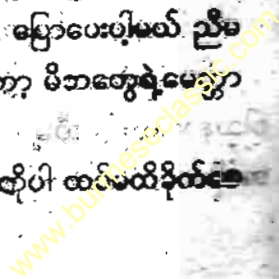
‘အင်းဗါ မမကြီးယုံကြည်ပါအယ်’

‘ဝါကြောင့် ဖြူမှာ ဝါကိုယ်စား တိုးကိုသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချစ်ပါရစေ တိတိလင်းလင်းကြေညာပြီး ပြုပဲ အဖေ၊ ပြုပဲ အမေ အနေနဲ့ အုပ်ထိန်းသွားပါရစေ’

အတိတ်မေ့နေစဉ်ကာလကသာ အဖြူထည်သည် ဘာ မှအနှောင်အဖွဲ့မရှိသောအဖြူသက်သက်ဖြစ်ပေမည်။ ယခုတော့ မိခင်တို့၏မာန်က အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရလေပြီ။

‘ဟုတ်ပြီလေ မမကြီး ဖေဖေကို ပြောပေးပါမယ် ညီမ လည်း မိဘနေရာကို ရောက်နေပြီဆိုတော့ မိဘတွေရဲ့မေတ္တာ တရားကို စာနာနားလည်နိုင်မှာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖြူကြောင့် ဖေဖေဆိုပါ ထင်မထိခိုက်စေ’

ချင်ပါအုံး ဒါဝေမ့

'ဖေဖေလည်း နားလည်မှာပါ အခုလိုလုပ်ရတာလည်း တွန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ဖြူအတွက်နဲ့ တိုးအတွက် ပါလိမ့်မယ် လို့ယင်ပါတယ် ကဲ ကဲ စိတ်ကိုလျှော့ပြီးရေခိုးခိုးတော့ ယောက္ခမတွေကိုလည်း မိဘလိုသဘောထားပြီး စာနာပေးလိုက်ပါ သူတို့ ဘတ်ကလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပဲလေ'

'ဒါက သူတို့လုပ်ခဲ့တာကို ဘယ်သူမပြု မိမိမူတဲ့ သား သမီးရဲ့ဝါသနာကို မြေတောင်မမြှောက်ပေးဘဲ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုပဲ ရွေ့တန်းတင်တာကိုး မဖြစ်သင့်တာဖြစ်ရတာပေါ့'

အဖြူထည် ဝါကိုဖြင့်ယောင်လာမိတာ နာကျည်းစကား ဆိုလိုက်လေရာ မမကြီးက လက်မခံ။

'ညည်းဒီလိုမပြောနဲ့ ညလေး ညည်းလည်း မိဘနေရာ ရောက်လာပြီ အခု တိုးကိုပဲ ကြည့်လေ တိုးက စာမသင်ချင်ဘူး အဆိုတော်ပဲလုပ်မယ်ဆို ညည်းခွင့်ပြုမလား'

'ဟင်'

အဖြူထည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဟုတ်သားပဲ တိုးသည် အဖေတူသားထပ်သည်။ အဆိုဝါသနာပါသည်။ သီချင်းခွေတွေချည်းပဲ ပုဆွာသည်။ ကိုမိုးမား အဆိုတော်ရိုင်းဆိုလျှင် ထပ်ခါစပ်ခါဖွင့်ကြည့်ကာ အတုလိုက် လှိုင်အေး

ခိုးလေ့ ရှိသည်။ အုရားရေး . . . အဖေတူသားပါလား။ ဝိဘတ် ကြမ္မာဆိုတာ ရှိသတ်သည်ပဲ။ အဖြူထည်ဆက်ပြင်းချကာ

'ပညာတတ် အဆိုတော်ဖြစ်အောင်တော့ ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းလုပ်ပေးရမှာပေါ့ မမကြီးရယ်'

ထိုစဉ် မိုးမြင့်ထည်၏အောက်ကိုင်ဖုန်းပြည်လာလေသည်။ 'ဟယ်လို'

'မိုး ကို လေဆိပ်သွားနေပြီ ကိုမိဘတွေ ရောက်တော့မယ် မိုးတို့အိမ်တန်းခေါ်ခဲ့မယ်နော်'

မိုးမြင့်ထည်အကြည့်က အဖြူထည်အသို့ရောက်လျက် 'ခေါ်ခဲ့ပါ ကျွန်မတာဝန်က ထမင်းဖွဲ့ပြင်ဆင်ပြီးစောင့်

ကြိုပါမယ် ဖြူနဲ့သာ ဆွေးနွေးကြပေါ့လေ ကျွန်မတို့အဘေးက လူတွေပဲ'

အဖြူထည်က မိုးမြင့်ထည်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ မမကြီး စကားအသွားအလာအရ ဒီကိစ္စ၌ အားလုံး လိုက်လျော့ချင်ပုံရသည်။

ဖြူလည်းရိုပါတယ် တိုးကတော့ တျောင်းသွားနေတယ် မမကြီးအိမ်နတ်ဆက်တဲ့စကားကြောင့် အဖြူထည်မှာ

မှာ လှုပ်ခတ်သွားရသည်။ သတိနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်သူနှင့်မှ မသက်ဆိုင်။ မိမိနှင့်သာအသက်ဆိုင်ဆုံး အဖတ်သတ်ဆုံး

၂၇၆

ပြုလုပ်

ဟု ယူဆလိုက်သောအခါ ယောက်ျားများကို မတွေ့ချင်အောင်
ဖြစ်သွားရသည်။ လူမှုရေးနယ်ပယ်သည် ဤမျှလောက် ရှုပ်ထွေး
လိမ့်မည်ဟု သူ့ကြိုတင်မသိခဲ့ပါချေ။

‘ဒါပဲနော် ကျွန်မဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီ’

မမကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းစက်ကို ပိတ်လိုက်လေ
သည်။ ပြီးသည်နှင့်အကြည့်က သူ့ထံသို့ဆိုက်ရောက်လာပြီး

‘ရေသွားချိုးတော့လေ ဖြူ’

‘သူတို့လာတော့မှာလား’

‘ဟုတ်တယ် နေ့လည်စာ ဒီမှာစားဖို့ မမကြီးခေါ်ထား
တယ်။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စကားပြောနော်’

‘အင်းလေ ဒါက သူတို့ရဲ့စကားအသွားအလာပေါ့ မှု
တည်ပါတယ်’

‘ဒါပဲဒါတွေက ခံစားခဲ့ရသောဝေဒနာကတော့ ကြွင်းကျန်
နေဆဲပဲသည်။’

သားသမီးအပေါ် ပစ်ထားရက်သောမိဘတွေ၊ မိဘဆို
တာလည်း တစ်ခါတုန်းက သားသမီးပါပဲ။ သားသမီးရဲ့ခံစားချက်
ကို စိတ်ထဲချင်းစာသင့်သည်ထင်ပါသည်။ မမကြီး မည်သို့မှထပ်
မပြောနိုင်ခင် အဖြူထည် အိမ်ထဲသို့ အလျင်စလိုဝင်ခဲ့လိုက်လေ
သည်။

လှိုင်စာပေ

နိဂုံးတစ်ပုဒ်

မိုးမြင့်ထည်သည် သိုးငယ်ကလေးလို အပြစ်ကင်းစင်ခဲ့
သောညီမ၏ မာန်တက်လာမှုကို ဖုံးကွယ်သွားရသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင်နားလည်လိုက်သည်။ မိခင်တစ်
ဦး၏သားရှိန်တက်သော မာန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု။

မိုးမြင့်ထည် ပင့်သက်မောကို ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

လောကကြီး၌ လူတိုင်းလူတိုင်း ပြဿနာကိုယ်စီတော့
ရှိတတ်ပါကလားဟုလည်း . . .

လှိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

နိက လှမ်းမြေလိုက်ရင်း အမျိုးသမီးကြီးကို နေရာပေး

ကာ

'ကျွန်တော့်အစ်မကြီးပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ မိုးမြင့်ထည်ပါ အန်တီ'

'သမီးကြည့်ရတာ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ အန်တီရင်ထဲ

ကို အေးသွားတာပဲကွယ် သမီးလေးဖြူကော'

မိုးမြင့်ထည်က 'တွဲခေါ်လိုက်ရင်း

'ဖြူ ရေခိုးနေပါတယ်'

ဟုပြောလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အလာကောင်းပေ

မယ့် အခါနှောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ မိသားစုလေးတစ်ခုသည် တည်

ဆောက်နေဆဲကာလမှာပင် ပြိုပျက်သွားခဲ့လေပြီဟုတွေးမိလိုက်

သည်နှင့်ရင်မှာနာကျင်သွားရသည်။

ထိုစဉ်

'မိုး ဒါ ကိုဖေဖေလေ'

ဟွန်း ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း၊ လူကြီးတွေရွှေမှာ သုံးစွဲပုံက သိပ်

ရင်းနှီးနေတဲ့ပုံစံမျိုး မိုးတို့ ကိုတဲ့။ သို့သော်

'ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ကြွပါရင်'

လူယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်အရ မကျေနပ်မှုများကို မြိုသိပ်

ကာ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်လိုက်ရလေသည်။

ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်မိကြသည်နှင့် ရေခိုးချိုခြင်းကို တခင်
အချိန်ဆွဲနေခဲ့သော အဖြူထည်သည် လေကူးမဆင်းလာခဲ့လေ
သည်။

သို့သော်ကားက အောင်ပွဲရထားသော ဘုရင်မတစ်ဦး
နယ် ဖြစ်နေသည်။ မိုးမြင့်ထည် ရင်တမမနှင့်ဖြစ်နေသည်။ နိ
ဝင့်ထည်က

'မမဖြူ လာ တိုး ကျောင်းဘယ်အချိန်ဆင်းမှာလဲ တိုး
မှာလိုက်တဲ့ ရိမ်းအခွေသစ်ပါလာပြီ'

'တိုး ကျောင်းဆင်းချိန်က ညနေ ၃နာရီမှ အဲဒီတော့မှ
တွေ့ရမယ် နီ'

တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောလိုက်ပြီး သူတို့ထံလျှောက်လာ
သောအဖြူထည်မျက်နှာက အေးတိအေးစက်နိုင်နေလေသည်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသော ဖြူယခင်ဟန်ပန်များ ပျောက်
ဆုံးနေသဖြင့် မိုးမြင့်ထည်စိုးထိတ်ကာ ညီမမျက်နှာပြင်ကိုအလစ်
မပေးဘဲစောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

'ဖြူ ရေခိုးနောက်ကျသွားလို့ ဒေါက်တာ ကြိုတောင်
မကြိုလိုက်ရဘူး အားနာလိုက်တာ'

ဖြူက ဒေါက်တာကိုတော့ သူ့အတိတ်မေ့ရောက်ကို ကု
သပေးသူအဖြစ် ကျေးဇူးတင်ကာ ကျေးဇူးရှင်စာရင်းသွင်းထား

ပုံ ရသည်။ ပြေပြေလည်လည်ပင် ဒေါက်တာကို ဦးတည်ပြော
လိုက်သဖြင့် မိုးမြင့်ထည် ယခုမှ အသံကံဝဝတစ်ချက် ရှုလိုက်
နိုင်တော့သည်။

'ရပါတယ် ညီမ ဒါလေ ညီမရဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေ'

'ဟုတ်ကို ကျွန်မအဖြူထည်ပါ'

အဖြူထည်၏ နှုတ်ဆက်ပုံကြောင့် မိုးမြင့်ထည်ရင်ဖော
လာပြန်သည်။ ဖြူလေသံက မကျေနပ်မှုကို ဦးတည်နေသော
လေသံမျိုးဖြစ်သည်။

'သမီးဟာ ဓာတ်ပုံထဲထက် အပြင်မှာချောတာကိုး သိပ်
လှတဲ့ မိန်းမတွေဟာ ကံဆိုးတတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို သမီးကို
သာဓကထားပြီး ဇေဖေလက်ခံရမလိုဖြစ်နေပြီ'

ဒေါက်တာဖခင် ဦးဖောင်ထက်ဆီကသာ အသံထွက်
လာပြီး မိခင်ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းထံမှ အသံထွက်မလာသဖြင့် မိုး
မြင့်ထည်စူးစမ်းသော အကြည့်နှင့်ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ
၌ ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းမှာ မျက်ရည်များကို အသာအယာသုတ်နေ
သည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဪ မိခင်တစ်ဦး၏ သားသမီးအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်
သောသောကကို အဖြူထည်စာနာနိုင်ပါစေဟုသာ မိုးမြင့်ထည်
ရင်ထဲကြိတ်ဆုတောင်းပေးရင်း

'ဖြူ မိဘတွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြော မပြော
ထမင်းပွဲပြင်လိုက်နဲ့မယ် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော် အန်ကယ်နှင့်
အန်ဝီ'

'အေးအေး ရပါတယ်သမီး အန်ကယ်တို့လည်း စားနိုင်
မယ်တောင် မထင်ပါဘူး'

ဦးအောင်ထက်ဆီမှသာ အသံထွက်လာလေသည်။
အဖြူထည်ကတော့ ကျောက်ခပ်ရုပ်လေးနယ်ထိုင်နေ
သည်။ ဒေါက်တာဝေယံ့နွန်က

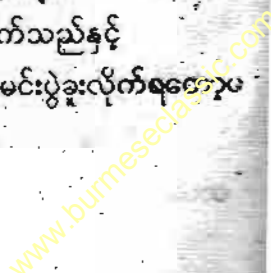
'ကင်း ဖြူ ဖြစ်ပြီးသမျှ ကိစ္စအဝဝကို ကံကြမ္မာကိုသာ
ယိုးမယ်ဖွံ့ပြီးထူးလိုက်ကြရအောင် ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုကြမ္မာ
ဆိုးမျိုးမှမဝင်ရအောင် အစ်ကိုတို့ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာသာ ညှိ
နှိုင်းကြရအောင်'

ဟူသောစကားကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသည်။ ထမင်း
စားခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့ခေည့်ခန်း၌ ပြောဆိုနေကြ
သော အသံပလံများလုံးဝမကြားရတော့ချေ။

အန်တီစိန်က သူ့အားတွေ့လိုက်သည်နှင့်

'ပြောလို ဆိုလိုပြီးကြပြီလား ထမင်းပွဲခူးလိုက်ရတော့
လား'

'ခမ့ပြောကြမှာ'

'ဒါဖြင့် မိုးကဘာလို့ ဝင်လာတာလဲ ဖြူစိတ်က သိပ် မုန်သေးတာမှ မဟုတ်တာ အနားကနေ ဖေးဖေးမမလုပ်ပေးမှ ပေါ့'

'မိသားစုအရေးမှာ ကျွန်မတို့ မပါတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ဖြူတို့က တရားဝင်လက်ထပ်ထားပြီး သားပဲ သူ့ယောက်ျားမိ သားစုဟာ သူနဲ့ ပဲအသက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ သူ့ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ ဒေါက်တာလည်း ရှိနေတာပဲ'

'အင်း လွယ်တဲ့ ကိစ္စရပ်နေတယ် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက် ပြတ် သားရွှေအိုးထမ်းတာကို မြင်လိုတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်အောင် ဖြူနဲ့ ဒေါက်တာကို ပေးစားလိုက်ရင် ကိစ္စက ဖာစ်ခါတည်း ပြတ် ရော မဟုတ်ဘူးလား မမိုးရယ်'

'မိုးမြင့်ထည်ရင်ထဲ၌ နင့်ကနဲ ဖြစ်သွားရသော်လည်း နှစ် မှတော်၌'

'အင်းလေ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိလို့ ဒေါက်တာ ကိုတောင် ပြောထားသေးတယ်'

'ဒေါက်တာက ဘာပြောသလဲ'

'သူ့စဉ်းစားမယ်တဲ့'

'အံ့မယ်... ကောက်ညင်းက မစေး ဆန်ကြမ်းက စေးရ တယ်လို့ ဩော်... အဟင်းဟင်း မေ့လို့ ကိုယ့်ကောက်ညင်းက

တစ်ပတ်နှစ်သွားပြီကိုး'

အတိတ်ကို တဒဂ်မေ့လျော့ပြီး ပြောလိုက်မိသော အန် တီစိန်က ပြောရင်းပင် သတိဝင်လာကာ နောက်ဆက်တွဲ ညည်း ညှုလိုက်သံနှင့် ဆုံးလိုက်လေသည်။

'အင်း... မိန်းကလေးဆိုတာ တကယ့်ဖက်ပါပဲလေ ဖက် ပေါက်တော့ တန်ဖိုးကျသွားရတယ် ဒေါက်တာဘက်က စဉ်းစား ရမယ့်ကိစ္စပေပဲ'

အန်တီစိန် စကားကြောင့် မိုးမြင့်ထည် အများကြီး စဉ်း စားလိုက်ရလေပြီ။

မိမိဘက်က အဖြူထည်အတွက် ဖွင့်ဟတောင်းဆိုလိုက် မိတာ စောသွားခဲ့လေပြီလား။ အဖြူထည်တန်ဖိုးကိုများ ချလိုက် သလို ဖြစ်သွားပြီလားဟု။ အများကြီး စဉ်းစားဖို့လိုသေးသည်။

ဒေါက်တာမိဘများ၏ ဆန္ဒကကော။

*

www.burmeseclassic.com

ယခု...

အခန်း(၃၀)

မိုးမြင့်သည် ဖခင်ကို ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်သည်။

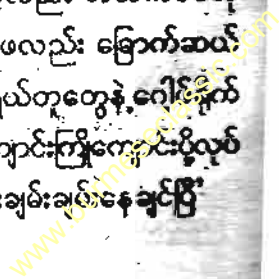
'ကိစ္စတွေ အပြီးအပြတ်ဖြတ်ခဲ့တယ် သမီး'

ဖခင်အားအမောပြေစေရန် သံပုရာရည်အေးအေးက
လေးတစ်ခွက်ကို တိုက်လိုက်သည်။

ဖခင်က တစ်ချိန်နှစ်ချိန်ယူသောက်အပြီးတွင် စကား
စလာသည်။ မိုးမြင့်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ'

'ဪ နိုင်ငံဝန်ထမ်းဘဝဆိုရင်လည်း အသက်ဝင်ဆို
ရင် အငြိမ်းစားယူခွင့်ရပြီမှတ်လား ဖေဖေလည်း ခြောက်ဆယ်
ပြည့်တော့မှာပဲ အငြိမ်းစားယူ သက်တူရွယ်တူတွေနဲ့ ဂေါ်နိုက်
လိုက် လမ်းလျှောက်လိုက်လုပ်ပြီး မြေးတောင်းကြိုကောင်းပိုလုပ်
ပေးရမယ့်အလုပ်မျိုးလောက်နဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေချင်ပြီ'

မိုးမြင့်သည်အားတက်သွားသည်။ ဖခင်သည် တကယ်
ဝဲ စီးပွားရေးလောက၏မွန်းကြပ်နေမှုကို ရုန်းထွက်သွားချင်ပြီ
လား လူမှုရေးလောက၏မွန်းကြပ်မှုကိုကော။

‘ဖေဖေ အနားယူလိုက်ဦးမလား’

‘နားစရာဘာလိုလို့လဲ သမီးရယ် ၄၅မိနစ်လောက်လေး
လေယာဉ်စီးလာရတာပင်ပန်းစရာလား။ ဒီမှာကော အဆင်ပြေ
ရဲ့လား ဖေဖေ့ကို ဘာပြောစရာရှိနေလို့လဲ ပြောလေ ဖြူနဲ့တိုး
ကော’

‘တစားကွင်းသွားကြတယ် နီလည်းရောက်နေတယ် ဖေ
ဖေ’

ပြောထားသည့်ရက်ထက် တစ်ရက်ကြိုတွင်ကာရောထိ
လာသောဖခင်ကြောင့် တိုင်မင်တွေလို့သွားရသည်။

‘ဟုတ်လား’

‘လှမ်းခေါ်လိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ’

‘နေပါစေသမီး ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မောင်းနှံမတွေ
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျော်ပါစေ’

‘ဖေဖေ ပရက်ရှာတွေ့ဘာတွေကော တက်သေးထား’

‘အဲဒါပြောမလို့ သမီး ဖေဖေ မက်ဒီကယ်ချက်ကပ်လုပ်
ကြည့်ပြီးပြီ စီးရိမ်စရာဆိုးဆိုးရွားရွားအနေအထား ဘာမှမရှိဘူး’

တဲ့။ စိတ်အပဲမီးပြေအနားယူ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုသာ ရှားရှား
လှုပ်ပေးဆိုလို့ ဖေဖေလည်း သောကတွေ မောဟတွေ လောဘ
တွေကို ပယ်ရှားလိုက်ချင်တယ်

‘ကောင်းတာပေါ့ ဖေဖေ ခေါင်းထဲကို ဘာသောက်မှ
အဝင်မခံတာ အကောင်းဆုံးပဲ သားသမီးတွေလည်း အရွယ်
ရောက်လာပြီပဲ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ကြမယ်ပေါ့ သမီးပဲ
ဖေဖေအနားမှာရှိနေရင်’

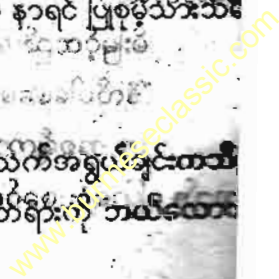
‘နိုး နိုး သမီးလည်း ဖေဖေအနားမှာ တစ်ကိုယ်တည်း
ရှိနေရင် ဖေဖေ့နောက်ကြောင်းအေးနှင်မှာမဟုတ်ဘူး ဒါဆို ဖေ
ဖေ မတရားရာ ကျသွားလိမ့်မယ် သမီးလည်း အိမ်ထောင်ပြု
မယ် ဒါမှဖေဖေ နောက်ကြောင်းအေးနှင်မှာ
ရှိရင်’

ဖခင်က ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားတွေ စပြောလာသဖြင့်
မိုးမြင့်သည်အတွက် အခွင့်အလမ်းတွေပိုရလာလေပြီ။

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေအတွက်က နာရင် ပြုစုသွားသင့်
သုံးယောက်တောင်ရှိတယ်’

‘တိုးကကော’

‘တိုးကိုထည့်မတွက်ပါဘူး အသက်အရွယ်ချင်တာပဲ
ကို ကွာဟနေတာပဲ နောက်ပြီး အိမ်နီးတရားကို ဘယ်သော

အဘိုင်းအတာအထိ အံ့ကုလာနိုင်မှာပို့လဲလို့ မေမေစဉ်းစားမိတယ်

'ဟာ မေမေ မေဖေစကားတွေကြားရတာ သမီးအရမ်းဝမ်းသာကာပဲ'

မိုးမြင့်ထည်မှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုလာသဖြင့် မျက်ရည်များပင် စိုတက်လာရလေသည်။

'သမီးမှာပြောစရာ စကားတွေရှိနေတယ်မှတ်လား ပြောတော့သမီး'

'သမီးပြောဖို့ အားယူနေတာပါ မေမေက သမီးမှာပြောစရာစကားတွေရှိနေမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ'

'သိတာပေါ့ သမီးပျက်လုံးကိုကြည့်တာနဲ့ကို သိတယ်ကိုင်း... ပြော မေဖေကိုဘာမှမဝင့်နဲ့ မေဖေကျန်းမာရေးကောင်းနေပြီ... သမီးဇောဆိုတဲ့အတ္တအမှောင်လည်း မဖူးလွမ်းတော့ဘူး သားသမီးပေါ်မှာထားတဲ့မေတ္တာရောင်အေးအေးလေးပဲ ရှိတော့တယ်'

မိုးမြင့်ထည်အားတက်သွားပြီး

'ဒီလိုပါမေမေ . . .'

ဟု အစချီကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်လေသည်။ ပြောရင်း ပခင်မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်နေရသေးသည်။

တော်သေးသည်။

ပခင်က လက်ကျန်သံပူရာရည်ကို သောက်လိုက် သူ့စကားကိုဝင်ထောက်ကာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်နှင့်ဘည်ငြိမ်စွာပင် မှီနေသည်။

'ဒီတော့ သမီးက တိုးကို သူတို့နဲ့ မေမေတွေ့သေးဘူးပေါ့'

'မြေးအနေနဲ့ မတွေ့သေးတာပါ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးအောင်တော့ ပြထားပေးပြီးပါပြီ မေဖေသဘောမသိရသေးဘဲ သမီးတို့ဘာကိုမှမလုပ်ပါဘူး'

ပခင်သည် တခင်တွေဝေသွားသည်။

တအောင့်လောက် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

'ကံကြမ္မာက မေဖေတို့ကို မျက်နှာသာပေးပြီ ထင်တယ်သမီး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ'

'မေဖေလည်း မြေးကိုသားလုပ်ထားပြီး ကိုယ့်သမီးအစိုကို အပျိုပြန်လုပ်ထားရတဲ့ အရိပ်မည်းကြီးမဲ့ခြောက်လွန်းမှုက ဝေဒနာကိုပိုတိုးစေခဲ့တာပါ လိပ်ပြာမသန်သလိုခံစားနေခဲ့တာ ခုလွတ်ကင်းတော့မယ်ပေါ့ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ မေခင်ဝေယံထပြု ကိုပဲပိုပို စိတ်ပိုရင်တောင် မေဖေက နားမရွံ့ပိတ် မလုပ်ချင်'

အခန်း(၃၁)

မိုးမြင့်ထည်က - တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်နေသော
ဆရာဝန်ကြီး၏ အိမ်ထဲသို့ ရဲတင်းစွာပင် ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ဒေါက်တာဝေယံလွန်ကို ယခုအချိန်မှာ မမူတော့။ သူ့
မိဘနှစ်ပါးရှိနေပြီ။

ထို့ကြောင့် မိမိအတွက် အနမ်းချုံ့တိုက်မှုဘေးမှလွတ်
ကင်းနိုင်မည်ဟုယုံကြည်စိတ်ချမိသဖြင့် ရဲတင်းစွာဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

'ဒေါက်တာ'

ထူးသံမကြားရ။

'အန်တီ အန်ကယ်'

ဒါလည်း ထူးသံမကြားရ။

မိုးမြင့်ထည် ခြေလှမ်းက ဧည့်ခန်းဆီမှ ငယ်မင်းစားခန်း

လှိုင်စာပေ

လှိုင်စာပေ

ဘက်ဆီသို့ ရွှေလျားလိုက်သည်။ အသံလည်း ထပ်မံ လှမ်းပြု
လိုက်သည်။

‘ကိုဝေယံ အို အမေ’

ထမင်းစားခန်းအဝသို့ရောက်သည်နှင့် နောက်ဖက်ဆီမှ
ရုတ်တရက်သိုင်းဖက်ကာ အနမ်းမုန်တိုင်းမွေ့နှောက်ခြင်းကို ခံ
လိုက်ရလေတော့သည်။

‘ရှင် ရှင် လွတ်/လွတ်စမ်း’

‘ခွန်မကို စိတ်ကျဉ်းကြပ်အောင်မလုပ်စမ်းပါနဲ့’
ရှင် ကိုယ့်ရက်သိက္ခာကိုမှ မထောက်။ ဖယ်စမ်း ရှင်
တုန့်လှုပ်မှုကြောင့် အောင်မလုပ်စမ်းပါနဲ့’

မိုးမြင့်ထည်ရင်မှာလည်း ကြေကြေတူတူကလေးခံစား
ရသလိုပင် မိုးမြင့်ထည်အသံက တုန်ခါလာသည်ဖြစ်ရာ
မိုးမြင့်ထည်ဟင် မိုး

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်လည်း အံ့ဩသွားပြီး လွတ်ပေး
လိုက်လေတော့သည်။ မိုးမြင့်ထည်လည်း ထောင်ချောက်မှလွတ်
သောသမင်ငယ်နယ်ပြေးထွက်ကာ ဧည့်ခန်းဝဋ်ရပ်လိုက်သည်။
တုန်လှုပ်မှုကြောင့်တုန်တိုင်းကြောင့်ရစ်ဝလာသော မျက်ရည်စများကို
သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး

‘ဒေါက်တာဝေယံဇွန် အုန်တီတော’
လှိုင်စာပေ

‘တိုးနောက်ကို နောင်ယောင်ခံလိုက်သွားကြတယ်’
‘ရှင်ကား ရှိနေတော့ အန်တီတို့ ရှိမယ်ထင်လို့ ဝင်လာ
တာ’

‘ကားငှားသွားတယ် ကိုမှလိုက်မပို့နိုင်တာ’

‘ဖေဖေ ပြန်ရောက်ပြီ’

‘ဟင် ဟုတ်လား ထိုင်ပါဦး မိုးရယ် ကို မိုးကို ထိတ်မ
စားပါဘူး’

‘မိုးမြင့်ထည်မှလိုက်လေသည်။’

ကိုက်စားတာထက်စောင့် ဆိုးသေးတယ်ဟုရင်ထဲမှာ
တပြောလိုက်သည်။

‘မထိုင်တော့ဘူး ဖေဖေက အိမ်မှာပဲ မသွားမချင်း ည
နက်စာ စားဖို့နဲ့ စည်းချင်တယ်ဆိုရင်လည်းတည်းပါလို့ ဖိတ်
ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ’

သူ့စကားအဆုံးတွင် ဒေါက်တာဝေယံဇွန် အံ့အားသင့်
သွားပြီး မေးခွန်းများဆက်တိုက်ထုတ်ဖောက်လေသည်။

‘ဖေဖေက ဘာပြောသလဲ’

‘ဖေဖေကို အတိုးအကြောင်းတွေပြောပြလိုက်ပြီလား’

‘ကျန်းမာရေးအခြေအနေကကော’

‘မိုးမြင့်ထည်လက်ကားကား သူ့အားလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး’
လှိုင်စာပေ

ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွှဲကာ

'ဖေဖေ ဖေဖေလို မခေါ်နဲ့ ရှင့်အဖေမဟုတ်ဘူး'
'အဟင်း ဟင်းဟင်း'

အဲဒီမခိုးမခန့်ရယ်သံကိုပဲ အသည်းယားမိတာ။ မိုးမြင့်
ထည်မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိလေသည်။ ဒေါက်တာဝေယံဝွန်က
ကလေးဆန်သောအပြုအမူလေးတွေ ပေါ်ပေါက်လာသည့် မိုး
မြင့်ထည်ကို မချိုမချင့်မျက်နှာနှင့်စွေကြည့်လိုက်ပြီး

'ယောက္ခမတော်ရဲ့သို့မို့လို့ အခုကတည်းက ကြိုတင်
ပြီး ဖေဖေခေါ်ထားရတာလေ နှုတ်ကျိုးနေတော့ မကောင်းဘူး
လား'

'ဟင်း'

အနှောင့်အသွားမလွတ်သော စကားကြောင့် မိုးမြင့်
ထည်ရင်ဝယ် ဘဝင်မကျနိုင်။ ငါးရံနှစ်ကောင်ဖမ်းချင်တာလား။
အို... ကိုယ်က အဈ္ဏေးချယ်ခံမိနိုးမသားဖြစ်ရအောင် ခပ်ညံ့ညံ့
မိန်းမမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်ကသာ ရွေးချယ်သူမိန်းမဖြစ်ရမည်
ဟုသောမာနကတော့ သူဦးနှောက်၌အပြည့်အဝနေရာယူထား
လေသည်မို့။

'ဖြူက လက်ခံပြီလား'

'ခင်ဗျားညီမ ခင်ဗျားမေးကြည့်ပေါ့ ကျုပ်တို့ကို အခြား

သူစိမ်းကိုတော့ အဖေမခေါ်စေချင်ဘူးလေ ဒါကတော့ ကိုစေ
တနာအမှန်ပဲ ဒီအတွက် ကျုပ် အများကြီးစဉ်းစားခဲ့ပြီ တစ်ည
လုံးလည်း အိပ်မပျော်ဘူး'

ကြည့်စမ်း။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲတဲ့လူပဲ။ ခုနကပဲ လူ
တို့ ပိုင်စိုးပိုင်ရင်းချုပ်နှောင်ကာ အနမ်းမိုးစွေသွားခဲ့သူက ယခု
တော့ သူနှင့်မဆိုင်သလိုလို သူဘာမှမလုပ်ခဲ့သလိုလိုနှင့်ပြောင်
ကျရဲလွန်းသည်။ ဆက်လက်၍

'ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း ဥမကွဲသိုက်မပျက်ဖြစ်အောင်
ဖြူတို့သားအမိရဲ့ဘဝကိုပေးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ကော၊ သူတို့ပါ မခွဲ
နိုင်လို့ ကိုကိုလက်ထပ်ဖို့တိုက်တွန်းတယ်'

'ဖြစ်သင့်ပါတယ်'

ထိုစကားကို အပြုံးမပျက်ပြောလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ
တော့ နာကျင်နေသည်။ ရယ်နေသောမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ကွယ်
နေသောမျက်ရည်စတွေရှိနေလိမ့်မည်ဟု မိုးမြင့်ထည်လုံးဝတွေး
ထင်မထားခဲ့ပါချေ။ ယခုတော့ ထိုအတွေးကို ကိုယ်တိုင်ခံစား
ချက်နှင့်မွေးဖွားလိုက်မိလေသည်။

'မိုးဖေဖေလည်း အဲဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ရှိလိမ့်မယ်တင်ပါ
တယ် အဟင်းဟင်း ကိုယ်လည်းစဉ်းစားပါတယ် ဖြစ်ချင်တာနဲ့
ဖြစ်သင့်တာ ဘယ်ဟာကိုဦးစားပေးရမလဲလို့'

ယခုနေ့ ပြန်ချသွားလို့လည်း သူ့အပေါ်စိတ်ဝင်စားလို့
သူ့၏စကားတွေ နားမထောင်ရဲတာဟု ထင်သွားကောင်းထင်
သွားပြီး နားထင်သွေးရောက်မှာစိုး၍ မျက်နှာကို ပုံမှန်အနေအ
ထားဖြင့်ပင် နားထောင်နေလိုက်သည်။

'နလုံးသားနဲ့ ဦးနှောက်လွန်ဆွနေတယ်'
ဆရာဝန်ကြီးက ကဗျာဆန်ပြနေသည်။

'ကို.နလုံးသားက မိုး ကို.ဦးနှောက်က ဖြူနဲ့ တိုး အင်း..
ဒီလွန်ခဲ့တဲ့ပွဲမှာ ဘယ်သူ့ဘက်အသာပေးရမလိလို့.'

'အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ရှင်ဖြူကိုသာလက်ထပ်လိုက် ရှင့်
ညီတာဝန်မကျေခဲ့တာတွေအတွက် ရှင်က အတိုးနဲ့ဆပ်လိုက်
ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား ကျွန်မသွားမယ် အန်တီနဲ့ အန်ကယ်ကို ရှင်ပဲ
လိုက်တွေ့ပြီးပြောလိုက်တော့'

'ကျေးဇူးပြုပြီး ကစားကွင်းမှာရှိလိမ့်မယ် လိုက်သွားပြီး
ပြောပေးပါလား'

'ရှင်မဲပြောလိုက်တော့လေ ကျွန်မ အိမ်တိုင်ရာရောက်
လာမိတ်ပြီးပြီပဲ'

'ကျွန်တော် ခုပဲ ခွဲခန်းဝင်တော့မှာမို့လို့ပါ'
မိုးမြင့်ထည်စိတ်ထဲ ကလိကလိဖြစ်သွားရလေသည်။
'ရှင်ကတော့လေ အန်တီအန်ကယ်မျက်နှာ ဖြူမျက်နှာ

တိုးမျက်နှာကြောင့် ကျွန်မလိုက်သွားလိုက်မယ် လိုရမယ်ရ ဒါနု
ကယ်တို့မှာဟမ်းဖုန်းပါသွားရင် အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ပါပေး'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲမိုး'

သူက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကိုကောက်ရေးပေးလိုက်သည်။

လှမ်းအယူခွဲလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ

'မိုးကလွဲပြီး ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဘူးဆိုတာယုံ

ပါ'

'တော်စမ်းပါ အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ လုံးလ
မချစ်နိုင်ဘူး ဒါပဲ'

လက်ကို ဆောင့်ရုန်းခဲ့ပြီး ကားရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လှမ်းကာ ကားပေါ်တက်စက်နှိုးလိုက်သည်။ နောက်မ
ကြည့်တမ်းထွက်ခဲ့သော်လည်း စက်နှိုးနေသည့်သော့ကိုင်လက်
မှာတုန်ခါနေလေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရလေသည်။ အချစ်အတွက် ဖြစ်သင့်သော
ကိစ္စတစ်ခုကိုကျောခိုင်းပစ်ရလောက်အောင် မခိုက်မဲနိုင်ချေ။

*

၂၃

ပြုလုပ်

ည်
ပေါ်
လိုက်
ပြော

အခန်း(၃၂)

မိုးမြင့်သည် အိမ်ပြန်ရမည့်ကိစ္စကို ရှောင်တိမ်းနေလေသည်။ ပွဲရုံကိစ္စကိုသာအကြောင်းပြုရှောင်နေလိုက်သည်။ အဖြူသည်နှင့်နီဝင်္ဂသည်ထံမှ ဖုန်းတူဂျီဂျီတဝွမ်ဝွမ်လာလေသည်။

‘မမကြီး ညနေစာအမှီတော့ပြန်လာခဲ့ပါ မင်္ဂလာသတင်းစကားတွေကြားရမှာပါ နီလည်း မနက်ဖန်ပြန်တော့မှာ’ ဟု နီကတစ်မျိုး။

‘မမကြီး ဖြူကို ဥမတွဲသိုက်မပျက်နေဖို့အတွက် ဒေါက်တာနဲ့လက်ထပ်ခိုင်းနေတယ် ဖြူဘာလုပ်ရ မလဲဟင်’ ဟု ဖြူက တစ်ဖုံ။

မိုးမြင့်သည် စိတ်ရှုပ်လာသဖြင့် ‘ဖြူသဘောကကော’

လိုင်ဇာယ

လိုင်ဇာယ

ဖြူရဲ့နှလုံးသားထဲက တစ်ခုတည်းသောအချစ်ကတော့ ဝါနဲ့ အတူပါသွားပြီမကြီး သားအတွက်ပဲစဉ်းစားမယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်ဘက်မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းလက်ခံလိုက်မလားလို့ပါ ဒါပေမဲ့ မကြီးသဘောကို သိချင်သေးတယ်'

မိုးမြင့်ထည် ပင့်သက်ရွှက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

ဖြူနဲ့ တိုးတို့အနာဂတ်အတွက် လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့နေရာ တစ်ခုပါပဲ မကြီးလည်း သမိအာတူပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာ ကိုတော့ ညီမ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ ကြီးကိုင်နိုင်ရဖို့ကို ကြီး စားရလိမ့်မယ်နော် လွှတ်ထားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး'

'ရှင် မမကြီးဆိုတာက'

'မြာပွေမှာစိုးလို့ပါ'

'ဟင် နီပြောတော့ ဒေါက်တာက မိန်းမကိစ္စ အရှုပ် အရှင်းသိပ်ကင်းတာပဲတဲ့ နီကတော့ သူ့ဆရာခြောက်နေသလား လို့တောင် ထင်ခဲ့သေးတာတဲ့လေ ဟင်းဟင်းဟင်း'

အဖြူထည်ထံမှရယ်သံသဲ့သဲ့လေးကြားလိုက်ရသဖြင့် မိုး မြင့်ထည်အားတက်သွားမိသည်။ အဖြူထည်နှင့်တိုးဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးသောရွေးချယ်မှုကို သူ့ကျေနပ်သင့်သည်။ အနည်း ငယ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသောနှလုံးသားကတော့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါက ကုစားသွားမှာပါ။

'ကောင်းပါတယ် ငါ ကိစ္စတွေဖြတ်မူပဲပြန်လာတော့မယ် ညီမပဲ ညီမယောက်ျားတွေကို ကောင်းကောင်းစဉ်းစားပေးနေဖို့ အောင် ပြုစုလိုက်ပါ ဪ ဪ'

'ပြောပါ မမကြီး'

'ဖေဖေကော အခြေအနေကောင်းပါတယ်နော်'

'ကောင်းပါတယ် မမကြီး နှစ်ပူအတွက် သက်သာသွားပြီ လို့ပြောပါထယ်'

'ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ဒါပဲ နော်'

'မမကြီးကို အားလုံးက တမေးတည်းမေးနေကြတာ'

'အေးလေ မိအောင်ပြန်လာခဲ့မယ် ဒါပဲ'

ဖုန်းစက်ခလုပ်ကိုပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ထမင်းစား ပြီးချိန်လောက်မှ မုန်းပြီးပြန်တော့မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက် လေသည်။ သိပ်ရှောင်နေလို့လည်း မကောင်းဘူးထင်ပါသည်။ ညီမနှစ်ယောက်ကြား၌ သူလိုလိုကိုယ့်လိုလိုနှင့်မာယာများသော ယောက်ျားတစ်ဦးအတွက် ဘာမှတမ်းတလွမ်းမောနေစရာမလို ဟုလည်း မိုးမြင့်ထည်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးလိုက်လေသည်။ အလုပ်ထဲ၌ အာရုံကိုနှစ်ထားလိုက်သည်။ ဝူရိုပိတ်ပြီးလျှင် စား သောက်ဆိုင်ဘက် ခဏသွားလိုက်မည်။ အိမ်မှာ စားသောက် ပြီးချိန်မှန်းပြီးမှပြန်လိုက်မည်ဟုတွက်ကိန်းနှင့်အလုပ်လုပ်နေစဉ်

'ပမိုး အားလုံးပြန်ကုန်ပြီ မမိုးကော'

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက တံခါးတွေ မီးတွေပိတ်ပြီးနောက်

သူ့ခန်းဝသို့ ရပ်ကာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'ဒါလေးပြီးမှပြန်မယ် မင်းပြန်တော့လေ'

'ဟုတ်ကဲ့ ကလေးကိုယ်နွေးနေလို့ ဆေးခန်းသွားမှာမို့

လို့ ပြန်တော့မယ်နော်'

'အေးအေး ပြန်ပြန်'

မိုးမြင့်ထည်က လှမ်းပြောလိုက်ပြီး အဝင်စာရင်းကိုချုပ်

လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ဖျတ်ကနဲမီးငြိမ်းသွားလေသည်။

'ဟင်'

မိုးမြင့်ထည် တုန်လှုပ်သွားသည်။ နေတောင် ဝင်သွား

လေပြီကော။ အတွင်းပိုင်းကျသောအခန်းဖြစ်၍ မှောင်နေသည်။

မီးကြိုက်လှမရှိသောမြို့ ဖြစ်၍ မိုးမြင့်ထည်မှာ ဓာတ်မီးပင် မ

ဆောင်ထား။

'ဟင်း'

သက်ပြင်းချကာ စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး အံ့ဆွဲထဲထည့်

လိုက်သည်။ မှန်းဆကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကောက်ကိုင်ကာ ရပ်လိုက်

သည်။ ရုတ်တရက် အရိပ်မည်းတစ်ခုက မိမိထံသို့ချဉ်းကပ်လာ

သောအခါ မိုးမြင့်ထည်ကြောက်လန့်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်ကို

လက်လှမ်းလိုက်သည်။ ခုခံကာကွယ်ရန် စားပွဲပေါ်၌ ဘာလူ့ည်း
များရှိလေမလဲဟုအပြေးအလွှားလည်းစဉ်းစားတော့ စားပွဲတင်
နာရီ စာရွက်စာတမ်းဖိသော ဖန်လုံး။ လက်က စားပွဲပေါ် လှမ်း
လိုက်သည်။ လူရိပ်မည်းကိုလည်း မျက်ခြေအပြတ်မခံဘဲ ဖောင့်
ကြည့်ရင်း သတိနှင့်

'ဘယ်သူလဲ ထွက်သွားစမ်း'

မိန်းမသားတစ်ဦးအတွက် အန္တရာယ်ဆိုသည်မှာလက်
တစ်လှမ်းအကွာတွင် အမြဲရှိနေတတ်သည်။ အရဲအားကိုး၍မရ

'အဟင်းဟင်း'

ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံနှင့်အတူ အရိပ်မည်းက သူ့ထံသို့
ဝုန်းကန်ရောက်လာပြီး သူ၏စားပွဲပေါ် လှမ်းနေသောလက်ကို
အရင်ချုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ရင်ခွင်ထံသို့ ဆွဲသွင်းကာ အဝမ်းမရ
အနမ်းရှည်တစ်ချက်ကိုကူးကျော်လိုက်ပြီးနောက်လွတ်ကာ ငါး
ခဲလတ်ဆီသို့လျှောက်သွားပြီး မီးဖွင့်လိုက်လေသည်။

မိုးမြင့်ထည်မှာ အစော်ကားခံရလေခြင်းဟူသောယုတ္တ
မရစိတ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်ရည်
များက အလိုအလျောက်ကျဆင်းလာလေသည်။

'မိုး'

အလင်းရောင်က ရုတ်တရက် ပြန်လင်းတာထလည်း

တစ်ကြောင်း၊ ဒေါသနှင့် ယူကြုံးမရစိတ်ကြောင့် လျှံဝေကျနေ
သော မျက်ရည်များကြောင့်လည်း တစ်ကြောင်း၊ လူကို မမြင်ရ
သော်လည်း အသံကြောင့် သိလိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်။

သူသည် မိမိအား ဘယ်အတိုင်းအတာအထိများ လူကို
ရော စိတ်နှလုံးကိုပါ ခုက္ခပေးနေဦးမှာလဲ။

ရှင် ရှင်

မိုးရယ်

သူက အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာပြန်တော့ မိုးမြင့်ထည်
နောက်သို့ ဆုတ်ကာ

ရှင် ကျွန်မအနားမလာပါနဲ့ ရှင် လူယုတ်မာပဲ

ဟာ ချစ်တာကိုယုတ်မာတယ်လို့ ပြောသလား

ပြောတယ် ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ မတ်ဖြစ်တော့မယ်သူလေ
ကျွန်မဟာ ရှင်ရဲ့ မရိုး မရိုးဆိုတာ အစ်မပဲ ဒါကို ရှင်က

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိခြင်း၌ ထိုသူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို
တိမြင့်မားစေချင်သည်။ အပြစ်အနာအဆာကင်းသူ ဖြစ်စေချင်

သည်။

ရှင်ဒီလိုပုံမျိုးဆို ကျွန်မညီမအတွက် ဘယ်လိုလုပ်စိတ်
ချရမလဲ ကဲ ပြန်ပါရှင် ရှင်ထွက်သွားပါ။
လှိုင်စာပေ

‘မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ ဘဝဟာ ယောက်ျားတစ်ဦးလိုစိတ်
လွတ်ကိုယ်လွတ် မနေသင့်ဘူး။ ခုကြည့် လူယုတ်မာဆိုတာ ဣ
ပါတာမဟုတ်ဘူး ယောက်ျားအားနဲ့ မိန်းမအားဆိုတာ ဘယ်လို
မှယှဉ်လို့ မရဘူးဆိုတာ မိုးသဘောပေါက်သင့်တယ်’

မိုးမြင့်ထည် မျက်ရည်များကို သုတ်ကာ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်
အောင်ကြိုးစားလိုက်သည်။

‘ခုနက မိုးကို ပညာပေးတာ’

‘ဘာ ရှင့်’

‘တခွန်မရှိတဲ့ဘုရား အလံမရှိတဲ့ရထား လင်မရှိတဲ့မိန်းမ
မတင့်တယ်စူးဆိုတာကို မိုးသဘောပေါက်အောင်ပါ မိန်းမသား
ရဲ့ဘဝက ပန်းလေးတစ်ပွင့်လိုပဲ ထိလိုက်တာနဲ့ ကြွေလွပ်လွယ်
တယ် ဒါကြောင့် ကိုက ပညာပေးလိုက်တာ ညကြီးအချိန်မတော်
အထိ စိတ်ကိုအနားမပေးချင်လို့ တရစပ်အလုပ်လုပ်နေတာမျိုး
မလုပ်ပါနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီလား’

သူ့မျက်နှာကို မဝံ့မရဲခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဤ အသက်
အရွယ်ထိ ရည်းစားသနာမပြောနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစေခဲ့သူဝင်မရှိ
ဖူးသောမိမိအား စိတ်ရှုပ်စေလောက်သော အထိအတွေ့များကို
မူးမူးမေ့မေ့အကျွမ်းတဝင်ရှိဖူးသူအား မေ့ပစ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းပေ
လိမ့်မည်။

သို့သော် နှလုံးသားကို ဦးနှောက်နှင့်စည်းသစ်ကာ ကြိုး
တိုင်လိုက်ရတော့မည်။

မတ်ဆိုတာ မောင်ပဲ။ မောင်တစ်ယောက်။ နိနှင့်တန်း
တူသဘောထားနိုင်ရန် ကြိုးပမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါပြီ ကိုဝေယံရဲ့ ပညာပေးမှုကို ရယူလိုက်ပြီလို့
ကျွန်မ မှတ်ယူလိုက်ပါပြီ ကဲ ပြန်ပါ'

'အတူတူပြန်မယ်လေ ကျွန်တော့်ကိုဘာကြောင့်ရှောင်
နေတာလဲ အားလုံးက မိုးကိုစောင့်နေကြတယ်'

'မရှောင်ပါဘူး ကျွန်မမှမအားတာ'
ကဲ အခု မအားတာတွေအသာထား ပြန်ကြရအောင်

ထဲမင်းစားစောင့်နေကြတယ်
မိုးမြင့်ထည်နာရီကြည့်လိုက်သည်။ ခြောက်နာရီခွဲကျော်

နေပြီ။
'ဒီအချိန်ထိအားနာစရာ'

တုန်လှုပ်ခဲ့မှတို သည်ထည် ငြိမ်သွားစပြုပြီဖြစ်၍ ပုံမှန်
လေသံနှင့် တုန်ပြန်လိုက်နိုင်သည်။ ဓာတ်ဆက်တည်း အနည်း
ငယ်ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသောအဝတ်အစားများကိုပြုပြင်လိုက်ပြီး မိမိ
အား မမှတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသည့်သူ့အား မျက်စောင်းချိတ်
ကာ

'သွားလေ ပြန်မယ်ဆိုမှ'
တံခါးဝ၌ ကာဆီးသလိုဖြစ်နေသောသူ့အား နှင်ထုတ်
လိုက်မိသည်။

'သီရိချစ်စရာကောင်းတယ်မိုးရာ စိတ်ကို မနည်းထိန်း
ချုပ်ထားရတယ် ဖျစ်ညစ်လိုက်ရင် အရိုးတွေကျေပျက်သွားမယ်
ထင်တယ်'

ဟုပြောပြီး ရှေ့မှထွက်သွားမှ မိုးမြင့်ထည်လည်း စိတ်ရှုပ်
ထွေးစွာနှင့်နောက်မှလိုက်ခဲ့ရလေသည်။

သူကလည်း ပြောချင်ရာပြော မိမိကလည်း ဆိုချင်ရာ
ဆိုနှင့် ပြေလည်မှုကတော့ ဘယ်လိုမှမရသေး။ မိုးမြင့်ထည် ပင့်
သက်ချလိုက်သည်။ အပြင်ရောက်တော့

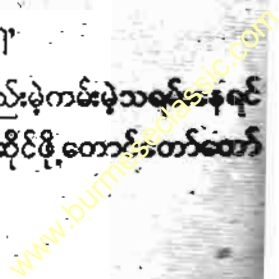
'ဟင် ရှင်ဘာနဲ့ လာတာလဲ ရှင့်ကားကော်'

'ကိုလား မြေလျှိုးမိုးပျံလာတာ'

'ရှင်ရွတ်နောက်နောက်မလုပ်ပါနဲ့ မေးနေတာ တောင်း
ကောင်း ဖြေပါ'

'အဟင်း မိုးကိုချစ်လို့စတာပါ'

'လုပ်ပြန်ပြီ ဒီစကား ပါးစပ်စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့သရော်အနရင်
ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရှေ့လျှောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ တောင်းတာတော်
ခက်သွားပြီ'

အလကားကိုစယ်နေတာပါ ကိုကို နီကလိုက်ပို့ပေးပြီး ထားသွားခဲ့တာ မကြီးကလေးနဲ့ပဲ အတူလိုက်ခဲ့ပါ ဒါမှဓာတ်ဆီချွေတာရာရတယ်တဲ့

မိုးမြင့်ထည်သည် အလိုက်မသိတတ်သောနီကိုလည်း ခေါ်တန်မိသည်။ ဟင်း သူခိုးဓားရွှေကမ်းတုံမောင်ပဲဟူ။ မည်သို့မှ မတတ်သာတော့။ ဒေါက်တာအပေါ် မကျေနပ်သော်လည်း လူကြီးမိဘများကိုအားနာသဖြင့် ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

ဒါဖြင့်လည်း အတူပြန်ကြတာပေါ့

ဒီလိုလိမ်မှာမပေါ့ မိုးရယ်

မိုးမြင့်ထည်ဘာမှခွန်းတုန်ပြန်မနေတော့။ လေကုန်ရုံသာ ရှိမည်။ အိမ်အမြန်ပြန်ရောက်ဖို့သာ အရေးကြီးသည်ဟု မှတ်ယူကာ ဒေါက်တာဝေယံဇွန်အား ကားနှင့်တင်ခေါ်ခွဲလိုက်လေသည်။ တစ်လမ်းလုံး ကသိကအောင်ဖြစ်အောင် ကလီသေးသည်။ 'တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့လူ'ဟု ညည်းတွားလိုက်မိသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ခံရခက်နေသော ဝေဒနာဆိုးတစ်ခုက ကြီးစိုးနေသည်မှာ အမှန်ပင်။

အခန်း(၃၃)

အဖြူထည် လည်တဆန်ဆန်နှင့်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအတူ ဖခင်နှင့်ယောက်ျားမများကလည်း တုမောင်မောင်နှင့်ရှိနေကြသည်ဖြစ်ရာ စကားပင်ဖြောင့်အောင် မပြောနိုင်ကြတော့။

'သမီးကြီးက မိသားစုတာဝန်တစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်ဦးခွက်ပြုလာရတာတော့ သူ့စိတ်ဟာ မာကြောတယ်လို့ထင်ရပေမဲ့ အကယ်တမ်းတော့ စိတ်ပျော့ရှာပါတယ်'

မမကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ ဝေဖန်ပိုင်းခြားခြင်း မပြုလိုသော်လည်း ယခုတလော မမကြီးအမူအယာသည် ပြောင်းလဲလာသည်ကိုတော့ သတိပြုမိသည်။ ထောင်းတိမောင်းတိမှူးကဲ့သို့ သောင်းနှူးညံ့လာသည်။

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်။

ကိုကိုကြီးဟု သူ အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းလဲလိုက်သည်။
ကိုကိုကြီးနှင့်မိဘတွေက သူ့အား သဘောတူသည်ဟုဆိုသော
အခါ ကိုကိုကြီးက ပြတ်သားစွာပင် သူ့အား နှစ်ဦးချင်း တွေ့ဆုံ
ကာ စကားတွေတစ်သိကြီးပြောသွားခဲ့သည်။

‘ဒီမှာ ညီမဖြူ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ ကိုကိုကြီး’

‘အဖြူထည်ဆိုတဲ့အမည်ဟာ ကိုကိုကြီးဘဝမှာ ညီလေးဝါ
ဆိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခြောက်လွန်ခဲ့ခဲ့ရတဲ့နာမည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖြူ
ထည်ကိုတွေ့ခဲ့ရတော့ ကိုကိုကြီးအတွက် အဲဒီအိမ်မက်ဆိုးက လွင့်
ပြယ်သွားခဲ့တယ်’

‘x x x x’

‘မင်းမှာအပြစ်မရှိပါဘူး မရှိတဲ့အပြင် မင်းဟာ ဝါအပေါ်
မှာ တာဝန်ကျေခဲ့ ကောင်းခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ နာမည်နဲ့
လိုက်အောင် ရောင်စဉ်ခုနစ်သွယ်အားနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အင်ပါ
ယာပိုင်ရှင် အဖြူထည်သက်သက်ပါ’

‘x x x’

‘ဒါကြောင့် ကိုကိုကြီး ကျေနပ်သွားတယ် ဝါဆိုအတွတ်
ကျေနပ်ပြီးဖြေသိမ့်သွားနိုင်ပါပြီ’

‘ညီမ’

ရှင်’

‘မင်း ကိုကိုကြီးကိုလက်ထပ်နိုင်မလားလို့ ကိုကိုကြီး မမေး
တော့ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကို ကိုကိုကြီးက လက်မထပ်
နိုင်ဘူး’

ကိုကိုကြီးဝေယံဝှန်သည် ဤကဲ့သို့ ပြတ်သားသူမိုး ဖြစ်
သည်။

အဖြူထည်ကျေနပ်နိုင်ပါသည်။

မိမိနုလုံးသားကလည်း ဝါဆိုဦးနှင့်အတူ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်
ဝစ်ခြင်းခံလိုက်ရပြီကိုး။

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုကိုကြီးဟာ ဒီအသက်အရွယ်
အထိ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝါဆိုဦးရဲ့ လွမ်းမိုးမှုကြောင့် အချစ်
ဆိုတာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ပါပဲဆိုပြီး တွန့်ဆုတ်နေမိတာလည်း
ဝါတယ် ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစွဲအလမ်းတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်
ကြောင့် လွင့် ပြယ် သွားခဲ့ ပါပြီ’

‘အဲဒါဘယ်သူလဲဟင်’

‘အဖြူထည်ရင်ထဲက သိသလိုလိုရှိသော်လည်း သေချာ
အောင် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘အဲဒါ ဖြူအစ်မပဲ’

‘ဟာ တကယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ’

ဖြူအစ်မကိုလက်ထပ်ဖို့ ကိုကြီးမိဘတွေကိုတောင်းဆို
ခိုင်းလိုက်တော့မယ် ညီမလည်း ဝိုင်းတူညီပေးပါ သူဟာ အစ်မ
ကြီးပီသစွာနဲ့ တိုးရဲ့နောင်ရေးကိုပါကြည့်ပြီး ကိုကြီးကို ညီမနဲ့ရင်
ကွဲခံ တိုက်တွန်းနေတယ်

စိတ်ချပေါက်ကြီး မြူလည်း မကြီးကို ကိုကြီးနဲ့ ဆိုသဘော
တူပါတယ်

ဖြူကို ဝါဆိုနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့တော့ မိုးနဲ့ပတ်သက်
ပြီးတော့ပါ နှစ်ဆတိုးပြီး ညီမရင်းလေးတစ်ဦးလို စောင့်ရှောက်
ပေးသွားမယ်ဆိုတာ ညီမလေးယုံကြည်ထားပါ

ဟုတ်ကဲ့ မြူလည်း ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့
ပါဘူး။ တိုးကိုလူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မိခင်
ကောင်းတစ်ဦးအနေနဲ့ ရပ်တည်သွားတော့မှာပါ

ကိုင်း တိုကြီးတို့ မောင်နှမနားလည်မှုရှိပြီဆိုရင် ကိုယ့်
နလုံးသားကို ကိုယ်ဥပေက္ခာပြုပြီး တလွဲဆံပင်ကောင်းနေတဲ့ဖြူ
မကြီးကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပညာပေးလိုက်ကြရအောင်

ဟု ဆွေးနွေးကြပြီးနောက်ပိုင်း မိဘတွေကိုလည်း အသီး
သီးအသီးပေးလိုက်ကြလေသည်။ မိဘတွေကလည်း လျှော့လျှော့
လျူလျူပင်လက်ခံလိုက်လေတော့သည်ကိုတွေ့နေစဉ်

မမဖြူ

ပြောလေနီ
မကြီးက အစ်ကိုကိုလက်ခံနိုင်ပါ့မလား
လက်ခံမှာပါ မြွေမြွေချင်းခြေမြင်ပါတယ်
အဖြူထည် ရဲရဲတင်းတင်းပင်အာမခံစကားပြောလိုက်
လေသည်။

လာလည်း မလာကြသေးဘူး
နင်ပဲ ကိုကြီးကိုပို့ထားခဲ့တာ မှတ်လား
အင်းလေ ဟော ဟောကားသံကြားတယ် လာပြီ သွား
ကြိုလိုက်ဦးမယ်

နီက ထမင်းစားခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားလေသည်။
သွားလေဖြူ ထမင်းစားခန်းထဲသာ တန်းခေါ်ခဲ့တော့
အန်တီစိန်က သူ့အားသတိပေးလိုက်သဖြင့် အဖြူထည်
က ခွာလက်စပန်းသစ်တော်သီးကို သင်းသင်းလက်ယို လွှဲပြောင်း
လိုက်ပြီး လက်ဆေးလက်သုတ်ကာ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာ
လေသည်။

ဧည့်ခန်းရောက်တော့ ဝါဆိုဦး၏မိခင်ပေါင်ပေါ်၌ထိုင်
နေသော သတိုးဝင့်ထည်ကို ဘွားအေဖြစ်သူဝါဆိုဦး၏မိခင်က
ထမင်းကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည်ခွဲကျွေးနေသောမြင်ကွင်းကြောင့်ရင်
ဝယ်ချမ်းမြေ့သွားသည်။

ဝါဆိုဦးအတွက် တမြေမြေခံစားခဲ့ရသောဝေဒနာသည်
ဝါဆိုဦးမိသားစု၏ပေးဆပ်မှုမေတ္တာကြွေးများကြောင့် တဖြည်း
ဖြည်းချင်းလွင့်ပြယ်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရင်း ပီတိမျက်
ရည်လေးများပင် စိမ့်ထွက်လာလေတော့သည်။

ကိုယ့်နှလုံးသားကိုလိမ်ညာဖို့ကြိုးစားနေသော မမ
ကြီးကို နည်းနည်းတော့ စိတ်စနိုးစနောင့်ဖြစ်အောင်ကလိလိုက်
ဦးမှဟုဆိုကာ မောင်နှမနှစ်ယောက်နှင့်ဒေါက်တာဝေယံဇွန် တိုင်
ပင်ကာ မမကြီးအား သတင်းအတိအကျမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်လိုက်
ကြသည်။

တကယ့်တော့ ။

အခန်း(၃၄)

‘မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ ဒီမှာပဲ မိရိုးဖလာထုံးစံအတိုင်းကျင်း
ပပေးပြီး သားခွင့်ရတော့မှ ရန်ကုန်မှာ ဧည့်ခံပွဲထပ်လုပ်ပေးပါ
မယ်’

ဒေါက်တာဝေယံဇွန်၏မိခင် ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းကသာ
ရွန်းရွန်းဝေဦးဆောင်ပြောဆိုနေလေသည်။

‘မြင့်ကလည်း ဦးဝင့်ထည်ဆန္ဒကို အရင်မေးပါဦး’

‘ဪ ဟုတ်သားပဲ အောနိုး ဦးဝင့်ထည်ရေ . . ကျွန်မ
လည်း သမီးကောင်းကိုလက်လွှတ်ရမှာစိုးကြောက်ပြီး ဆန္ဒတွေ
စောသွားခဲ့တယ်။ ဦးဝင့်ထည်ဆန္ဒကိုပြောပါဦး’

မုန်တိုင်းနောက်က လေပြေညှင်းဆိုတာရှိစမြဲပင်။ ကံ
ဆိုးခြင်းနောက်မှ ကံကောင်းခြင်းတို့စုပြုံဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်
သော ညီမအဖြူထည်အတွက် ဝမ်းသာနေမိသော်လည်း နှလုံး
သား၏ထောင့်တစ်နေရာကတော့ ဆူးနှင့်နာကျင်သွားလေ၏။

'ကျွန်တော့်ဆန္ဒထက် သမီးဆန္ဒက အရေးကြီးပါတယ် သမီးဆန္ဒကကော'

ထမင်းစားပိုင်း၌ စားရင်းသောက်ရင်း ဆွေးနွေးပြောဆို ကြခြင်းသည်လည်း မင်္ဂလာစကားဆိုပါက အင်မတန်ကောင်း သည့်နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

'မကြီး'

'အင်'

အနားမှာကပ်ထိုင်နေသောအဖြူထည်က သူ့အား တံ တောင်နှင့်လှမ်းတွက်လေသည်။

'ဘာလဲ'

'မေးနေတယ်လေ'

မိုးမြင့်ထည် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရသည်။ ဘယ်နယ်မှ ဖြူ ကြောင်နေတာလား။ ထိုစဉ် ဖခင်က

'သမီးကြီး'

'ရှင်'

'သမီးကြီးဆန္ဒက ဘယ်လိုလဲလို့မေးနေတယ်'

'ရှင်'

တစ်ရှင်တည်းရှင်ကာနေသော သူ့ထံသို့ မျက်လုံးအစုံ

'(၆)စုံက ဆိုက်ရောက်လာသည်။

အားလုံး၏မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်လည်း ပြုံးရိပ်များထွက် သန်းနေလေသည်။

မိုးမြင့်ထည်နားမလည်။

'ဖြူကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲ သမီးက ဘာပြောစရာရှိမှာလဲ'

'အို ကာယကံရှင် သတို့သမီးရဲ့ဆန္ဒကသာ အရေးအ ကြီးဆုံးလေ သမီးမိုး'

ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း၏အပြောကြောင့် မိုးမြင့်ထည်အံ့အား သင့်ကာ သွေးလှည့်ပတ်မှုကလည်းရုတ်တရက်မြန်ဆန်လာလေ တော့သည်။

အရှက်သိပ်သည်းသွားမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူ ပူပူဖြစ်သွားရလေသည်။

'ဟုတ်တယ်လေ မောင်ဝေယံကလည်း သမီးသဘော တစ်ခုပါပဲတဲ့'

ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိမှုဖြစ်မည်မို့ မိုးမြင့်ထည် ခေါက် တာဝေယံနှင့်အားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

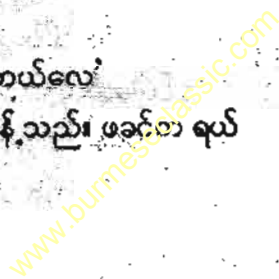
ဟွန်း . . မုန်းစရာလူကြီး မျက်နှာက သကာရည်ဆမ်း ထားသလိုချိုမြနေလိုက်တာ။

ပြီးတော့

'မိုးကို ကိုပြောပြီးပြီလေ ကိုလက်ထပ်မှာ မိုးပါပဲလို့'

'အို ဘယ်တုန်းကပြောလိုလဲ'
 'မိုး ကိုယ့်အိမ်လာတုန်းကလေ'
 ကြည့်စမ်း ဒီလူ။ လူကြီးတွေရွေ့မှာတောင် နှစ်ယောက်
 ထဲလာသိသော သူ၏အဓမ္မအနမ်းနှင့် ပရိုပိုစ်လုပ်ခြင်းကိုဆိုလို
 ကြောင်း မိုးမြင့်ထည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။
 တော်တော်အရှက်နည်းတဲ့လူ။
 မိုးမြင့်ထည် မျက်လွှာချလိုက်သည်။
 ပို၍သေချာအောင်
 'ကျွန်မက ဖြူနဲ့ ဒေါက်တာကိုသဘောတူနေတာ'
 'ဖြူကို နှမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခင် စောင့်ရှောက်
 သွားမှာပါ။ မိုးကိုပဲမြတ်နိုးတဲ့အတွက် မိုးကိုပဲ လက်ထပ်ဖို့ နှစ်
 ဖက်မိဘမှာခွင့်တောင်းပြီးပါပြီ'
 ဒေါက်တာဝေယံစွန်ကတော့ ယောက်ျားသားပီပီ ပွင့်
 လင်းစွာပင်ပြောလိုက်တော့မှ မိုးမြင့်ထည်လည်း မျက်နှာအထား
 ရခက်ကာ မျက်လွှာချကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်လေသည်။
 'ဘယ်နှယ်လဲသမီး'
 ရင်ခန့်သံတဒိန်းဒိန်းကြားမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ငစ်ခုကိုတော့
 ဝေးရတော့မည်မို့ အပြေးအလွှားစဉ်းစားလိုက်သည်။
 အသက်က(၃၀)။

အရွယ်တော်ကလည်း တဆိတ်ဟိုင်းနေပြီ။ မုန်းစရာ
 ကောင်းလောင်အောင် လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်ကာ အပိုင်ချည်တတ်
 သောလူကြီးကို ပညာပေးချင်သော်လည်း နှစ်ဖက်မိဘတွေ၏
 မျက်နှာက ရှိသေးသည်။
 'သို့သော်
 'သမီးကို စဉ်းစားခွင့်တော့ပေးပါဦး ဘဝတစ်သက်တာ
 အရေးမို့ပါ'
 'ဟင် သမီးတို့ချင်း ရည်စံပြီးသားမဟုတ်ဘူးလား'
 ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းအမေးကြောင့် မိုးမြင့်ထည်ခေါင်းမော်
 ကာ ဒေါက်တာဝေယံစွန်အား မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။
 မြူးမြူးမြူးနှင့်မြူးမိသည်ငါးနှယ်ဖြစ်နေသောရစ်ကြီးက
 'မိုးက ရှက်နေလို့ပါမေမေ လျှောက်မေးမနေပါနဲ့တော့
 ရက်ကောင်းရက်မြတ်သာရွေးလိုက်ပါတော့'
 'ရှင်နော် တစ်ဖက်သတ်မပြောနဲ့'
 မိုးမြင့်ထည် သည်းခံနိုင်သောအတိုင်းအတာကုန်သွား
 သဖြင့် လှမ်းဟန် လိုက်သည်။
 'မကြီးကလည်း ဖေဖေရှိသေးတယ်လေ'
 အဖြူထည်က သူ့အား လှမ်းဟန်သည်။ ဖခင်က ရယ်

'သမီးကြီးက စီးပွားရေးသင်္ကာကျွမ်းကျင်တာ လူမှုရေးကိစ္စ
တော့ အနိုင်သက်သက်ဖြစ်နေသေးတယ်။ လူငယ်ချင်းထပ်ညှိ
ကြပါဦးဗျာ။ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်းသာ လုပ်ပေးကြတာပေါ့ဗျာ'

ဟုနိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်သဖြင့် မိုးမြင့်ထည်လည်း နေသာ
ထိုင်သာ ရှိသွားရလေသည်။ ဘယ်လောက် မျက်နှာပြောင်တဲ့
လူလဲ။

'မိုးကိုခွင့်ပြုပါ ခေါင်းနည်းနည်းမူးလာလို့ပါ'

မိုးမြင့်ထည် တုန်လှုပ်မှုကိုလူသိမှာစိုးသဖြင့် ထမင်းစား
ပိုင်းမှ ခွင့်ပန်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်သို့တောက်လျှောက်
တက်ခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ လော့ချထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် လက်ကိုင်ဖုန်းကမြည်လာသဖြင့် ဖွင့်ကိုင်လိုက်
သည်။

'မိုး'

'ရှင်'

'ကို ပန်းခြံထဲမှာ'

'ရှင်သိပ်လွန်တာပဲ ရှင်ကို ဘယ်သူက ချစ်ပါတယ် လက်
ထပ်ပါမယ်လို့ ပြောသေးလို့လဲ ရှင့်ဘာသာ တစ်ဖက်သတ်ဖိတ်
စာရိုက်နေ'

'ဟုတ်လား မပြောရသေးဘူးလား ကိုက ပြောပြီးပြီပဲ

ထင်နေတာ'

'ရှင်နော် အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့ ဒီလောက်လက်ရဲ
ဇက်ရဲနိုင်တဲ့လူက မိန်းမကျမ်းကျေးနေလို့ သာပဲနေမှာ ရှင်ကိုအဲဒီ
အချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အတော်စဉ်းစားရဦးမှာ'

'ဟတ်ဟား မိန်းမကျမ်းကျေးတယ်တဲ့လား မယုံရင်စမ်း
ကြည့်လိုက်လေ ခြိမ်းတဲ့မိုးဟာ မရွာတတ်ပါဘူးတဲ့ မိုးရယ် ကို
ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရင်ခွင်ထဲထွေးပိုက်နမ်း
ရွိုက်ဖူးတာပါ အဲဒါ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ နှလုံးသားကမနေသာလွန်း
လို့ အသည်းယားပြီးဖြစ်မိသွားတာပါ ဒီအတွက် မိုးယေးတဲ့ လက်
ဝါးဒုက်ကိုလည်း ကိုပါးပြင်က ခံယူပြီးပါပြီ ကျေနပ်ပါတော့နော်'

'မကျေနပ်ဘူး'

'မကျေနပ်သေးရင် ကိုယ်တိုင် မိုးအခန်းကိုတက်လာပြီး
ချောတော့မယ် ဖေဖေဆီမှာသော့တောင်းလိုက်ရမလား'

'ရှင် မခိုက်ရိုင်းနဲ့နော်'

မိုးမြင့်ထည် နှုတ်မှသာ ဘုတောနေရသည်။ ရင်ထဲမှာ
တော့ အမျက်ရွေးသလုံးဝရှိမနေတော့ပါချေ။

'ဟာ ချစ်သူကို ကျေနပ်အောင်ချောမယ်ဆိုတာ ငိုလို့
ခိုင်းတဲ့စကားလားဗျာ မိုးရယ် မိုးကိုလည်း ဆေးတုပေးချတော့
မယ်ထင်တယ်'

'xxx'

'မိုး'

ဖုန်းခလုပ်ကို မပိတ်မိသေးပါချေ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်က စောစောပိုင်းကနလုံးသားထောင့်တစ်နေရာ၌ နာကျင်နေခဲ့သော အနာတရလေးမှာ လုံးဝ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ ဘာကြောင့်နည်းဟု သူ့နားမလည်။

'မိုး'

'ဘာလဲ'

'မိုးကိုချစ်တယ် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်တယ် မိုး ငြင်းဆန်နေမယ်ဆိုရင် ကိုအကြောင်းသိတယ်နော် ဘာမှကြောက်မနေဘူး ဘစ်ခါတည်းခိုးပြေးလိုက်မှာ'

'လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်ပါလား'

'စိန်ခေါ်တာလား ပြီးမှဘွားမခတ်စတမ်းနော်'

မိုးမြင့်ထည် ပြုံးမိလေသည်။ အချစ်သည် အံ့ဩဘွယ်ကောင်းလွန်းလှသည်။ အချစ်ကြောင့် အရွယ်ကိုလည်း မေ့လျော့စေတတ်သည်။ အချစ်ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ထားနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။ ဒေါသလောက်ကိုလောက်တော့ အပရိကမ္မပင်ဖြစ်ရာ မိုးမြင့်ထည်ကြည်ကြည်နူးနူးပင် ပြုံးနေမိသည်။ တယ်လီဖုန်းထဲကပဲ သူမြင်တာလိုက်လို့။

'မိုး မိုး ဟယ်လို မိုး'

'ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ နားမပင်းဘူး'

'ဘာလို့ မထူးတာလဲ'

'မုန်းလို့'

'ဘာ ချစ်တယ်ဟုတ်လား'

'ရှင်နော်'

'မောင်နော် ဟုတ်လား ကိုကိုအဖြေပေးပါတော့ကွာ'

'မပေးဘူး ဘယ်တော့မှမပေးဘူး'

'မိုးရယ် မညည်းဆဲပါနဲ့ ကွာ တောင်းပန်ပါတယ်'

'ရှင် ကျွန်မကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်ညည်းပမ်းနှိပ်စက်ထားတာနဲ့ စာရင် ကျွန်မညည်းဆဲတာက အသေးအမွှားပါ'

'မိုးရယ် မိုးကိုတကယ်ချစ်တာပါ'

'မကြားချင်ဘူး ဒါပဲ စဉ်းစားဦးမယ်'

'ဘယ်နှရက်စဉ်းစားမှာလဲ'

'တစ်သတ်လုံး'

'ဟာကွာ'

ပြောပြောဆိုဆို မိုးမြင့်ထည်ဖုန်းပိတ်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်မှခန်းစည်းကိုလှုပ်ကာ ပန်းခြံလဲချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းကိုနှိပ်ကာ ဂန္ဓာမငြိမ် မျှောက်မီးခဲကိုင်မိ

၂၈

မြပုလဲခင်

သလိုဖြစ်နေသောဒေါက်တာဝေယံဇွန်ကိုကြည့်ရင်း အသံထွက်အောင်ရယ်မောလိုက်မိလေသည်။ တစ်သက်တာအရေးမို့ တစ်ရက်တာကလေးလောက်တော့ ဒဏ်ပေးခြင်းနဲ့ကျီစယ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဒေါက်တာဝေယံဇွန် နောက်နေ့၌ သဘောပေါက်သွားပေလိမ့်မည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မချစ်စဖူး အချစ်ထူးမို့ စွဲလမ်းသွားခဲ့သောသူ့ကို အကြာကြီးအချိန်ဆွဲကာ မမူရက်နိုင်ပါချေ။

ဪ... အချစ်သည် လူ့ကို ရူးသွပ်စေလောက်အောင် ဆွဲငင်အားရှိသည်ထင်။

မြပုလဲခင်
၁၂နာရီ ၃မိနစ်
၂၇-၃-၀၆

